

A group of people, seen from behind, are walking along a path that leads towards a bright, glowing light at the horizon. The scene is bathed in a golden, ethereal light, creating a sense of hope and journey. The figures are silhouetted against the bright background, and the overall atmosphere is one of spiritual or emotional quest.

Anda Jotanović

IZ TAME
U SVJETLO

www.digitalne-knjige.com

Anđa Jotanović

IZ TAME U SVJETLO

2020.godine

Naslov: Iz tame u svjetlo

Mjesto i godina izdavanja: Rijeka, 2020.

Autorica: Anđa Jotanović

Urednik: Nenad Grbac

Tisak: „Grafika“ d.o.o.,

Recenzija i lektura: Jadranka Varga

Slike u knjizi: nepoznati autor s interneta

© Copyright Anđa Jotanović. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*"Iz moje tame rodilo se svjetlo
koje mi je uljepšalo put."*

Khalil Gibran

Pripremila: Jadranka varga

Uredio i obradio: Nenad Grbac

O AUTORICI

Anđa Jotanović, rođena je u Tesliću, 15.04.1957., a živi u Rijeci od svoje osamnaeste godine.

Već '90.-tih godina Anđa kroz osobni samorazvoj započinje sustavne promjene u smislu pozitivnog razvoja svijesti kroz najidealnije karakterne vrline, čiji rezultati postaju pravim nadahnućem. Svoje osobne spoznaje dijeli kroz pisana djela, koja postaju prepoznata i u široj društvenoj zajednici.

Pjesme redovito objavljuje na portalu Magicus pod nickom *Angelija* te na portalu Avlija i svom blogu: <http://blog.dnevnik.hr/angelija/>.

ZAHVALA

Željela bih se zahvaliti svojoj užoj i široj obitelji koji su me oplemenili svojom podrškom i iskustvima koja su od mene učinila bolju osobu, nego što sam bila i koji su mi bili velika pomoć oko stvaranja te izdavanja knjige „*Iz tame u svjetlo*“.

Također se želim zahvaliti i: Jadranki Varga koja je lektorirala ovu knjigu i svojim radom pripomogla objavi knjige te napisala osvrt na ovu zbirku kao i moj blog [gdje](#) su zapisani mnogi moji stihovi i tekstovi i gdje ulazim u komunikaciju sa mnogim nepoznatim dušama u virtualnom svijetu.

*Anđa Jotanović,
pjesnikinja i spisateljica*

PREDGOVOR

Buđenje ljudske duše iz laži materijalnog svijeta u istinu duhovnog poimanja stvarnosti vrlo je bolno iskustvo. Priznati sam sebi činjenično stanje kako nisi znao da ne znaš, sagledati sam svoje poniženje u kojem konačno znaš da ne znaš i krenuti putem ispravljanja naučenih neispravnih informacija koje obilježavaju put preobrazbe istinitim viđenjem životne situacije u kojoj čovjek i čovječanstvo egzistira, veliki je izazov za svako probuđeno ljudsko biće.

Mnogi ljudi koji se probude u istini i uvide koliko su lagani od svojih najbližih, društva i religije te koliko su lagali i sami sebe, radije i dalje ostaju u laži u kojoj su živjeli do tada, nego da se otisnu na put svoje preobrazbe. Nimalo im ne zamjeram na tome, samo suosjećam sa njihovom boli u kojoj žive.

Kad sam doživjela svoje prve bolne i iscrpljujuće uvide istine svoje duše i sama sam dugo promišljala što sa tim znanjem učiniti? Nakon nekog vremena ipak sam se odlučila za iskorak iz dotadašnjeg načina života i nastojala sam intuitivno shvatiti što mi se to želi reći iz nepoznatog duhovnog polja znanja. Slijedila sam intuitivno vodstvo svoje duše ne znajući kuda će me ono odvesti.

Često sam bilježila dnevne spoznaje za koje nisam znala otkud mi dolaze, a bile su mi nit vodilja u razumijevanju situacije u kojoj se nalazim. Nekim čudom i pokoja knjiga koja je objašnjavala duhovni put kojim sam koračala, našla bi mi se na putu. O tim spoznajama i načinu kako sam ih razumijevala ovdje će biti riječi.

U ovoj knjizi nastojat ću bez uljepšavanja opisati put preobrazbe iz potpunog neznanja o duhu i duši u znanje koje mi je odnekud servirano na dlanu. Je li to znanje kolektivne svijesti planeta ili je znanje iz iskustava moje duše, to ćete vi sami intuitivno osjetiti. Ja se i danas pokatkad pitam otkud mi je ovo znanje servirano.

Slušala sam informacije koje su nekad izvirale iz mene, a nekad sam ih jednostavno bila svjesna u prirodi oko mene. To znanje otvaralo mi je put ka samospoznaji mog bića. Moja intuicija mi je pokazala moć duha i spojila me s iskustvima moje, zemaljske i kozmičke duše. Znanje, koje sam crpila iz ovih izvora, neprestano mi je otkrivalo spoznaje života ljudske rase i pojedinca u raznim životnim okolnostima.

Na tom putu puno su mi pomogla djela ljudskih predaka zapisana u mnogim knjigama i pohranjena u svjetskim knjižnicama, a koja sam u snu sa razumijevanjem čitala, ali i znanja koja sam jednostavno primala iz nevidljivog i nepoznatog kozmičkog polja. Tu su bile i spoznate duše, mrtve i žive koje su meni na neki sasvim nepoznat način bile prisutne u mojoj preobrazbi. Svaka od njih je svojim znanjem dala doprinos mojoj preobrazbi.

Korak po korak, put od tisuću milja, sve lakše i brže sam prolazila gotovo i nesvjesna preobrazbe koja se u meni svakodnevno, kao usput događala. Svjesnost, da sam misteriozno povezana sa cjelokupnim postojanjem, bila mi je tek blijeda nada, da se to jedinstvo može bar jednim djelićem bića spoznati u osobnom postojanju koje ostavlja trag u bespuću nepregledne pustinje nesvjesnosti, a koja ljudsko biće odvaja od blaženstva njegovog bitka.

RIJEČ AUTORICE

Kad bih svojim prijateljima poželjela, da im se dogodi nešto najbolje, onda bi to bilo da dožive prosvjetljenje. Kad bih svojim neprijateljima poželjela nešto najgore, to bi isto bilo prosvjetljenje.

Kako se može isto poželjeti i prijateljima i neprijateljima? Ni prijatelj nije istinski prijatelj, dok ne doživi prosvjetljenje, a neprijatelj kad doživi prosvjetljenje postaje prijatelj. Samô iskustvo prosvjetljenja je nešto najbolnije što se može dogoditi ljudskom biću. To je toliko bolno, da si sam poželiš oduzeti život kad vidiš gdje i sa kim živiš, tko su ti prijatelji, a tko neprijatelji. Ono što shvatiš je da si sam sebi bio najveći neprijatelj i to je najteže podnijeti. Lagao si sam sebe, tlačio sam sebe na mnoge poznate i nepoznate načine. Živio si u laži i shvatio, da nisi bio čovjek kakav si mislio da jesi niti si onakav kakvog te ljudi poznaju, zapravo, nemaš pojma tko si ti. „Bedast“ kod svoje lijepe pameti koje nemaš.

Naučena pamet su više lažne, nego istinite forme kolektivne svijesti. Svoje lijepe pameti probuđeni nema i tek je treba sam stvoriti, a kako, to još ni sam ne zna. Tek se prvi put svjesno ogleda u zakulisnim igrama uma, razum mu ne djeluje ispravno, svjesnost svog bitka je tek upoznao jednim malim djelićem iskrice duha u kojem je on sve što postoji i svojim mislima, riječima i djelima utječe na cjelokupno postojanje.

Reprogramiranje je nužno na svim nivoima duha, duše, uma i tijela. Duh je uspavan. Prvo njega treba probuditi. Duša grca u emotivnim patnjama i bolima potrebe tijela za sigurnim i smislenim opstankom, a svoje svijesti probuđeni nema. Sve su to naučeni obrasci nesvjesnih ljudi koji ne znaju što je stvarna istina postojanja. Tijelo je načeto raznim bolovima i ozbiljnim bolestima organa.

Sve znanje je nadohvat ruke probuđenom, ali nema blagog pojma otkuda se početi nanovo stvarati. Gotovo sve što je do tada

pojedinaac živio i naučio, pada u vodu. Malo što je radio što želi, uglavnom je radio zato što „mora ili treba“. Nije vladao sam sa sobom, sa njim je vladao strah za opstanak. Želio je mnogo, a uvijek mu je bilo malo.

Čudne su biljke ljudske želje. Nakon buđenja u duhovnoj istini, jako se dobro na njih pazi. Probuđeni čovjek shvati, da sa njima kupuje iskustvo, shvati još nešto: nije živio po svojoj volji, nego je bio kao nedoraslo, razmaženo, neozbiljno derište. Buđenje je odrastanje i preuzimanje odgovornosti za svoje misli, riječi i djela. Nema više „svaljivanja“ krivice na oca, majku, sestru, brata, šefa, politiku, prijatelja i neprijatelja.

Probuđeni shvaća, oni kao ni on nemaju karakter koji je izvan krivice, a pravdu tek treba stvoriti.

Neprosvijetljeni čovjek djeluje slijepo iz straha, neznanja i negacija, a prosvijetljeni čovjek djeluje hrabro viđenjem situacije takve kakva u istini je, a znanje mu se neprestano otkriva kako da se reprogramira u ispravno, miroljubivo i istinoljubivo biće. Probuđeni se suočava sa neznanjem i izgrađuje znanje najbolje što je sposoban očitati iz nevidljivog polja, odmiče se od nesreće i primiče sreći, napušta bol i iscjeljuje sam sebe, svoju okolinu, društvo, religiju i planet; sam, bez igdje ikoga svoga, jer kad čovjek doživi prve uvide, njegovi ga najbliži prvi proglaše ludim, a on još ni sam nije siguran je li konačno pametan ili je to što vidi kao znanje, ludost. Nalazi se paralelno u dva svijeta.

U ovom prvom fizičkom koji je živio mislio je, da je istinit, a u ovom drugom duhovnom, istinu vidi sasvim drugačije i tu istinu ne može ničim poreći. Teško mu je samom sebi priznati kako je živio u laži, raznim obmanama obitelji, društva i religije nadajući se, da ga netko voli. Sad vidi kako je sva ta ljubav na „klimavim nogama“, a gotovo da ni ne postoji. Oni ljudi zbog kojih bi svoju ruku stavio u vatru, prvi ga prozvaše lažovom. Tvrde mu da laže kad govori istinu o odnosima

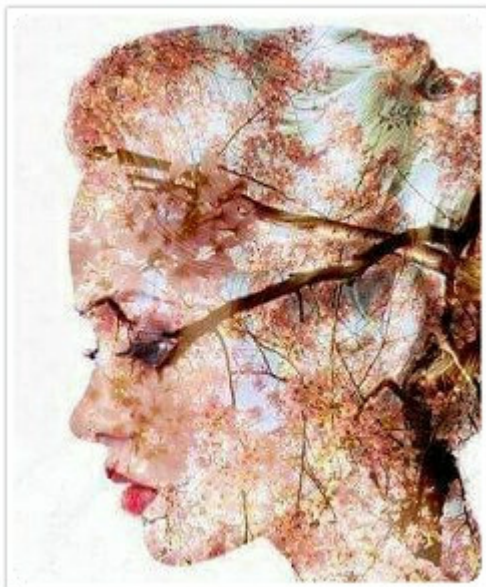
i djelima koje su skrivali i od samih sebe. Tada je poželjno naći pravog duhovnog učitelja, tj. već prosvijetljenog čovjeka koji te može uputiti kako da prebrodiš razočarenje prema ljudima i životu i opstaneš živeći iz dana u dan kao „Pale sam na svijetu.“

Stranice koje slijede su borba tek probuđenog ljudskog bića sa zakulisnim igrama uma, duha i tijela. Um ne da tek probuđenom biću, da izađe iz forme prošlog djelovanja, Duh daje smjernice kako nadmudriti um, a tijelo bolno vapi za odmorom, ali odmora nema, dok traje tjelesna i duhovna obnova.

Najteže od svega za probuđenog čovjeka je **razumjeti vodstvo duha i disciplinirati um, da misli na što misli**. U tu svrhu potrebno je stvoriti novu pozitivnu akumulaciju svijesti po kojoj će um početi ispravno misliti.

Intuicija je ta koja preuzima vodstvo duha i uma i koja iscjeljuje razne životne obrasce u kojima je ljudsko biće bilo povrijeđeno na mnoštvo načina lažima, prijevarama, uvjerenjima i obmanama na svim nivoima: obiteljskom, društvenom, religijskom i planetarnom.

Iskustvo prosvjetljenja

ZAKULISNE IGRE UMA, DUHA I TIJELA

Danas kada pogledam u svoj život i njegova iskustva, izgleda mi čudesno to moje življenje. To je kao jedan san koji je živio netko drugi, a ne ja. Sa sjetom u duši se prisjećam tog proteklog vremena, s osmijehom na usnama i srećom, da su sva ta iskustva prošla i svršeno vrijeme, iako se još učim iz njihovih iskustava.

Veličanstven je taj ljudski život. Izgleda kratak kad ga se proživi, a sa toliko iskustava kad se ljudsko biće probudi u istini kao da sam svaki dan živjela jedan život. Gledajući u to razdoblje i njegove veličanstvene poduke, osjećam u duši koliko sam uspjela skupiti dobrih djela koje mogu ponijeti sa sobom u sljedeću inkarnaciju, a ima ih mnogo. Uspjela sam transformirati niže energije mržnje, žudnje, ljutnje i tuge i iskristalizirati emocije sklada, harmonije, ljepote, mudrosti, ispravnosti. Propustila sam svoju dušu kroz svjetlo

istine o tomu tko sam i što sam u ovom velebnom zemaljskom svijetu. Žena! Koja je to nagrada duši, biti žena u zemaljskom svijetu, sad tek pomalo shvaćam!

Pročešljala sam ovu materiju svojim osobnim iskustvom nesvjesnog i svjesnog uma potaknuta najveličanstvenijim znanjem duha u materijalnom svijetu i za divno čudo, moje tijelo je opstalo u toj vatri ova tri sukobljena rivala: Duh, Um, i tijelo, sveto trojstvo u jednom ljudskom biću, ostvareni u istini zemaljskog svijeta.

Boga mi, trebalo je to proživjeti i doživjeti, proći kroz taj „žrvanj“ nije bilo nimalo lako, ali se jako isplatilo. Rezultat je svjesnost sebe, svakodnevna sreća u nesreći, disanje punim plućima, osjećaj neiskaziv riječima, ljubav u punom smislu bivanja.

O, hvala ti, Bože, na svemu što proživjeh i doživjeh ma, kako bolno ili lijepo bilo. Neka je bilo i neka bude! Veličanstven si ti igrač, Bože!

Hvala ti što se igraš sa mnom. Volim te takvog kakav jesi, nepoznatog i nedostižnog. Molim te, ostani uvijek takav. Igra sa tobom je najljepša igra koja se ŽIVOT zove. Hvala ti na tom jedinstvenom daru, življenja koje traje i traje.

LJUDSKI UM

Umno stanje svijesti dobivamo od svojih predaka, uže i šire obitelji. Kakav karakter je razvila naša obitelj u okolini u kojoj je živjela, takav će biti i naš um u ovom svijetu, ali postoji to naše unutarnje htijenje sebe-realizacije koje nam pomaže, da transformiramo taj stari um prema svojoj želji i nastojanju da budemo mudriji od svojih predaka i svoj život živimo sa više sreće. Čovjek je uglavnom nesvjestan sebe i svog uma. Nesvjestan Um se veže za najbliže informacije okoline, obitelji, društva i religije. On je uskogrudan, dok svjestan um vidi kozmičku širinu. On velikodušno sva iskustva duše prostire pod noge čovjeku kao preživljena iskustva iz mnogobrojnih inkarnacija koje pomažu razumijevanju života u cjelini. Iz tih iskustava probuđeni izvlači pouku za obnavljanje života u ispravnosti.

Najteže od svega za probuđenog je disciplinirati um, da misli na što misli. U tu svrhu potrebno je **stvoriti novu pozitivnu akumulaciju svijesti** karakternih osobina do kojih se može doći u bilo kojem trenutku po kojoj će um početi ispravno misliti i to je neophodno napraviti kao prvi korak ka buđenju duha u ispravno djelovanje. Bez

tog čina gotovo da nema nikakvog napretka prema istinskoj promjeni u istinitu, ispravnu, dobru i korisnu osobnost.

Prve pozitivne osobine koje sam osobno naučila su bile one koje sam mogla napisati bez ikakvog predloška, zatim sam naučila duhovne vrijednosti svoje religije pa pet ljudskih vrijednosti od indijskog duhovnog vođe Sri Satja Sai Baba:

1. *ISTINA,*
2. *MIR,*
3. *ISPRAVNOST,*
4. *MIROLJUBIVOST,*
5. *LJUBAV,*

a zatim 12 Kvaliteta duha:

1. *zdravlje,*
2. *radost,*
3. *smirenost,*
4. *ljubav,*
5. *ravnoteža,*
6. *pravičnost,*
7. *samodisciplina,*
8. *snalažljivost,*
9. *stabilnost,*
10. *duhovnost,*
11. *pokretljivost,*
12. *međuzavisnost.*

Te osobine su bile moja prva svjesna pozitivna svijest. Gdje god sam čula ili pročitala pozitivnu riječ, bilježila sam je na papir i nastojala trajno upamtiti.

Postoji vjerovanje u duhovnom razvoju, da se pojavi učitelj kada je učenik spreman na istinsko učenje o sebi, a ni ja po tom pitanju

nisam bila iznimka. Srela sam ne jednog, već nekoliko živućih učitelja koji su kao i ja koračali kroz fazu prosvjetljenja. Neki od njih nikad nisu izašli iz ludila prvih uvida u istinu neki su djelomično izašli pomažući si sa duhovnom filozofijom ezoterijskih znanja od kojih su najpopularnija ona iz Indije: Bagavat Gita, Učenje Sri Satja Sai Babe, Reiki, Liječenje bojama, radioestezija, meditacije i još mnoga druga ezoterijska učenja bila su im vodiči u ispravan način života.

Danas s odmakom od dvadesetak godina želim se zahvaliti svima njima što su mi bili oslonac na ulasku u duhovna znanja.

Jedan Učitelj me držao nad bezdanom svoje i moje bolne duše, drugi mi je pokazao put izlaska iz tame, a treći mi je pokazao pravi put u duhovnost. Zlo i dobro uvijek igraju svoju zanosnu igru u duši ljudskog bića koja se zove mržnja, žudnja, ljutnja, tuga, ljubav, ispunjenje, smirenost i radost.

Rade Lekić: oni koji ga poznaju okarakterizirali bi ga velikim čudakom. Stihovi iz njegove pjesme koje navodim bili su mi nit vodilja u preobražaj.

*„Dato ti je sa svrhom nekakvom
to razumjet' nije uvijek lako.“*

Razgovori sa njim bili su mi vrlo korisni. Rade Lekić mi je govorio o velikom radu na svojoj duši. Niži oblik života koji je duša odradila bio je gotov. Sada je trebalo stvarati viši oblik samog sebe. Ponekad nespreno, a nekad sa razumijevanjem slušala sam svoje Učitelje i nastojala prihvatiti znanje i sugestije koliko i kako sam mogla.

Rade Vignjević nije preživio tamnu noć duše. On nije imao ruku Učitelja za koju bi se uhvatio i isplivao iz ludila prosvjetljenja. Pomagao je drugim ljudima da bi pomogao sebi, ali nije uspio prebroditi krizu ludila koja zahvati probuđenog čovjeka. Čovjek tada shvati, da je sam na svijetu i **da ga nitko nije naučio kako će**

preživjeti krizu morala kojeg nema ni u kome u obitelji, okolini, društvu i religiji, a najmanje ga ima u onom tko vidi sebe i svoje djelovanje kroz istinu. Neka Bog bude dobar njegovoj duši.

Ante Štajduhar je taj duhovni Učitelj koji mi je pokazao put u istinsko duhovno znanje. Svi ovi ljudi su obični ljudi iz moje okoline koji su mi prvi pružili ruku spasa. Istina, tražila sam pomoć. Bilo je još puno učitelja koji su mi se pojavljivali u snovima i vizijama i usklađivali moju rascjepkanu nutrinu. Bile su to meni nepoznate ljudske duše koje su se pojavljivale u mojim snovima i vizijama. Da nije bilo njih i njihovog vodstva kroz moje intuitivno shvaćanje istine, nikad ne bih izašla iz stanja buđenja u stanje osviještenosti.

Kad se doživi prvi impuls prosvjetljenja, uspostavi se odnos sa Bogom. Probuđeni adept misli, da komunicira sa Bogom, ali zapravo ne zna sa kim komunicira, jer se svijest višestruko ubrzava, a informacije pljušte kao kiša sa svih strana. Probuđeni više ne zna čije su to informacije i otkud dolaze, jer on čuje i osjeća sve što se u njegovoj blizini događa ili se događalo, ali ima informacije o svemu što se događa na planetu Zemlja, u tlu, zraku i vodi sada, što se događalo prije prosvjetljenja i što je ljudskim djelovanjem kao posljedica kreirano za budućnost.

Njegova bol i beznađe su i bol i agonija planeta Zemlja, ali ne zna još dobro razlučiti što je prošlost, a što budućnost. Njemu je sve "sada". Neopisiv strah vlada u njegovom biću, a najveći strah mu je od smrti i osjećaja nemoći ili da će netko saznati sve što on zna i ubiti ga, da se ne otkriju istine svjetskih moćnika koje su jako opasne za znati. Usput dobiva i poruke kako da pomogne sebi, ali ne zna kad i kako da to sve posloži, jer svjetovni život teče svojim ritmom u kojem ima i druge obveze prema sebi, obitelji, poslu, okolini, a tu je religiozno stanje svijesti koje je suprotno od onog što probuđeni vidi.

Gledajući sada iz ovog kuta, mislim da je lakše ženi kad doživi prosvjetljenje, nego muškarcu iz razloga što žena ima više iskustava

raznih vrsta, a i ugrađena joj je kroz odgoj odgovornost prema životu i opstanku njenog potomstva.

Kad čovjek doživi prosvjetljenje on se hvata za svaku slamku duhovnosti koju je kroz život upoznao, a tu je među prvima molitva nepoznatom Bogu u kojeg konačno počinje svom svojom dušom vjerovati. Samo to i potraga za spoznajama drugih ljudi prosvjetljenom ostaje, jer sva bivša uporišta koja je imao u svojim bližnjim padaju u vodu. Bližnji su ga najviše povrijedili i lagali. Sve izdaje i prevare sliju se u jedan bolni vapaj: Bože, pomози mi, ako te ima!

ŽIVOT JEDNE ŽENE

Gledam u svoj život od djetinjstva do sada. Rođena sam u centralnoj Bosni u jednom malom zaseoku Vlaići, u obitelji oca i majke sa šestoro djece. Bila sam najmlađe dijete. Do sedme godine život sam provodila slobodno i razigrano u obitelji gdje sam osjećala ljubav svoje braće i sestara i opću zaštićenost mene kao djeteta. U osmoj godini polazim u školu puna straha od nepoznatog, ali i želje za znanjem. Imala sam dva starija brata koji su već išli u školu i bukvar sam već znala napamet.

Prvu godinu iz školskog gradiva donosim samo petice. Ubrzo shvaćam da nisam slobodna i da se od mene očekuje bezpogovorna poslušnost. To mi se ne sviđa, a još manje mi se sviđa kažnjavanje učenika koji nisu uspijevali naučiti zadano gradivo. Međutim, ja gladno prihvaćam školsko gradivo željna novih spoznaja. Četiri razreda osnovne škole prošla su za tren. U dvanaestoj godini života mijenjam školu radi osmogodišnjeg školovanja. Tu se moji strahovi

od neuspjeha nadopunjuju. Ponovo nova sredina, a ja sam sama i nikoga u toj školi ne poznajem. Završavam osmogodišnju školu kao treća u razredu po uspjehu željna novih spoznaja srednjoškolskog obrazovanja, ali to se ne događa. Roditelji me ne upisuju u srednju školu zbog potrebe služenja doma.

Od kuće nakon godinu dana doslovno bježim sa sadašnjim suprugom i postajem udata žena sa sedamnaest i pol godina, nezrela za obveze koje se nalaze ispred mene. Novo iskustvo vodi me u veliki primorski grad sa nadom, da ću nastaviti školovanje uz muževu podršku. Ubrzo ostajem razočarana, jer se to ne ostvaruje. U meni se prelama dotadašnji osjećaj optimizma prema životu i ja krećem prema pasivnosti i prepuštanju sudbini. Nakon godinu i pol dana rađam prekrasnu djevojčicu i godinu dana kasnije zapošljavam se u tvrtci gdje radim fizički dosta zahtijevan posao. Moje radno vrijeme je 14 sati dnevno, osam na random mjestu i šest doma.

Moja pasivnost tako traje dvadesetčetiri godine i ja sve više i više padam u bolesna stanja duha i tijela. Mišići i kralježnica glavni su mi zdravstveni problem. Padam u neko bolno sivilo svakodnevice. Slobodno vrijeme ispunjavam ručnim radovima te još uvijek ne obraćam pozornost na sebe. Sve više tražim pomoć liječnika, a sama ništa ne poduzimam da si pomognem. Gutanje raznih tableta ne daje željene rezultate iscjeljenja i počinjem još više tonuti u beznade. U nekoliko navrata pomišljam, da bih trebala potražiti psihološku pomoć, a to jednog dana i činim.

Odlazim kod prekrasne žene, izvrsnog psihologa, koja mi svojim stručnim znanjem pokušava pomoći. Došla sam kod nje svjesna, da ne razumijem svoj zdravstveni problem. Kod mene, na prvi pogled izgleda da je sve u redu. Udata sam, imam djecu, zaposlena sa zadovoljavajućim materijalnim primanjima, jedino mi je posao bio fizički jako težak.

Doktorici kažem kako često sanjam istinite snove i od mene se u tim snovima traži, da ih zapisujem te uz dogovor sa njom, počinjem zapisivati svoje snove. Kroz snove počinjem razumijevati istinu o mom životu pred kojom zatvaram oči. Kroz tu viđenu istinu vrlo brzo spoznajem svoje zdravstvene probleme i kako moja psiha na njih utječe, ali u mojim snovima ima još nešto što ja ne prepoznajem. To što nisam prepoznavala je nepoznati duhovni svijet koji mi je pomagao, a o kojem ja prije ništa nisam znala niti sam u njega vjerovala.

U snovima su mi se pojavljivali razni duhovni učitelji kao što su Sri Satja Sai Baba kojeg sam zvala crnac koji mi pomaže, Čovjek majmunolikog lica za kojeg nisam znala što da mislim, Babađi kojeg sam zvala Indijanac sa Himalaja koji mi pomaže, Buddha kojeg sam vrlo teško razumjela, jer mi se uvijek pokazivao sa nekim poznatim simbolima poput ptice, knjige, polegnute osmice i još nekim nepoznatim simbolima i nepoznatim duhovnim učiteljima. Samo jedan lik, osim Isusa, bio mi je blizak. To je bio prelijep dečko Krišna. Nešto me u tom liku podsjećalo kao da mi je poznat. Često sam u snovima vidjela i Isusa, anđele i još neka nadnaravna bića. Naravno, da sam mislila kako su to samo neobični snovi.

Od 1997. godine prepoznajem kroz pisane snove, da sam vođena od tih duhovnih učitelja. Danas znam kako me njihova energija održavala na životu, jer svoje psihičke i duhovne energije više nisam imala. Ostala sam živjeti sa malo fizičke energije na kojoj sam životarila.

U nastojanju da si i sama nekako pomognem, počela sam tražiti pomoć od bioenergetičara i kiropraktičara. Tu sam se prvi put susrela sa alternativnim načinom iscjeljivanja i prvi put sam došla do literature o tomu. Tada posuđujem i kopiram prve knjige: "Radiesteziya", "Liječenje bojama", "Akupresura ĐI-Đo tehnika", "Učenje Vatre", "Reiki".

Sva ova nepoznata znanja su me intrigirala. Pitala sam se kako to da ranije nisam dolazila u doticaj sa njima i prisjetila sam se, da sam se uvijek okretala od tih znanja ne vjerujući u njihovo konstruktivno djelovanje, tako da nikad nisam pokazala istinsko zanimanje, da nešto od toga i sama pročitam kako bih donijela nekakav svoj stav o njima. Uglavnom sam podlegla uvjerenju okoline, da se u ta znanja ne valja upuštati.

Kad sam prvi puta pročitala nekoliko knjiga, uvidjela sam da tu nema ništa opasno za moje religiozno opredjeljenje. Ova znanja se nisu miješala u ljudska religiozna vjerovanja. Ona su bila tu kao alternativa samopomoći u raznim vrstama iscjeljenja. Čitajući, počele su me zanimati razne tehnike koje su preporučivane za oporavak duha, uma i tijela. Mene je uglavnom zanimalo fizičko iscjeljenje. O umu i duhu rijetko sam razmišljala i kao da su nekako bili odvojeni iz mog svakodnevnog života. Čitajući literaturu o samopomoći kao da sam se probudila iz nekog dubokog sna koji se zove "nečiji tuđi", a ne moj život.

O tim spoznajama pričat ću vam kroz ovu knjigu. Moj životni problem nesvjesnosti nije samo moj problem. To je problem gotovo cijelog uspavanog čovječanstva, kao očaranog nekim teškim snom bez buđenja. Rijetki koji se probude, najčešće završavaju u mnogim zemaljskim umobolnicama proglašeni shizofreničarima nesvjesni toga što im se događa i bez nade, da će ikada izaći iz tog začaranog kruga okrutne stvarnosti ljudskih bića.

Ako ova moja priča pomogne samo jednom ljudskom biću, da progleda očima svjesnosti, smatrat ću da sam ispunila svoju životnu svrhu. Sebi sam pomogla tako da sam se vratila na početak mojih pisanih snova i nekima od tih snova dala „zeleno svjetlo“, da doista uđu u moj život i preobrazu ga **iz tame u svjetlo**. Uz pomoć alternativnih znanja počela sam misliti svojom glavom prihvaćajući intuitivno iz njih ono čega je moja duša bila gladna, a to je pozitivnost na svim razinama mog bića.

Konačno sam počela vjerovati sebi i nepoznatom znanju u meni koje je odnekud izviralo i kao čisti bistri izvor hladne vode u vrijeme ljetne žege krijepilo moju dušu. To je bila prekretnica mog pesimizma u optimizam uz obećanje samoj sebi, da ću se dovesti u smislen red. Od tuda je krenuo moj samorazvoj, obrana i liječenje. Pisala sam dijelove nerazumljivih poruka koje sam putem svijesti i snova dobivala od moje intuicije i s razumijevanjem napisanog analizirala sljedeće svoje korake koji mi mogu pomoći, da se dignem iz položaja u koji sam nesvjesno pala.

U raznim knjigama duhovne tematike pronalazila sam putove iscjeljenja onih koji su prije mene shvatili da su u tzv. „bedu“ i da se moraju mijenjati, ako hoće još živjeti, a ja sam htjela živjeti život dostojan svjesnog i savjesnog ljudskog bića. Imala sam i zašto. Tu su bila moja djeca koja su još uvijek trebala moju podršku i usluge. Tako sam sebi otvarala istinske mogućnosti koje su me vodile od bolesti prema zdravlju.

UVJETI ISCJELJENJA

Za početak svog iscjeljivanja postavila sam sebi uvjete po kojima ću živjeti i djelovati. Nalazila sam ih u raznim literarnim djelima. Ove aksiome sam dobila od kiropraktičara Rade Lekića.

- odbaciti negativne misli i emocije,
- zaboraviti svako zlo koje mi je netko učinio,
- zaboraviti svako dobro koje sam ja učinila nekom drugom,
- kontrolirati svoja stanja misli, riječi i emocija.

Prvi uvjet iscjeljenja bio mi je, da odbacim negativne misli i emocije. Upitala sam se kako to učiniti? Sam Bog zna, da su mi negativne

misli svakodnevno prolazile umom, a ja sam ih rijetko bila svjesna, ali sam povremeno osvještavala istinu kako sam sve više nesretna. Pozitivnih misli nije bilo ni na kapaljku. Kako se vlada negativnim mislima i emocijama i postižu pozitivne misli i emocije sreće, nisam imala blagog pojma. Sve češće sam si postavljala pitanje kako mogu početi pozitivno misliti i biti sretna ne očekujući odgovor, ali on mi je stigao kroz snove.

Od odluke da ću se ozbiljno pozabaviti svojim zdravljem, počela sam redovno pisati snove i vizije u budnom stanju. Neke od njih nisam stigla zabilježiti, ali većinu onih važnih za moj samorazvoj jesam. Odgovor sam dobila u snu. San sam zapisala i poruke koje sam dobila provodila u djelo.

KAKO SAM POSTALA SRETNA?

Između četrdesete i pedesete godine života počela sam intenzivno razmišljati o sreći. Često bih znala postaviti sebi pitanje, zbog čega nisam sretna? Imala sam sve uvjete u životu da to budem. Sve što sam smatrala, da trebam postići kako bih ostvarila sreću, ostvarila sam. Imala sam zdravu i naprednu obitelj, bila sam zaposlena, imala sam krov nad glavom i sve uvjete za smislen život. Nikako nisam mogla shvatiti zbog čega se sve više osjećam nesretno i bolesno.

Jedne noći, usnula sam čudan san. Sanjala sam zašto nisam zdrava i sretna. U tom snu vidjela sam mnoge nesretne ljude među kojima sam bila i ja i razlog naše nesreće. Doslovno sam gledala našu svijest u lijevoj i desnoj polovini mozga koja je povezana sa kolektivnom

svijesti u zraku koji smo udisali. Iz te zračne mase u sebe smo udahom unosili informacije negativnog i pozitivnog karaktera.

U lijevoj polovini mozga nalazilo se puno negativnih osobina koje smo svakodnevno u komunikaciji nesusjesno i polususjesno intelektualno ponavljali i stvarali nesreću. To su bile psovke na majku, Boga, Sunce, svece i riječi poput: grozno, užasno, katastrofalno, glupo, uglavnom mnoštvo negativnih pojmova, a u desnoj polovini mozga samo nekoliko pozitivnih sa kojim kreiramo sreću, a koje smo rijetko spominjali: ljubav, vjera, nada, ljepota, radost, a kojih gotovo uopće nismo bili niti svjesni, da ih imamo.

Taj nesrazmjer između našeg pozitivnog i negativnog načina mišljenja i govora bio je jako velik. To je izgledalo pozitivnih kao kutija šibica i negativnih kao cijela prostorija. Sve te negativne i pozitivne misli lebdjele su izvan nas u zraku i mi smo ih svakodnevno dišući nesusjesno konzumirali, ali ono čega još nismo bili svjesni je, da svaka misao koju pomislimo i riječ koju izgovorimo kreira upravo ono o čemu mislimo i govorimo.

Mi naručujemo što će naš mozak jesti. Mi smo gost i naručujemo kakav jelovnik će nam konobar donijeti. Konobar se zove život i umjesto da naručujemo hranu koja je ukusna za naš mozak i život, mi naručujemo neukusnu hranu sa kojom trujemo svoj mozak, a svom životu nesusjesno donosimo nesreću, umjesto sreću. Ukusna hrana stoji netaknuta ili je vrlo rijetko naručujemo. Svu tu hranu naručujemo iz restorana koji se zove kolektivna svijest.

Odmah po buđenju, kristalno jasno sjetila sam se viđenog sna. Obzirom na moju urođenu radoznanost, htjela sam odmah provjeriti svoju pozitivnost. Počela sam pisati sve pozitivne obrasce iz svoje svijesti. *Marljivost, hrabrost, ljubav, požrtvornost, samodisciplina.* Napisala sam pet obrazaca i mozak mi je stao.

Nakon dubljeg promišljanja sjetila sam se još dva obrasca, *dobrota* i *opraštanje*. Osjećala sam se jako čudno zbog ove spoznaje, toliko čudno da sam se postidjela svoje negativnosti.

Naravno, provjerila sam i svoju negativnost. Negativni obrasci izvirali su kao mutna voda iz moje podsvijesti: *nemoj, ne znaš, ne smiješ, sram te bilo, dobit ćeš batina, od tebe nikad ništa neće biti, nećeš dobiti večeru, neću ti kupiti ništa, govno jedno, reći ću te tati, lažeš, zašto si ljuta, ti si glupa, nisi dobra, vrag ti pamet popio, pa to je užasno, što si tužna, jesi li bolesna, grozna si, pa to je katastrofalno što si napravila* i sve tako jedna za drugom redali su se negativni obrasci...38. Fuj!

Od tog dana čvrsto sam riješila naučiti više pozitivnih obrazaca i biti ih svakodnevno svjesna. Koje pozitivne obrasce trebam naučiti, da bih postigla sreću, nisam znala niti sam znala hoću li postići sreću kad ih naučim dovoljno. Počela sam intenzivno promišljati što sam pozitivno naučila kroz život počevši od majke.

Od majke sam svakako naučila *ljubav, poštenje* i *radišnost*. Od oca sam naučila samo *disciplinu* i *poslušnost*, od braće *radost, bezbrižnost* i *zaigranost*, od sestara *ljepotu, dobrotu, uslužnost*, od bake *ljubaznost, davanje* i *zaštićenost*.

U školi sam naučila vrijedne osobine *hvala, molim, izvoli, oprost, znanje, druželjubivost, zajedništvo, solidarnost*. Postavila sam si pitanje, kako to da se odmah nisam sjetila ovih osobina? Sad mi je ipak bilo malo lakše. Našla sam dosta osobina koje sam jednostavno zaboravila upotrebljavati, a nije baš da ih nisam znala.

Nastavila sam potragu za pozitivnim riječima u knjigama nastojeći u svoje pamćenje unijeti više pozitivnih obrazaca. Tako sam došla do jedne zanimljive knjige koju je iz "Novog lista" (tiskarska kuća) donijela moja kćer, a posudio joj je njen prijatelj. Knjiga je imala naslov "Sai Baba govori zapadu". Odmah kad sam pogledala korice

knjige, prepoznala sam Sri Stju Sai Babu, jer sam ga često viđala u snovima.

Knjiga me zaintrigirala. Nisam prije nikad čula za tog Sai Babu. Malo sam je prelistavala tražeći naravno pozitivne obrasce u njoj i zaustavila se na pojmovima pet ljudskih vrijednosti koje je poučavao ovaj indijski duhovnjak. Nisam do sad znala, da netko u svijetu poučava ljudske vrijednosti i to još određene obrasce. Kroz svoju školsku naobrazbu rijetko sam bila svjesna pozitivnih obrazaca. Uglavnom, više sam gledala u samo ponašanje svojih učitelja i nastavnika koje često nije bilo u duhu čovječnosti.

Učitelji su se ponašali strogo i djecu često stavljali u ponižavajući položaj neznanice. Odjednom sam u sebi gorko spoznala, da me u školi učitelji nisu učili pozitivne osobine. Nikad mi nijedan učitelj nije rekao koliko i kojih pozitivnih osobina trebam imati u svijesti, da bi mi svijest ispravno radila. *Bratstvo, jedinstvo, solidarnost, učenje, znanje*, ove riječi su mi se nekako same nametnule u umu kao potvrda, da sam ih ipak nekoliko imala ugrađenih u svom biću.

U knjizi „Sai-Baba govori zapadu“, prva pozitivna osobina je bila *istina*. Promišljala sam o toj osobini i kako sam je ja živjela kroz život. Shvatila sam, da često nesvjesno, a ponekad i svjesno, da se zaštitim od moguće kazne nisam govorila istinu. Uzela sam riječ ISTINU kao broj jedan između svih pozitivnih osobina. Čak sam sebi nadjenula ime „istina“ samo da mi bude bliže.

Druga je bila *ispravnost*. Sam Bog zna, da sam ispravnost zaobilazila snalazeći se da opravdam svoja neprimjerena djela, zapravo, nisam prije niti promišljala o njoj. Riješila sam to čvrsto promijeniti.

Treća *mir*. Stvarno sam se u to vrijeme životnih previranja osjećala nemirno, a smirenosti mi je nedostajalo kao žednom vode.

Četvrta *nenasilje*. Ova riječ mi se nije sviđala. Ne znam zašto. Jednostavno me je odbijala. Ako oduzmem ne, ostaje nasilje, a ja sa nasiljem nisam htjela imati nikakve veze. Dosta sam se o nasilju naslušala cijeli život! Iako se ovaj pojam nalazio među tim ljudskim vrijednostima, nisam ga željela unijeti u svoje pamćenje, a nisam niti znala njegovu suprotnost. Odjednom sam se sjetila *ljubaznosti* i *miroljubivosti* svoje bake. Ona je bila miroljubivo ljudsko stvorenje pa sam *nenasilje* zamijenila za *miroljubivost*.

... i peta *ljubav*. Teško sam uzdahnula na ovu osobinu. Odavno od nikoga nisam osjetila ljubav prema meni niti sam je ja ikome smisljeno i sa namjerom davala. Samo sam mislila, da sve radim sa ljubavlju, ali sada znam da to nije bila prava istina, više je to bilo „moram i trebam“ bez da je popraćeno emocijama sreće i zadovoljstva. Da, željela sam voljeti i biti voljena. Neko vrijeme proučavala sam smisao samo ove riječi, *Ljubav*. *Sebična ljubav*, *uvjetovana ljubav*, *uzajamna ljubav*, *agape ljubav*. Shvatila sam, da živim uvjetovanu ljubav. Ti meni-ja tebi i da to uopće nije ljubav. Što je ljubav u svojoj suštini, to nisam znala odgonetnuti. Zaljubljenost između muškarca i žene više nisam smatrala pravom ljubavlju. To mi je više bila žudnja za erotskim zadovoljstvom, nego istinsko nadopunjavanje u ostatku ljudskih djela.

To su bile slijedeće osobine koje sam utisnula u svoje pamćenje. Učila sam ih dugo. Danas ih znam, sutra ne znam. Zapamtim ih pa za par dana zaboravim. Konačno su nakon nekog vremena učenja ostale u mom pamćenju, ali to mi nije bilo dovoljno pozitivnih osobina. Željela sam ih naučiti bar onoliko koliko je bilo negativnih ili koliko imam godina, za svaki slučaj koju više, nego negativnih koje sam osvijestila.

Nedugo potom sreća sam se s ezoteričnim duhovnim znanjem „Put ka zdravom duhu i tijelu“. Ovo znanje me jako zaintrigiralo. Ono je govorilo o znanju kako umanjiti loše osobine i uvećati dobre u čovjeku.

Počela sam iz tog znanja usvajati one dobre osobine od svake *Kvalitete Duha* po jednu. *Kvaliteta Duha* bilo je 12. Svaka od tih dvanaest *Kvaliteta Duha* imala je po nekoliko pozitivnih osobina koje su se dijelile kroz LJEPUTU, INTUICIJU I MUDROST. Od svake *Kvalitete* sam naučila po jednu pozitivnu osobinu i tako sam u svoju svijest ugradila dodatnih dvanaest osobina: *zdravlje, radost, smirenost, ljubav, ravnoteža, pravičnost, progresivnost, prijateljstvo, stabilnost, duhovnost, sposobnost i mudrost*. Svaki dan sam započinjala sa mislima o naučenim pozitivnim osobinama. Nisam ih se mogla uvijek svih sjetiti, ali sam primijetila kako se u mom umu same pojavljuju neke pozitivne riječi koje nisam dugo koristila u svom govornom izričaju.

Ono što me još potaklo na duboko promišljanje je, da je svaka osobina Duha iz ovog duhovnog znanja, bila podijeljena po elementima VODE, ZEMLJE, VATRE i ZRAKA. Nikad prije nisam smisleno promišljala o vodi koju pijem i koliko sam blagoslovljena što je imam u izobilju, tlu po kojem hodam i koje me hrani svojim plodovima, vatri sa kojom se grijem i zraku kojeg udišem. Sve češće bih ulovila sebe u zahvalnosti ovim silama.

... i tako je prolazilo vrijeme. Ponekad sam u slobodno vrijeme pisala pozitivne obrasce iz svoje svijesti, tek toliko da vidim koliko sam ih naučila i jesam li zaboravila one koje sam prije znala. Počela sam se osjećati sve bolje i bolje, sve više sam razmišljala i govorila pozitivno, osjećala se zdravijom, snažnijom, radosnijom. Moje življenje kao da je dobilo neki lijep smisao osobnog ponašanja u mišljenju, komunikaciji i djelovanju.

Jednog lijepog dana dogodio se nešto neobično. Probudila sam se sretna kao nikad do tada. Nisam znala otkuda je ta sreća došla, ali sam bila toliko sretna, da sam neprestano pjevala, smijala se i plesala. U toj euforiji sreće poželjela sam svojoj obitelji napraviti ručak od onog što su najviše voljeli jesti, ali nisam imala sve

namirnice u kući i trebalo je otići na tržnicu po njih. U busu sam pjevušila sa rukom na ustima: "...ja sam sretna, ja sam sretna, ja sam sretna." Buka gradskog busa prikrivala je moju pjesmu, ali sreću nije mogla. Osjećala sam se božanstveno i željela sam u svom srcu tu sreću podijeliti sa cijelim svijetom, svakim čovjekom, životinjom, biljkom, mineralom, sa prirodom u cjelini.

Kao što sve dođe tako i prođe i moja sreća je nestala taj dan u 15.h Niti sam znala kako je došla, niti zašto je nestala. Tada nisam shvatila što se to kod mene dogodilo. Tek mjesec-dva kasnije, kad sam naučila u svakodnevnoj komunikaciji koristiti oko 50 pozitivnih osobina, postala sam svjesna kako je došlo do poravnanja pozitivnog i negativnog u mojim moždanim polutkama. Imala sam više pozitivnih obrazaca u svijesti, nego negativnih. Odjednom sam se prisjetila davno usnulog sna.

Hm...ovako se znači postiže sreća, konstatirala sam u sebi. Kako sada stvari stoje, sreća je ipak dostižna. Blaženo stanje mojih osjećaja neopisive ljubavi prema svemu oko sebe trajalo je oko četiri godine. Sada te emocije nisu više tog intenziteta, više su kao neki fini unutarnji sklad.

Danas sam više sretna, nego nesretna osoba. Ta sreća nije euforična, to je divan osjećaj unutarnje punine, zadovoljstva životom u njegovoj srži, harmonije u duši. Neopisiv je taj osjećaj sreće, nemam riječi kojim bih ga dočarala. To je jednostavna zaljubljenost u život i životne procese, veća od bilo koje zaljubljenosti koju sam osjećala u ljubavnim muško-ženskim odnosima.

Dugo nakon postizanja te unutarnje ravnoteže postala sam svjesna, da je moja svijest postala ekološki čista. Mislila sam pozitivno, govorila sam pozitivno, koračala sam ispravnim putem u ispravnom smjeru više, nego sam znala da je to jednom čovjeku moguće.

Iz čiste radoznalosti i želje da budem boljim, pozitivnijim čovjekom danas, nego sam bila jučer, postignula sam ono za čim žudi svaki čovjek u životu i čemu poučavaju sve religije svijeta i sva ezoterična znanja. Postala sam smirena, stabilna i sretna. Stvorila sam čistoću u svom mentalnom sklopu. Poslije toga sam počela pisati knjige i dijeliti svoje spoznaje o putu kojim sam koračala do svoje sreće i lijepe pameti.

Onome koga zanimaju moje knjige željela bih dati informaciju, da je većina njih dostupna na internetu u digitalnom izdanju:

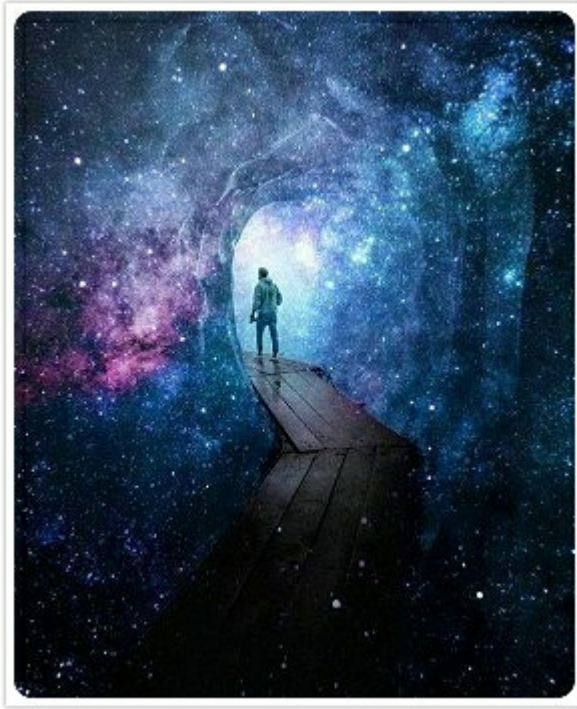
1. SAMO RAZVOJ I SNOVI
2. SAM SVOJ KREATOR
3. PRIRUČNIK ZA REKONSTRUKCIJU PODSVIJESTI
4. SAMORAZVOJ I VIZIJE

knjige su koje preporučujem onim ljudima koji žele razvijati svoju pozitivnu svijest i ozbiljno raditi na svom samorazvoju sa ciljem, da budu bolji ljudi danas, nego su bili jučer.

Odgovorno sam shvatila da čistoća misli, riječi i djela kao rezultata kod svakog stvara prirodnu naviku da živi dobrotu, održava svoj pozitivan karakter, kroji drugačiju sudbinu za sebe i štiti svoj sveti prostor u svojoj obitelji, okolini, društvu i samim tim i da bude čvrsta karika u lancu očuvanja svekolikog života na našem prekrasnom planetu ZEMLJI.

Život u suglasju sa prirodom odgovornost je svake jedinke, bila ona dijete ili odrastao čovjek. To je moja spoznaja. S ovom spoznajom svakome je lako postići sreću. Za postizanje moje sreće trebalo mi je dvije do tri godine. Da sam znala put kako do sreće doći, naučila bih ovo znanje za par mjeseci ili godinu dana i ugodila svoju svijest, da bude instrument osobnog i svjetskog mira.

Za svakog čovjeka, pogotovo u sferi ovakvog informacijskog sustava gdje su nam sve informacije dostupne u kratkom vremenu, od izuzetne je važnosti znati selektirati informacije koje ulaze u našu svijest. Ako imamo u svijesti više pozitivnih obrazaca, imamo poveznice i imamo izbor koju hranu ćemo ponuditi našem razumu. Svatko od nas može i dužan je, radi cjelokupnog opstanka čovječanstva, napraviti ekologiju u svojoj svijesti i tek onda moći će se u svakoj prilici i na svakom mjestu ponašati mudro i ekološki.

ZABORAVITI SVAKO ZLO KOJE NAM JE NETKO UČINIO

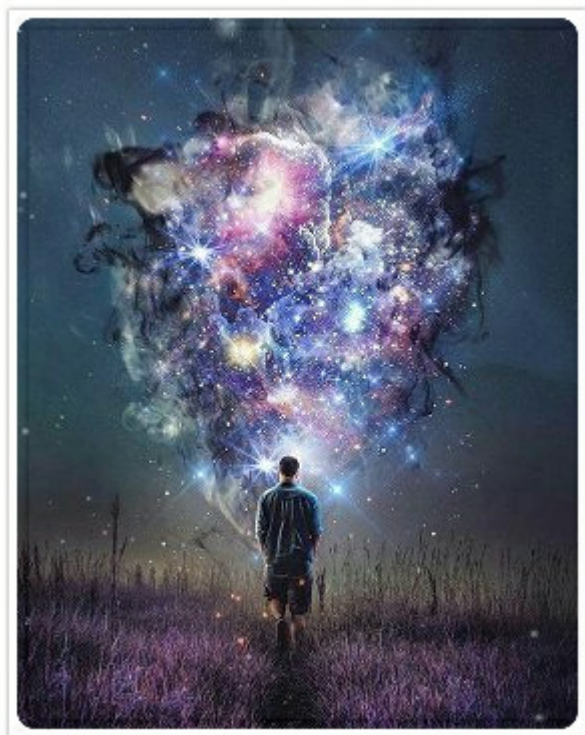
Dok god čovjek živi na kolektivnoj razini svijesti, a nije sam stvorio svoju akumulaciju pozitivne svijesti, on teško može zaboraviti zlo koje mu je netko učinio. Razlog je taj što njegova duša pamti sva zla koja su prema njoj učinjena kroz sve živote koje je živjela. Tek kad osoba doživi prosvjetljenje i prilagodi svoju svijest, da manje gleda negativno i više misli pozitivno, moći će se oduprijeti zlu ovog svijeta. Djelujući svjesno pozitivno za svoju dobrobit, svaki čovjek čini dobro cijelom svijetu. Za takav način života prosvjetljenje se može postići na tri načina.

Jadan od načina je da potone u svojoj negativnosti toliko duboko kao što se to meni dogodilo, da mu trebaju svi duhovni učitelji svijeta, živi i arhetipski, da bi ga podigli iz bezdana u koji je upao.

Drugi način je da poravnanje u svojoj svijesti sam postigne na način da izjednači polove u svijesti, bez mentalnog i duhovnog pada koji vode u bolest fizičkog tijela, a to se čini tako da se sva negativnost pusti na stranu i da se svjesno nauči dovoljan broj pozitivnih osobina i stvori idealan karakter koji lako održava ravnotežu između pozitivnog i negativnog mišljenja. To je svakodnevno nadgledanje samog sebe. Poslije toga lako se kontrolira svoj um, jer se gledajući iz pozitivnog stanja svijesti prepoznaju moguća nadolazeća iskustva. Svaki svjestan čovjek intuitivno će odabrati ona iskustva koja će ga učiniti zdravim i naprednim.

Treći način je teško dostupan većoj masi ljudi. To je božanska svijest koju imaju najveći duhovni učitelji svijeta kao što su idoli raznih religija. Ona živuća ljudska bića koja su dostignula savršenstvo nalaze se na tako osjetljivim i suptilnim razinama svijesti, da ih se sve dotiče, a opet ništa na njih ne utiče. Oni kroz svoje biće održavaju milijune drugih duša, da ne potonu u tamu ovog svijeta i djeluju kroz samilost. Iako su samo promatrači, oni također na sebe preuzimaju i bol pojedinaca koju potom prerađuju u vrlo kratkom vremenskom periodu. Ta bol se na njih može odražavati na fizičkoj razini, ali oni savršeno barataju psihom i koriste najviše duhovne zakone prirode pa ne osjećaju duševnu bol. To su najbolji iscjelitelji na svijetu, oni mogu djelovati iz bilo kojeg dijela svijeta na pojedinca, skupinu ili planet Zemlju. Njima je dostupno znanje iz prirode. Imaju komunikaciju sa svim carstvima na Zemlji i šire.

Najidealnije bi bilo za prosječne ljude koristiti ovaj drugi način, jer bi on bio najbezbolniji i najlakše bi ga bilo svjesno održavati, a iz njega se onda vremenom može postići i ovaj viši teško dostupan nivo svijesti.

ZABORAVITI SVAKO DOBRO KOJE SMO MI UČINILI DRUGIMA

Razmišljajući o dobru koje sam učinila drugima, mozak mi je stao. Gotovo da se nisam mogla prisjetiti ničega dobrog što sam učinila, a iskreno, sve što sam činila, radila sam najbolje što sam znala. Istina je, da od svega tog dobra svjesno ništa nisam od nikoga očekivala, ali podsvjesno sam se borila sama sa sobom kad bih se sjetila nekih ljudi, situacija i događaja u kojima sam bila sudionica i kad bi me netko svjesno ili nesvjesno povrijedio nekim svojim postupkom, odjednom bi pred mene iskrsnulo neko dobro djelo koje sam mu velikodušno učinila i kao da me to djelo štitilo od bilo kakve negativnosti.

Nikad nisam razmišljala o tome, da me moja dobra djela štite na ovako neobičan način. Pitam se zbog čega ja ili drugi ljudi ne misle o svojim dobrim djelima, a svoja loša djela skrivamo kao zmiya noge, ali smo ih svjesni i štitimo ih kao da su najveća svetinja?

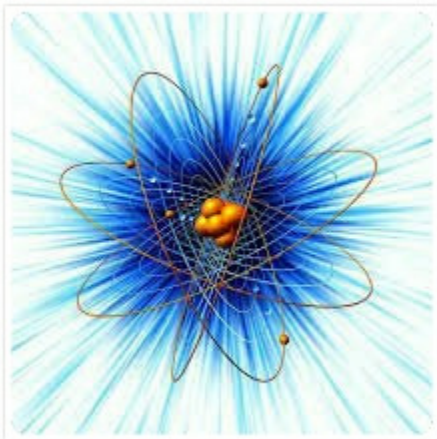
Neobičan je to odnos prema svojim nedjelima i djelima. Dobra djela ne pamtimo, a loša djela pamtimo i skrivamo dajući im na taj način moć, da žive u našem biću. Zar ne bi bilo pametnije sjećati se dobrih djela, a loša djela odmah priznati i ispričati se za njih, a nakon toga ih zauvijek zaboraviti? Bilo bi pametnije. Zašto to nisam činila? Ne znam. Možda me je bilo sram toga što sam učinila ili strah, da ću nešto ili nekoga izgubiti svojim priznanjem neispravnog ponašanja? Nisu li strah i sram najnegativniji i najniži nivoi energije? Jesu! Kako se odreći srama ili straha? ...i sad mi uopće nije više jasno kako sam od „zaboraviti svako dobro koje sam učinila“ došla do srama i straha. Odgovor mi leži kristalno jasan kao sunce u pol dana na vedrom nebu. Malo je istinskih dobrih djela koja sam učinila, a da za njih nisam očekivala zahvalnost ili neku drugu protuuslugu što u prijevodu znači: sram me je i strah to i samoj sebi priznati, a kamo li da to netko drugi sazna!

Zar nisu dobra djela koja sam činila učeći u školi, služeći roditeljima i prijateljima, djeci, užoj i široj obitelji? Nisu. Sve su to djela koja sam radila sa malo ili nimalo radosti. Radila sam to tek tako što se to očekivalo od mene ili sam si to samo umislila, da se podrazumijeva biti na usluzi. Pa što je onda dobro djelo koje trebam zaboraviti, kad malo koje stvarno i pamtim?

Jesu li uvjeti mog iscjeljenja zadovoljeni ovim preispitivanjem? Jesu...prvi put sam sa razumijevanjem preispitala neke osnovne principe života kroz koje se diše punim plućima, misli smisleno i kreće životom ispravnim putem u ispravnom smjeru. Disanje, mišljenje i kretanje skupljaju sva iskustva koja se odražavaju raznim emotivnim osjećajima negativne i pozitivne naravi koji proizvode zlo i dobro, laž i istinu, mržnju i ljubav, bolest i zdravlje. Dvojnost

ljudskog karaktera, ako se svjesno na nju ne pazi, brzo potone u zaborav, odnosno u nespješnost.

Zadovoljivši ove preduvjete iscjeljenja razumnim razlučivanjem “žita od kukolja”, stvorila sam sebi dodatnu energiju samopouzdanja za svoj mozak i moć rasuđivanja. Gorko sam shvatila, a još gorče prihvatila kako sam od svojih učitelja pogrešno programirana kroz uvjerenja o svojoj moći koju mi nikad nitko nije dao u ruke. Moja nemoć, da se znanjem zauzmem ispravno za sebe, oduzela mi je moć ispravnog razlučivanja laži od istine.

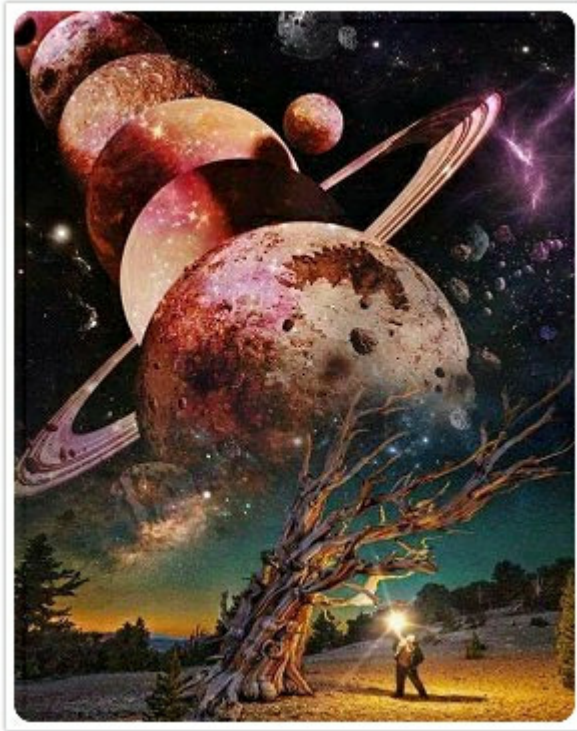

PROMJENA STRUKTURE ATOMA

U narednom periodu svjesna sam promjene strukture atoma u mom organizmu. Iz moje svijesti slijedi pitanje, znam li što je moda 1987. Godine? Odgovaram, da ne znam. Upućuje me se da napravim anagram riječi. Ne znam što to znači. Gledam u riječ moda i vidim je kao da idem doma. Znači li to, da se od tada vraćam u Božje obitavalište? Gdje li se nalazi dom moje duše, pitam se.

Odjednom mi se spava i na trenutak zaspim. U snu sanjam o trostrukom grijaču u svom organizmu, a vidim ga kao ozonski omotač Zemlje koji sačinjava drveće koji mu daje kisik, sunce koje daje svjetlost i tlo koje daje život biljkama, životinjama i ljudima. Vidim, da svako živo biće u svom organizmu ima trostruki grijač. Jedni bez drugih ne možemo živjeti, a to se zove međusobno sustvaranje. Pravilna izmjena svih živućih energija održava život.

Budim se i mislim koga bih mogla pitati o trostrukom grijaču? Ništa ne znam o tom pojmu.

NEGATIVNE MISLI I EMOCIJE

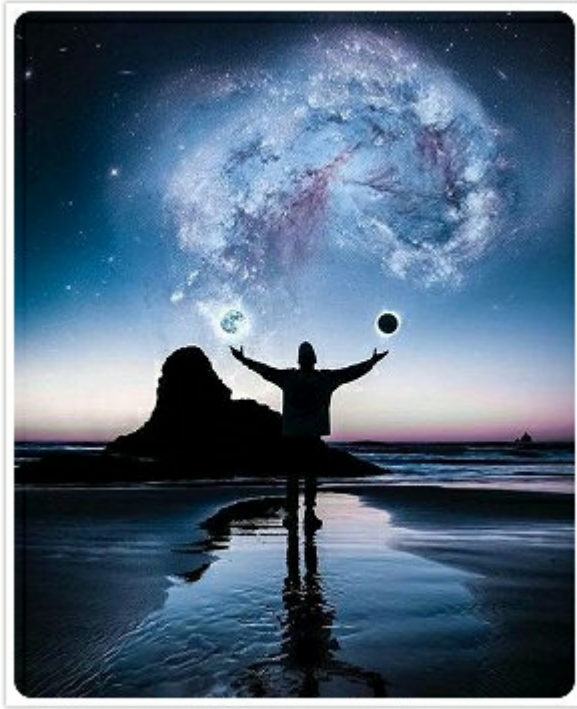
Strah, mržnja, žudnja, ljutnja, tuga, ljubomora, kritiziranje, pohlepa, taština, briga, tjeskoba, osvetoljubivost, zlovolja, zavist, netrpeljivost, sumnja, žaljenje, laž, slabe naš karakter i proizvode bolest na svim nivoima ljudskog bića, fizičkom, emotivnom i mentalnom, a duh kroz njih djeluje na način, da čovjeka vodi u kolaps na svim razinama, bez ikakvog izgleda da se ikad može izvući iz bezdana negativnosti. To su toliko teške energije u kojima uživa samo vrag, a Bog ostaje uskraćen za svako dobro kojem se nada.

Čovjek koji ih nesvjesno živi, ostaje trajno prikovan za paukovu mrežu kao plijen samog vruga (neznanja) koji iz njega isisava i

posljednje atome pozitivne energije. Nijedan čovjek ne može se spasiti iz ovog pakla, dok ne stvori pozitivnu akumulaciju svijesti, a to znači da nauči pozitivne suprotnosti kojih svjesno nema i da ih se svjesno drži kao slijep štapa:

*strah – hrabrost,
mržnja – ljubav,
žudnja – dostatnost,
ljutnja – smirenost,
tuga – radost,
ljubomora – zaljubljenost,
zloća – dobrohotnost,
kritiziranje - pohvala,
pohlepa – dostatnost,
taština – dostojanstvo,
briga – vedrina,
tjeskoba – zadovoljstvo,
osvetoljubivost – miroljubivost,
zlovolja – raspoloženje,
zavist – superiornost,
netrpeljivost – strpljenje,
sumnja – povjerenje,
žaljenje – oduševljenje.*

Za neke od ovih osobina vrlo je teško naći pozitivnu suprotnost i kao da su namjerno servirane ljudskom rodu, da se neprestano o njih sapliće.

PRVI KORACI KA ZDRAVOM NAČINU RAZMIŠLJANJA

Jedan od prvih koraka na putu mentalnog sklada je napraviti rebalans svoje svijesti. Obzirom da se ulazi u duhovno područje gdje se otvara znanje o osobnom načinu mišljenja, neophodno je osvijestiti način i slijed mišljenja i komunikacije sa samim sobom na iskren i istinit način.

Neznanje i znanje, prvi je slijed u kojem je potrebno napraviti reda. Kad čovjek doživi duhovno buđenje, shvati da cjelokupno znanje koje je do tada imao o sebi, obitelji, okolini, društvu, religiji njega nije podržavalo u dovoljnoj mjeri, da bi volio sebe. Ljubav prema sebi i svim ovim akterima je u potpunom deficitu. Prva pitanja koja si probuđena jedinka postavi je:

- kako se voli,
- što je to ljubav,
- volim li ja svog partnera, djecu, oca, majku, braću, sestre, na pozitivan način?

Odgovor na sva pitanje iz dubine duše je NE - ne. Ta negacija je potvrda neznanja iz koje se onda kreće prema znanju i ljubavi prema sebi i svojim najbližim. Htjeli mi ili ne htjeli sebi priznati, ovo „ne volim“, je i te kako istinito. Nijedan čovjek nikoga ne može ispravno voljeti, dok ne nauči na ispravan način sa ljubavlju komunicirati sam sa sobom.

Razlučivanje između lošeg i dobrog, sljedeća je stavka. Sve što smo radili, radili smo da zadovoljimo svoje potrebe za preživljavanjem i stvaranjem zadovoljstva na mnoge načine. Neki od tih načina su bili loše odabrani i taj nas je izbor nesvjesno opterećivao, a mi smo ga uvijek iznova „trpali pod tepih“ ne želeći se suočiti sa svojim lošim odabirima i oprostiti sebi. Nedostatak tog oprosta samo je skupljao još više loših iskustava koji su se gomilali i sprječavali dobrim djelima pristup u naš život.

Oprostiti sebi sva svjesno i nesvjesno učinjena djela, jako je važno na putu znanja o sebi i svojim postupcima. Bilo je što je bilo. Ovdje se jasno podvlači crta i stavlja točka. Nema više vraćanja u ta negativna iskustva. Sada smo na putu stvaranja i prisjećanja na dobra iskustva pa ako je to i samo jedno dobro iskustvo, mislimo često na njega. Kad svjesno i voljno krećemo putom samorazvoja prva i osnovna potreba je da konačno prestanemo lagati sebe i suočimo se s istinom. Nismo toliko dobri, svjesni ni savjesni, da ne bismo mogli biti bolji, svjesniji i savjesniji.

Treći način znanja sa kojim se suočavamo je svjesnost o negativnom i pozitivnom. Veći dio svog života živjeli smo u velikoj negativnosti koja nas je pratila dugi niz godina i koje smo sve više

svjesni, dok nesvjesno ni ne primjećujemo pozitivnost koja se događa u našem okruženju. Pozitivnost ne primjećujemo iz razloga što nam je fokus na negativnim informacijama koje nas okružuju iz kolektivne svijesti, a one su pune negativnih osobina sa kojima se svakodnevno nesvjesno komunicira (psovke, grozno, užasno, katastrofalno) i na taj način one vladaju ljudskim umovima, a njih je mnogo više, nego pozitivnih kojih smo svjesni.

Naša osobna nesvjesna pozitivnost je tek nekoliko pozitivnih pojmova, oko deset, od kojih gotovo niti jedan pozitivan pojam ne koristimo svjesno. Znanje o ovakvoj razini svijesti vodi nas do sljedećeg koraka u kojem ćemo napraviti ravnotežu između pozitivnih i negativnih osobina koje su nam prijeko potrebne za ulazak u istinsku pozitivnost.

Osobine kao što su:

1. zdravlje,
2. snaga,
3. privlačnost,
4. sigurnost,
5. zaštićenost,
6. radost,
7. sreća,
8. optimizam,
9. zahvalnost,
10. zadovoljstvo,
11. smirenost,
12. diplomatski pristupi,
13. dobrota,
14. bistrina,
15. pomaganje,
16. povjerenje,
17. poštovanje,
18. prihvaćanje,

19. druželjubivost,
20. ljubav...

put su u ljepotu života kojeg želimo ostvariti u svom umu. Da bismo to postigli, poželjno je naučiti ove osobine, utisnuti ih u svoju svijest pamćenjem kao abecedu ili tablicu množenja koja će nam uvijek biti na pomoći kad nam je potrebna, da kreiramo svoja nova iskustva u kojima se želimo osjećati lijepo, poželjno i privlačno. Na ovaj način u svoj život ćemo privući idealne energije za svoju svijest koje će nas podržavati na putu u znanje o tome što mi, kao ljudska bića, želimo izraziti kroz sebe u obitelji, okolini i društvu. Naša novostečena pozitivna svijest utjecat će na naše emocije u kojima će biti sve više radosti i zadovoljstva samim sobom. Osjećaji će se promijeniti iz bolesti u zdravlje, iz tuge u radost, iz nemira u mir, iz nesreće u sreću. Pozitivne osobine koje smo usvojili bit će nam kamen temeljac za uspješan život kojeg smo uvijek željeli živjeti. Samopouzdanje kojeg smo rijetko imali dobit će krila i mi ćemo osjetiti entuzijazam kojeg dugo nismo imali.

Sve ovo su nas trebali naučiti naša obitelj, religija i društvo, da bismo bili ljudska bića dostojna samopoštovanja i poštovanja. Obzirom da to nisu učinili, ostaje nam osobni izbor i htijenje da od sebe stvorimo čovjeka kojem ćemo sa ljubavlju moći pogledati u oči, svjesni da mi jesmo ruka podrške svakome na našem životnom putu, ali i da se i te kako u potrebi osobnog ispravnog opstanka znamo zaštititi mislima, riječima i djelima.

TJELESNO ZDRAVLJE

Kad krenemo putom samorazvoja i znanja o samom sebi, prva prepreka koja nam se pojavljuje na putu je lijenost, otpor prema promjeni i izgovor. Neka se mijenjaju drugi, ja sam dobar/dobra. Ne, nisi ni dobar ni dobra, jer živiš na kolektivnoj energiji svijesti koja podržava tvoju negativnost i da hoćeš tisuću puta biti dobar/ dobra, to dobro pada u vodu, jer nikad nisi naučio/naučila voljeti sebe. Bez voljenja sebe ne može se biti pozitivan.

Voljenje sebe je pozitivnost u tvojoj svijesti, a ti je nemaš. Imaš samo deset pozitivnih osobina koje ne koristiš svjesno, a i da ih koristiš svjesno, malo ih je da bi „parirale“ negativnoj svijesti koju je

čovječanstvo stvorilo kroz strah, mržnju, žudnju, tugu, ljutnju, agresivnost svake vrste, ljubomora, krivica, psovke, kritiziranje itd. Takvih pojmova je u svakoj svijesti prosječno oko četrdeset, neka više ili manje.

Ljudska svijest nije statična, ona je svakodnevno u opticaju putem komunikacije sa drugim ljudima i uvijek je u prednosti negativna svijest. Ljudska svijest se statično kreće prema onim energijama kojih ima više i grupira se u oblake (energetska polja) koje razbolijevaju ili ozdravljaju ljudsko biće, okolinu u kojoj egzistira, društvo i planet. Pitate li se sada zbog čega je sve više bolesnih ljudi? Koliko god da krivimo farmaceutsku industriju, ipak smo i sami mnogo doprinijeli svojim različitim tjelesnim i duševnim bolestima. Bolesna svijest uvijek čini bolesnog čovjeka. Zdrava svijest održava zdravlje.

Obzirom, da smo pogrešnim načinom mišljenja, dobrim dijelom loše prehrane i nedostatka tjelesnih aktivnosti svoj tjelesni energetski sustav doveli gotovo do kolapsa, naše tijelo ne može izdržati povećani nivo pozitivnih vibracija, ako ga ne pokrenemo. U tu svrhu poželjno je što više se kretati na čistom zraku u prirodi, mijenjati način prehrane, piti više čiste vode s izvora i naći dobrog iscjelitelja ili masera, da nam pročisti energetske centre i meridijane kako bi nam se ubrzao metabolizam.

Ne smijemo se trajno vezati za iscjelitelje, nego poslušati svoj unutarnji poriv kad osjetite potrebu za jačim energetskim impulsom. Vi svoj život i svoje zdravlje uzimate u svoje ruke i jedino ste vi za njega odgovorni. Nema nikog drugog tko bi vas trajno izliječio, imate samo sebe. Sva druga iscjeljenja su nedostatna i privremena.

Vratiti se iz općeg kolapsa u zdravo stanje duha, uma i tijela zahtijeva jaku volju i samodisciplinu. „Moram i trebam“, koje smo nesvjesno koristili u svojim izgovorima, da se pokrenemo, poželjno je pretvoriti u “mogu i hoću”, a ova prva dva pojma potpuno izbaciti

iz svog izričaja. **Mogu i hoću biti zdrav-a na svim nivoima svog bića**, neka bude poštapalica na vašem putu razvoja i rasta u bolje danas. Ne jučer i ne sutra, DANAS, SADA.

Pomažući sebi na ovaj način stvorit ćete preduvjet za izbjegavanje nepoželjnih ljudi koji vas stalno truju svojim negativnostima. U vaš život će početi dolaziti ljudi koji su dobri i vi ćete se početi na momente savršeno osjećati. Taj savršeni osjećaj vodit će vas kao želja, da ga što češće doživljavate i malo po malo postat će bitan dio vašeg osviještenog životnog puta u dobrotu prema sebi. Razvijanje te osobne dobrote polako će prijeći u naviku, da svakodnevno budete dobri prema sebi. Vaše nepoštenje prema sebi koje ste nesvjesno živjeli prijeći će u poštenje na svim nivoima vašeg bića i vi ćete sve više i više osjećati sreću svojim novim „JA bitkom“ kojeg ste stvorili iz ničega. Sve to se doživljava buđenjem nove pozitivnosti kroz intuiciju. Intuitivno ćete razviti nove osobine koje će vam biti izuzetno drage, jer će vam one držati intelekt u ravnoteži.

1. *Razlučivanje,*
2. *vjera u sebe,*
3. *volja, moć,*
4. *ravnoteža,*
5. *poštenje,*
6. *pravičnost,*
7. *tolerancija,*
8. *otvorenost,*
9. *znanje,*
10. *odgovornost,*
11. *samopouzdanje,*
12. *samodisciplina,*
13. *samopoštovanje*

progresivno će liječiti vašu dušu, da sebi konačno i zauvijek budete najbolji i najnježniji prijatelj i iscjelitelj. Snalažljivost će biti nit vodilja koja će vam otvoriti prozor u svijest savršenstva koje ste oduvijek

sanjali. Vaše treće oko preuzet će pozitivne osobine i po inerciji voditi vaš život uvijek u pozitivnom i smislenom smjeru. Nekad je to bila negativnost koja je vladala na isti način, a sada vašu volju savršeno usmjerava pozitivnost. Iz dana u dan **mudrost** će početi djelovati svojom moći. Od trenutka kada u svoje pamćenja utisnete osobine ljepote života i intuicije koja vas vodi ispravnim putem u ispravnom smjeru, vaš život će postati gnijezdo savjesnog djelovanja.

Vaše treće oko će vas tada ispravno slušati i po potrebi usmjeravati u više duhovno znanje koje će vam sada biti na dohvat ruke. Postali ste svoj kreator i sukreator života na način dostojan čovjeka i njegove čovječnosti, jer vas je i prije vas vaše treće oko slušalo kad ste živjeli negativnost, ali ga niste bili svjesni. Sada ćete biti svjesni, jer ste postigli dovoljan broj pozitivnih osobina koje su potisnule negativne osobine i napravile rebalans u vašoj svijesti stvorivši ravnotežu koju više nikad nećete poželjeti nikom drugom prepustiti. Od ovog trenutka vi vladate sa samim sobom. Svjesni ste sebe, svijeta koji vas okružuje i savršeno dobro znate kako ste vi djelić, karika u lancu koja je postala čvrsta i postojana u svojoj podršci životu u svoj njegovoj ljepoti življenja.

Život je postao bajka, istina koja se očituje kroz vaše biće i tu bajku i istinu sami ste iznjedrili svojim nastojanjem, da budete bolji čovjek danas, nego jučer. Zahvalni ste svim iskustvima od jučer, oprostili ste sebi svoje neznanje i zakoračili na put kreativnog znanja pružajući ruku potrebitima i rame za oslonac koje od nikoga u općoj negativnosti nisu imali. Postali ste majka i otac, i brat i sestra svakom ljudskom biću koje vas okružuje.

To je znanje! O tome govore sve religije, ali to se ne može postići samo molitvama Bogu. Svatko od nas može, ako hoće i sam doći do **savršenog sebe**. Sve je prepušteno našoj volji i znanju koje se nalazi u svakome od nas. Sve što je potrebno je samo **negativnost zamijeniti pozitivnošću** koja je dostatna da se sama održava. To je

promjena polova u osobnoj svijesti koja može djelovati samostalno izvan kolektivne svijesti. Kolektivna svijest može nam biti vodilja kroz razna znanja, ali **znanje naše intuicije je zakon za nas.**

OSOBNO DJELOVANJE KROZ RELIGIOZNA I ALTERNATIVNA ZNANJA

Dobro je na putu svog osobnog samo-razvoja razlučiti energije koje koristimo iz različitih energetske polja. U polje religije uključeno je mnogo vjernika koji su svoj život podredili učenjima religioznih skupina. To može biti zbujujuće kad krenemo samostalno putom osobnog duhovnog uzdizanja. Nijedna religija koliko je meni poznato ne podržava vjernika na tom putu samostalnosti, a i mi osobno možemo osjećati krivicu kao da smo se okrenuli protiv svoje religije iako to nije istina. Mi volimo svoju religiju, ali nam ona nije dala ključ koji otvara našu dušu prema svakodnevnoj pozitivnosti, sreći, blagostanju i zadovoljstvu životom.

Godinama posjećujemo svoje bogomolje kao što godinama posjećujemo i svoje odabrane liječnike, ali oni nas ne iscjeljuju, nego samo privremeno zacjeljuju naše fizičke i duševne boli. Samo mi sami možemo istinski izliječiti svoje biće, a možemo to zato što imamo cjelokupno sjećanje pohranjeno u nama na situacije i događaje koji su nas povrijedili. Zato smo mi sami svoji najbolji iscjelitelji. Naše sjećanje nam pomaže, da razriješimo svoja mentalna i emotivna stanja koja su stvorena nesvjesno. Svjesnost je put za moć razlučivanja dobrog od lošeg.

Bog i dalje ostaje u našoj duši i on je nit vodilja koja nam osvjetljava put. Kad se osjetimo manipuliranim i izdanim od svih u našoj obitelji, okolini, društvu i religiji, tada smo već duboko zagazili u nemoć iz koje se teško pokrećemo **iz tame u svjetlo**. Jedino što je još opstalo je Bog sa kojim nismo imali istinsku komunikaciju. Kad počnemo upućivati svoje misli i molitve Bogu za pomoć, **mi se direktno povezujemo na iskr duha koja se nalazi u našem srcu**. Prvi put doživljavamo iskrenu samilost prema samima sebi i to nam otvara put, da se kroz tu samilost povežemo sa najvećim duhovnim ocima koji su koračali ovim planetom. Bez obzira kojoj religiji oni pripadaju, mi komuniciramo sa svima, jer postajemo **otvoreni kanal za Božju milost**.

U tu svrhu nebitno je koje molitve upotrebljavamo i koje i čije svete riječi izgovaramo. Svaka je za nas dobra, jer nam svaka podiže energetsku vibraciju koja liječi bolnu dušu i tijelo dovodeći emocije u sklad. U kojeg god Boga vjerujemo, Isusa, Buddhu, Alaha, Šivu, Brahmana, Krišnu ili neko drugo božanstvo, naša vjera nam otvara vrata rajske svijesti.

Koncentracija na određenog Boga, povezuje nas sa kolektivnom svijesti svega što je on predstavljao kroz povijest. Pozitivne riječi koje pri tome upotrebljavamo su samo vibracije istih onih pozitivnih riječi koje smo prije spominjali. Razlika je samo u tome što se neke

riječi koriste kao mantre na našem jeziku nepoznate. Osobno sam i sama koristila mnogo različitih mantri vjerujući, da će mi one pomoći.

Isus je rekao u svom učenju. „**Vjera će te tvoja izliječiti**“ i dok god vjerujemo, da će nam netko ili nešto pomoći, mi tu pomoć i privlačimo u svoje biće, ali tim činom ne upotrebljavamo svoje unutarnje znanje i moć. Molitva i tuđa pomoć traju kratkotrajno, jer nas život vodi svojim putovima i stranputicama koji nam ne ostavljaju mnogo vremena za duhovnost. Sve se manje-više svodi na riječ.

„**Na početku bijaše riječ**“. Riječi nose različite frekvencije koje djeluju na svijest. Riječi *sram* i *strah* su najniži oblici energije, a riječi *ljubav* i *zahvalnost*, najviši. Zato je izuzetno važno na početku svog osobnog samorazvoja biti svjestan svake riječi koja ulazi u naš um. Da bi se počeo kontrolirati um, čovjek se služi meditacijama kako bi u tišini čuo koje misli ulaze u njegov um i koje treba selektirati. Kad se um zaposli meditacijom, mantrom ili molitvom, na taj način ga se kontrolira.

Um se najbolje, po mom iskustvu, može kontrolirati kad se stvori svijest s onim osobinama koje imaju visoku duhovnu frekvenciju. Dostatan broj osobina sa visokom frekvencijom poništava negativne frekvencije svijesti koje su stvorene kao akumulacija sjećanja kroz mnoge inkarnacije u kojima smo izdali sami sebe pa smo se morali ponovno inkarnirati u tijelu, da bismo taj propust ispravili. Zato je poželjno naučiti više od sedamdeset pozitivnih osobina. To je za sada nekakav optimum, iako ih je najbolje napisati bez ikakvog predloška, već samo iz svog sjećanja preko sto. U početku ih je dovoljno provjeravati pisanjem jednom tjedno ili jednom mjesečno, dok se one trajno ne utisnu u sjećanje i naprave rebalans kroz mnogobrojne živote koje smo živjeli u različitim kozmičkim okruženjima.

Svako vjersko ili alternativno učenje ima svoje energetsko polje kroz koje djeluje i različita je veličina tih polja. Nesvjestan, negativan čovjek vrlo rijetko je na njihovim duhovnim frekvencijama. Razlog je taj što nije svakodnevno usredotočen, a ne može ni biti, ako ne izgradi pozitivnost u svojoj svijesti. Kad čovjek svojom voljom krene putem duhovnog samorazvoja, cijela priroda mu krene u susret. Tu su životinje koje ga poučavaju velikodušnoj prirodi, a nama su najbliži psi i mačke. Psi nas povezuju s **odanosti**, a mačke sa **nježnosti**.

Nema slučajnosti. Svaki čovjek u svoj život privuče onu pozitivnu frekvenciju kojom i sam vibrira. Biljke nam pokazuju svoju ljepotu na mnoge misteriozne načine. Svjesni smo njihove veličanstvenosti tek kad postanemo pozitivni u svom umu. Onda ih uvijek možemo osjetiti, ako ih ne vidimo, a kad ih vidimo, jednostavno se topimo od njihove ljepote. To je pozitivnost kojima nas uče biljke i životinje, jer one žive u međusobnom skladu.

Mineralni svijet je posebna priča. Njegovo svjetlo se riječima ne da opisati. Životinjski, biljni i mineralni svijet drže frekvenciju pozitivnosti na Zemlji. Da nije njihovog velikodušnog djelovanja, ovog svijeta odavno za čovjeka ne bi bilo uz sve vjerske zajednice koje se „trude“ u svom dokazivanju duhovne ispravnosti.

Čovjek u svom životu doživi mnoga lijepa iskustva. Jedno od najljepših iskustava je duhovni ulazak u životinjski, biljni i mineralni svijet. To je veličanstven doživljaj koji trajno ostaje u ljudskoj duši kao poticaj na sve lijepo, dobro i plemenito, velikodušno i veličanstveno što nam daje priroda i život u njoj.

Na svom duhovnom putu koristila sam mnoga religiozna i alternativna znanja. Željela sam o svakom znanju nešto znati, da mogu ispravno razlučiti koje mojoj duši najbolje odgovara. Moja intuicija me vodila prema ljudima i znanjima koji mi mogu pomoći.

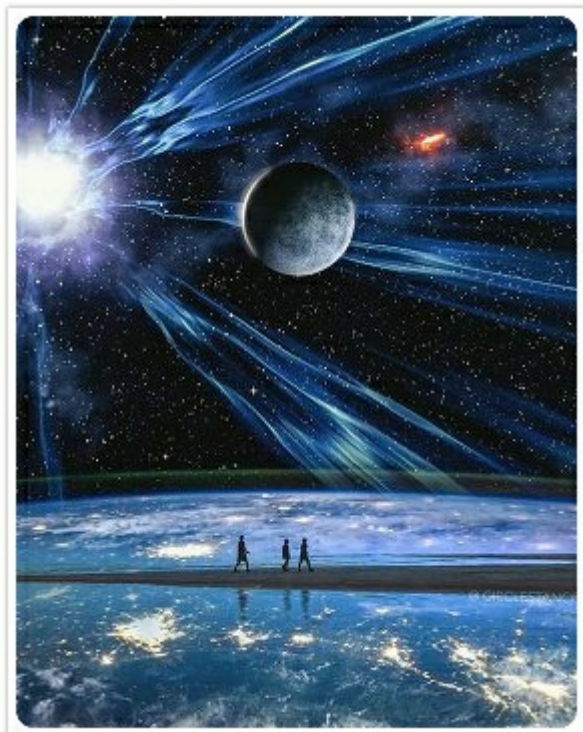
Ti ljudi su mi davali literaturu koju sam proučavala birajući iz nekih knjiga samo jednu jedinu rečenicu ili riječ. Sve te knjige su mi bile velika pomoć u razumijevanju života u njegovoj srži postanka i opstanka. Moja je želja, da bar jednim malim djelićem sebe ostavim svjedočanstvo u vidu pisanog djela o tomu kako se može bolje, ljepše i plemenitije živjeti i služiti tom velebnom svijetu.

Usvajanjem duhovnosti iz različitih izvora znanja postala sam bolje ljudsko biće, mnogo bolje. Nesvjesnost nikome ne koristi na smislen način, ali daje iskustva u svim vrstama djelovanja koja oplemenjuju dušu ili je guše u njenom djelovanju.

Sva znanja, pisana i nepisana koja mogu duši pomoći, da izađe iz bezdana nesvjesnosti u svjetlo svjesnosti, dobro su došla čovjeku i čovječanstvu i ja ih izuzetno poštujem. Svako od tih znanja ima svoje duhovne zakone po kojima je neko ljudsko biće ostvarilo sebe na način, da je izašlo iz tame nesvjesnosti u svjetlo svjesnosti.

Sretno nam bilo svima na putu duhovnosti, ma kojim imenom se ona zvala i na kojem poznatom jeziku.

Nova cjelina

ISKUSTVENO UČENJE O DUHOVNOSTI

Gledajući u sebe kao u drvo života, prisjećala sam se prirode i okesivanja suvišnih grana sa stabala. Bog mi je svjedok, da i na mom stablu ima mnogo nepotrebnih grana koje mi crpe energiju.

Vizualiziram sebe kao stablo i mičem prve nepoželjne grane:

- 1. prva od njih je neznanje o samoj sebi,**
- 2. druga osjećaj jadtosti,**
- 3. treća ljutnja,**

4. četvrta kritiziranje,
5. peta siromaštvo,
6. šesta netrpeljivost,
7. sedma ogovaranje drugih ljudi,
8. osma negiranje istine,
9. deveta nezadovoljstvo životom,
10. deseta bolest tijela i duše.

Okresala sam deset grana koje su mi potpuno nepotrebne i nepoželjne u mom životu u bilo kojem iskustvu. Dok se one suše, dozvoljavam svom drvetu života da prikupi snagu za drugačiji jestivi urod. Uz duboki uzdah otpuštanja, zadovoljno nastavljam disati punim plućima svjesna, da ima još puno toga što ću otpustiti iz svog života, bilo da su to ljudi, situacije ili događaji na koje ne mogu uticati.

U svoje življenje uvodim novi način ponašanja prema sebi. Svaki dan za svoje duhovne potrebe odvajam pola sata vremena i određujem kad će to biti. U tom vremenu ili meditiram u tišini ili radim tjelovježbu ili učim pozitivne osobine koje žarko želim koristiti u komunikaciji. Razmišljam o ljudima koji se bave duhovnošću ili nekim alternativnim znanjima mogu li im se i kada priključiti, da zajedno učimo i prakticiramo neke tehnike samorazvoja.

Nedugo zatim postajem svjesna nekog vanjskog ili unutarnjeg vodstva koje se samô pojavljuje. Ne znam jesu li to vizije ili kako se već zove. U svijesti mi se pojavljuje piramidalni oblik, kao oblik svjesnosti i kako se ona može postići uz druge ljude. Za taj čin poželjno je odabrati dvije osobe koje rade na svom duhovnom samorazvoju. Svaka od njih zauzima jedan kut piramide i svojom pozitivnošću raste prema vrhu.

U početku ne znam što činiti, ali ubrzo u taj trokut uključujem svog bioenergetičara i kiropraktičara, onako, čisto iz radoznalosti. U daljem radu kroz postotke od jedan do sto pojavljuju mi se uvidi u

stanje svijesti nas troje. Ispostavilo se, da je kiropraktičar bio taj koji je imao najvišu razinu duhovne svijesti, iza njega bioenergetičar pa ja. Misleći često na pomoć koju su mi pružili, moja razina svijesti se podizala i usklađivala sa njima. Zato je dobro raditi u grupi u kojoj su energije kompaktne i gdje nitko nikome ništa ne zamjera, već svatko nastoji doprinijeti svojom spoznajom i znanjem za cijelu grupu.

Duboko se opuštajući sa povjerenjem u dobro, ulazimo u stanje između jave i sna koje se zove **theta stanje**. U tom stanju svijesti nam se pokazuju vizije, moć telepatije i vidovitosti. Malo po malo počinjemo vjerovati u svoju moć opažaja nevidljive stvarnosti koja se događa usporedo s onim vidljivim i shvatljivim. Radeći tako na sebi, ulazi se u sve finije razine svoje svijesti u kojima se prepoznaju uzroci nesvjesnosti ili bolesti. Uočavamo vrlo brzo, da možemo i sami sebi pomoći i to bitno. U meditacijama se lako uočava, da smo svi povezani finim nitima zajedništva u kojima veliku ulogu imaju četiri velike prirodne sile: voda, zemlja, vatra i zrak. Vrlo brzo se shvaća njihovo unutarnje i vanjsko djelovanje na cijeli organizam. Spoznaje su individualne za svako biće, jer nismo svi na istim frekvencijama. Tek se trudimo biti dio cjeline na ispravan način.

Vrlo je važno biti svjestan vode bez koje nema života, zemlje koja nas hrani, vatre koja nas grije i zraka kojeg udišemo.

Razmišljanje o ovim silama i prilagođavanje sebe na pozitivnije mišljenje koje ispravno potiče vatru u nama, pijeње čiste izvorske vode, kretanje na svježem zraku, otvara nam mogućnosti brže prilagodbe na pozitivnost i bolje zdravstveno i duševno stanje.

Moguće je, da se nekome i objave ove sile. Voda može od vas tražiti, da je pijete tri puta dnevno, ujutro tri čaše, u podne tri čaše i navečer tri čaše. Jutro je do devet sati, podne do 15. sati i večer do 21 sat. Vatra da održavate čistoću uma i da joj predate sve svoje prljavštine glede pogrešno odabranih iskustava koja ne možete zaboraviti. Zemlja može tražiti, da se pokajete i oprostite sve

nepravde koje ste prema njoj učinili. Zrak može tražiti, da mu šalžete pozitivne misli i smanžite zagađenje putem raznih isparavanja. To se nekome može dogoditi, meni se dogodilo, ali i ne mora.

Razmišljajući o zahtjevima velikih sila, vidite i shvaćate nepravde koje su im učinjene i prvi put ih vidite kao živa bića koja također pate od bolesti kao što je i vaša. Ako vam se otkriju ove sile, one će prihvatiti pomoći vam u iscjeljenju. Za uzvrat i vi ćete, iako nesvjesno pomoći ovim silama tako, da će te ih bar manje zagađivati, ali i biti svjesni kako su oni dio prirode koja vas drži na životu, a da vi gotovo ništa niste svjesno za njih učinili, niste ih svjesno čak ni koristili i uživali u njihovoj blagodati. Budete li te sreće, postat ćete svjesni životinjskog, biljnog i mineralnog svijeta koji će vam se također otkriti.

Od ovog trenutka svu hranu koju budete koristili najprije ponudite Bogu u vama i bit ćete svjesni svog unutarnjeg vodstva. Probudili ste unutarnjeg učitelja, intuiciju (šesto čulo), Boga ili kako ga vi već zovete koji će vas htjeti vi ili ne voditi ispravnim putem prema najvišim razinama duhovnosti.

Ako i dalje imate strah od sebe ili tog nepoznatog u vama, nađite sebi duhovnog učitelja koji vam može pojasniti što se sa vama događa. Ako nemate u blizini nikoga koga poznate, čitajte literaturu duhovnog sadržaja. Ona će vam na čudesan način početi pristizati poznatim i nepoznatim kanalima. Ako se učitelj i ne pojavi, možete svakog u svojoj blizini gledati kao učitelja. Sve što vidite loše u bilo kojem čovjeku je vaše loše od kojeg se poželjno odmaknuti. Sve dobro koje budete vidjeli kod drugih ljudi, vaše je vlastito dobro. Svi ljudi su ogledalo vas samih i prepoznavat ćete poruke. One će biti kompaktne vašim pitanjima koje si neprestano postavljate.

Na svom putu samorazvoja moguće je da budete navođeni od nižih duhovnih bića na mnoštvo moći koje će vam stajati na raspolaganju. Tu su crna i bijela magija i načini kako ih možete koristiti. Moći ćete

se osvetiti nekome tko vas je povrijedio i pomoći nekome kome je pomoć potrebna, ali nije mudro upuštati se u te vode. Na nižim razinama svijesti djeluju različita demonska bića i ne daju vam, da se promijenite i izađete iz njihovog carstva.

Ako ste ustrajni u svom nastojanju, da od sebe stvorite ispravno ljudsko biće, oni vam ništa ne mogu. Mnoge ljudske duše zaglave na tim razinama svijesti i počnu se baviti raznim magijskim ritualima koji najviše štete njima samima. Dok sa nama vladaju negativnosti, mi se nalazimo pod demonским utjecajem, jer se ta bića hrane našom negativnošću. Oni se u ezoterici zovu elementali. To su žive energije koje smo mi sami stvorili svojim nesvjesnim i čestim spominjanjem ljutnje, stresa, tuge, ogovaranja.

Sve ih lako možete otpustiti od sebe kao što se otpušta u nekom djelu nerazumno dijete ili nerazumnog čovjeka. Vi ovdje već jednim dijelom svjesno vladate svojom moći razlučivanja. Oprostite im, otpustite ih kao živa bića sa kojima više ne želite komunicirati, uputite im osjećaj suosjećanja i nastavite dalje svojim putem. Dok god ne izađete iz njihovog područja djelovanja, ta bića će vam se povremeno pojavljivati kao dosadne muhe.

Sada ću vam opisati što sam ja prolazila u tom razdoblju.

SVJESNOST MISLI POZNATIH I NEPOZNATIH LJUDI

U jednom trenutku svog samorazvoja postat ćete svjesni misli drugih poznatih i nepoznatih ljudi. To može biti netko iz obitelji, prijatelja, odabrani duhovni vođa, poznato ili nepoznato božanstvo. To se događa zato što ste svojom sviješću postigli frekvencije na kojima djeluje njihova svijest. Isto tako to može biti netko od duhovnih učitelja ili praktikanata sa kojim radite.

Ja sam ovaj dio prvo osvijestila sa mojim bioenergetičarom i kiropraktičarom.

Prvo sam bila zbunjena i bilo mi je neugodno pitati ih jesu li u to vrijeme mislili na mene. Nekad njihove misli nisu bile baš pozitivne naravi. Kad sam se malo oslobodila, jednostavno sam ih telefonski pozvala i pitala. U početku sam bila iznenađena njihovim potvrdama.

Svjesnost tuđih misli u našem umu vrlo je zbunjujuće iskustvo, ali dok se to ne dogodi, mi nismo svjesni ni svojih misli. Naše misli lutaju eterom bez ikakve kontrole i vežu se za misli sličnog sadržaja stvarajući energetska polja koja na ljude djeluju negativno ili pozitivno, a to zavisi od njihovog načina mišljenja. Ta energetska polja su žive energije različitih oblika. Najčešće izgledaju kao želatinasta masa koja plovi zračnim prostorom blizu mjesta gdje se stvaraju. Osvještavanjem pojave tuđih misli u našem umu moguće je napraviti njihov rebalans. Pozitivne misli primiti sa ljubavlju i poštovanjem, a negativne misli transformirati u obrnut slijed. Ako osvijestite ljutnju u nečijim mislima, pošaljite mu smirenost, ako je to tuga, radost, ako je bolest, vidite ga u svom umu zdravog sretnog i vitalnog i na taj način ćete sebe obraniti od tih energija.

Kad čovjek ulazi u svjesnost, može mu se pojaviti euforija ljubavi prema nekom. Obično je to veza između različitih spolova muškarca i žene. Ta ljubav daje nam krila i sagorijeva svu negativnost koja se nakupila milenijima kroz raznorazne muško-ženske odnose. Eros je vrlo jaka vezujuća energija koja djeluje i na muškarce i na žene. Svi smo mi u svom bitku dvospolni. Ta druga polovica u koju postajemo jako zaljubljeni najčešće osvjetljava odnos prema našem unutarnjem partneru. Iako je predmet naše ljubavi izvan nas, mi u stvari počinjemo voljeti sami sebe kroz tu ljubav.

Poželjno je tu energiju zaljubljenosti i ljubavi slati svim svojim unutarnjim organima, energetskim centrima (čakrama), meridijanima, organima, stanicama i atomima. Na ovaj način bit ćete u stanju otvoriti sva vrata vaše duše koja su bila dugo zaključana za svjesnost sebe. Ljubav koja vas preplavljuje, to je

božanska ljubav. Kroz nju se shvaća tko su muškarac i žena, dan i noć, mikrokozmos (vaša nutrina) i makrokozmos, sve oko vas, nebo i Zemlja, otac i majka. Kroz tu ljubav u vama se budi shvaćanje, da se život ljudski, životinjski, biljni mineralni rađa, smije, pati, uživa i umire. Svjesnost može ići do te mjere, da shvaćate u kojim postocima surađuju jedni sa drugima i sa prirodnim silama. Divna je spoznaja o jedinstvenosti života jednog jedinog za sve i kako se on očituje u raznim oblicima. Sve oko nas vibrira i ima svoju inteligenciju i frekvenciju na kojoj djeluje.

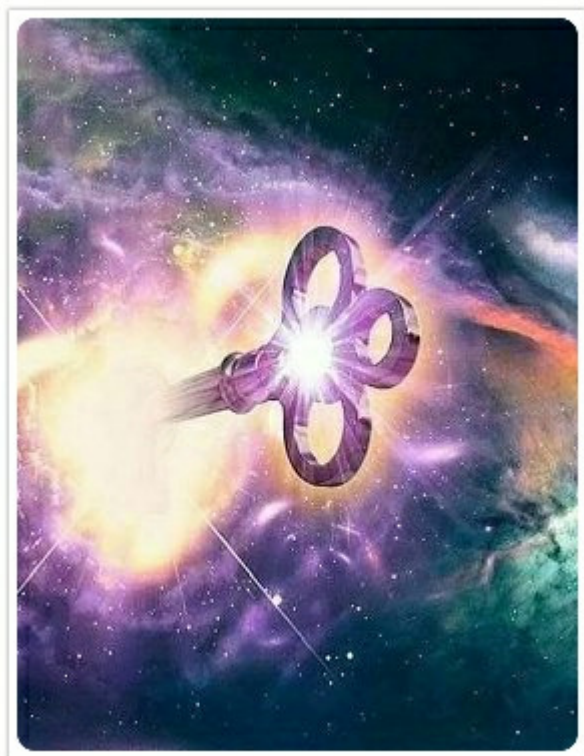
Životinje imaju svoju svijest. Moguće je saznati kolika je njihova inteligencija i povezanost sa prirodnim tokovima, jer i biljni svijet ima svoju svjesnost te ćete shvatiti kako ima sposobnost ući u ljudski um i komunicirati na frekvenciji ljudskih misli. Isto tako i čovjek ima tu sposobnost, tek sada to osvještava, ali je to u svojoj evoluciji ostavio negdje usput pa i kad mu se katkad dogodi nekakva komunikacija, okrene se na drugu stranu potvrđujući sam sebi, da je to nemoguće, a zapravo niti ne pokušava svjesno komunicirati sa životinjskim, biljnim i mineralnim carstvom. Nema tu naviku. Sada mi je jasno i zašto. Nema usklađenu pozitivnu svijest koja bi bila na tim frekvencijama cjelovitosti prirode i njenih usklađenih kretanja.

Odnos svjesnosti između biljaka, životinja i čovjeka je sasvim drugačiji, nego što to mi ljudi znamo. Biljni i životinjski svijet pomaže čovjeku, da se osvijesti. Oni spašavaju i održavaju svijest svojom usklađenošću. Biljke prepoznaju svijest čovjeka i sva njegova emotivna stanja i namjere. Njima nije potrebno izravno komuniciranje sa ljudskim bićima. Čovjeka doživljavaju kao opasnost po svoj život, a i životinje su svjesne ljudskih namjera. Kroz iskustvo komunikacije sa njima osvijestila sam, da imaju određenu dozu razumijevanja. O tome ću pisati u nastavku.

Odnos između mineralnog, biljnog, životinjskog, ljudskog i kozmičkog svijeta je u velikom neskladu. Taj nesklad stvara čovjek svojim mislima, riječima, osjećajima i djelima. Biljke i životinje po

tom pitanju imaju mnogo viši koeficijent inteligencije i sklada sa prirodom koja nas okružuje, nego čovjek, ali ako ljudi rade u grupama samo po troje na svojoj pozitivnoj svjesnosti, biljni i životinjski svijet će im pomoći, da se usklade sa njima.

Ljudski nivo pozitivne svijesti koja je potrebna, da bi došli do duhovnih zakona prirode veoma je nizak. Osobnu pozitivnu svijest čovjek treba dignuti za tisuću posto. To znači, ako u svijesti baratate sa deset pozitivnih osobina, treba vam sto pozitivnih osobina kako biste bili na najpozitivnijim frekvencijama duha za sadašnje normalno djelovanje svijesti.

MOJE ISKUSTVO NA POZITIVNOM RAZVOJU DUHA

Moje svjesno iskustvo podizanja na frekvencije pozitivnog razvoja duha počelo je 22.08.1999. godine u 08:05^h. Od tada sam počela uzdizanje svog duha.

Ujutro se molim, a ovu molitvu mi je dao Rade Lekić:

„O Bože! Daj mi znati, ono što sam sposobna znati i daj mi povjerenje, da iza svih ovih događanja, bez obzira kako bolnih i nevjerovatnih, postoji razlog iz kojeg proizlazi samo dobro“.

Tek što sam završila molitvu stiže poruka:

„Dali smo ti i hvala ti što si to prihvatila“.

Ne znam od koga ni otkud stiže poruka. Radoznalo prihvaćam igru. Slijedi uputa, da razvijam u sebi i oko sebe šalu i radost kako bi se tim energijama potpomogao razvoj Duha. Dobivam informaciju, da i kokoš ima više duha od mene, a na što se ja stvarno veselo smijem. Pitam, koliko to kokoš ima duha?, a odgovor stiže u postotku: „65%“. Pitam koliko je kod mene razvijen duh? Dobivam odgovor, da bih se ja stidjela pa me neće povrijediti. U svijesti vidim nulu i razmišljam kako mi je potrebna pomoć oko razvoja Duha.

Ne znam koga bih mogla pitati pomoć, ali često se pitam što je to Duh? Nikad nisam smisleno razmišljala o duhu ni duhovnim zakonima. Nisam znala niti da postoje nekakvi duhovni zakoni, osim 10 Božjih zapovijedi i nekoliko molitvi koje sam ponekad koristila. Pitala sam se kako ću se uopće snaći u cijelom tom neznanju i prepoznati, da je to što mi se događa stvarno dobro.

Počinjem redovito slušati narodnu muziku i pjesme koje mi se sviđaju, a koje dugo vremena nisam slušala ni u svom domu ni izvan njega. U svom životu preferirala sam narodnu muziku, a u okolini gdje sam živjela ta muzika je bila nepoželjna pa je nisam ni slušala, a druga me nije zanimala. Također sam potražila i viceve koji su se koristili u raznim druženjima. Život mi odavno nije bio smiješan i nisam se imala čemu smijati.

U mom životu, zbog ratnih previranja u okolini i netrpeljivosti koja je stvorena protiv građana srpske nacionalnosti u društvenom miljeu, dugi niz godina nije bilo veselja. Strah, netrpeljivost i nelagoda bili su mi emotivni suputnici. Misli su me odvele u emotivna stanja unazad desetak godina koja nimalo nisu bila primamljiva. Rado bih ih sve zaboravila. Zapravo, samo sam ih potiskivala kao da ni ne postoje, ali ona su bila tu i neprestano me podsjećala na deficit mog skladnog životnog razvoja. Kroz to razdoblje je moj duh sigurno bio jako tužan kao i ja.

Što je to duh, što je to duh? Na ovo pitanje ne znam odgovor. Sa kim ja to komuniciram? Tko me to upućuje, da vidim širu sliku svijeta i kako se u tom svijetu vlada i zašto bi mene osobno to uopće bilo briga kad i tako ne mogu na to utjecati? Odgovor iz mog uma stiže, da mogu utjecati na svijet. Opet se smijem, to se netko sa mnom šali. U umu mi se pojavljuje deset svjetskih vladara najrazvijenijih svjetskih vojnih i ekonomskih sila koje vladaju svijetom i onih predsjednika koji su u sukobu sa tim silama. Nisam ni znala da im znam imena, a onda mi je postalo jasno otkud ih znam. Svaki dan se o njima govori u medijima. Na njih se može djelovati kroz centralni meridijan, meridijan srca i meridijan upravljanja kroz koje se može dokučiti kakve su njihove emocije prema ostatku svijeta. Obzirom da o meridijanima ne znam gotovo ništa, potrudila sam se nabaviti njihovu shemu na ljudskom tijelu. U čudu shvaćam da meridijane ima i planet Zemlja.

Pitam se otkud to meni dolaze te informacije i jesu li uopće istinite? Zašto se mene kao jedinku povezuje sa njima i kakve oni veze imaju sa mnom? Odgovor mi stiže, da su sve te informacije povezane sa mojim razvojem duha i njegovog iscjeljenja i mog unutarnjeg usklađenja. Moj duh treba biti upoznat sa cijelim svijetom tko i kako i sa kakvim namjerama vlada u tom svijetu, da bih ga mogla uskladiti. Nikad nisam ni pomišljala, da bih ja svoj duh trebala usklađivati sa Papom, srpskim Mitropolitom, Jeljcinom, Kofi Ananom, Clintonom, Kolom, Margaret Thatcher, Tuđmanom, Miloševićem i drugim predsjednicima. Što ja to uopće imam zajedničko sa njima? Oni su od mene udaljeni kao nebo i zemlja. Tada sam već bila zabrinuta za svoju lijepu pamet, ali nisam trebala biti, sada to znam.

Razvoj mog duha nastavio se provoditi sam od sebe. Koja sila je to pokrenula, ni danas mi nije potpuno jasno. Ono što mi je jasno je, da su biljni i životinjski svijet sudjelovali u tom usklađenju. Postala sam svjesna njihove komunikacije sa mnom i nevidljivih niti njihove veličanstvene frekvencije.

DUHOVNA VEZA SA BILJNIM CARSTVOM

Ima li išta ljepše na svijetu, nego ubrati plod koji si sam posijao? To je jedno od najljepših iskustava. Sijati i ubirati plodove svog rada i biti u doticaju sa zemljom kroz bogatstvo njenih plodova, jedno je od najvećih ljudskih zadovoljstava. Velika je šteta što svaki čovjek nema komadić svoje zemlje na kojoj bi uživao u plodovima koje mu daje majka priroda.

Bila sam u svom vrtu koji sam koristila dugi niz godina kada sam doživjela svoju prvu komunikaciju sa biljnim carstvom. Prelazeći ogradu da uberem krastavce koji su se nalazili sa druge strane, rukama sam se prihvatila za stablo čempresa koje je posađeno u vrtu, a na dar ga je u školi dobio moj sin u prvom razredu osnovne škole.

Dotičući čempres zalijepila mi se njegova smola sa kore na dlanove ruku. Kad sam pobrala krastavce i vratila se u ogradu vrta, osjetila

sam intenzivan miris smole na rukama. Obje šake skupila sam i iz njih udahnula taj predivni opojni miris. Stavila sam nos u dlanove misleći kako je miris doista prekrasan razmišljajući i o samom stablu. Osjećala sam se zadovoljna, da je to stablo dio mog vrta. Mojim rukama je vibrirala neka nevjerojatna energija, kao da sam priključena na galvanizaciju na fizikalnoj terapiji. Ruke su mi malo otežale. Odjednom u svom umu čujem pitanje: "Sviđa ti se moj miris?" Ne reagiram odmah na pitanje, a ono se ponavlja. Sad sam svjesna neobične komunikacije. Odmičem nos iz šaka i gledam oko sebe. Osjećam se nekako čudesno. Mislim odgovaram: "Da, jako mi se sviđa ovaj miris.", a tijelom mi struji neka neprepoznatljiva toplina i usput me hvata jeza od čudesnog osjećaja.

Sada sa zanimanjem gledam to mlado stablo čempresa i kao da ga prvi put vidim pa na trenutak ostajem nijema. Tko me to pita konačno mislim uzvraćam? „Ja, čempres“, dolazi odgovor. U sebi osjećam kao da mi se čempres veselo smije. Dok ja sjedam na klupu, jer me noge više ne drže, čempres u mom umu progovara: „Ja sam ljekovit za ljude. Moju smolu možeš žvakati tri minute u ustima i sok popiti, a smolu potom baciti. To je lijek za cirkulaciju i želudac“. Otkinutu smolu sa ruku stavljam u usta, da isprobam čempresov savjet. Ukus mi godi, a čempres nastavlja govoriti: „Smola se može staviti preko noći u vodu, a zatim tu vodu ujutro popiti na prazan želudac. Šišarke su mi otrovne za ljude. Igllice su ljekovite“.

Dok dobivam prvu lekciju o iscjeljenju od učitelja Čempresa, iz mene izbijaju nevjerojatne emocije ljubavi. Ne mogu riječima opisati niti tu snagu niti preobrazbu koju sam dobila u samo nekoliko minuta. Mislim, da vam ne moram ni reći kako sam se jedva pokrenula sa tog mjesta želeći još nešto čuti od čempresa, ali komunikacije više nije bilo. Kad sam ipak smogla snage, da se dignem, štipajući pritom sebe da osjetim jesam li ja živa, pokušavajući shvatiti što se to dogodilo, čempres me otpustio, ali ja sam još dugo ostala na toj frekvenciji na kojoj sam mogla komunicirati sa bilo kojom biljkom u vrtu. One su mi velikodušno otkrivale sebe.

Neke biljke su mi dopustile da ih dotaknem, a neke ne. Vrištale su kad bi im se primaknula moja ruka. Gotovo su mi sve zapovijedile, da nemam pravo oduzimati im život. To su naročito sugerirale one biljke koje sam ja htjela isčupati kao korov. Bila sam u čudu. Nisam znala što da činim, a onda mi je odnekud došla poruka, da idem kući. Na meni će se raditi transmisija. Riječ “transmisija” nikad do tada nisam čula. Nisam znala što ona znači. Pošto nisam znala što činiti, jer u vrtu nisam više mogla ništa dodirnuti, zamolila sam supruga da idemo doma.

Uglavnom, ja se odlučujem na suradnju i slušam upute. Ono što je potom uslijedilo bilo je otvaranje trećeg oka. Nekoliko godina kasnije u ezoterijskom znanju Reiki, naišla sam na riječ transmisija. Ona znači: **prijevod na duhovne ravni.**

PRIJEVOD NA DUHOVNE RAVNI

Kad bi čovjek znao koliko je bijedan njegov život bez duhovne svjesnosti, sve svoje snage bi upro da dođe do svjesnosti o svojim mislima, riječima i djelima. Pitam se da li ljudsko biće stvarno treba bolna iskustva ili ono može živjeti svoj život zdravo? Prošavši ova nevjerojatna iskustva duhovnog pada i uspona, nemam odgovor na to pitanje. Svako iskustvo ima svoju svrhu u cjelokupnom ljudskom življenju.

Samô prosvjetljenje ne događa se u trenu. Kad se dogode prvi uvidi u nepoznato i nespoznato, stekne se tek neka blijeda slika mogućeg života o rajskom stanju svijesti. Dug je put transformacije ***iz tame u svjetlo***.

Prijevod na duhovne ravni je čudesno usklađenje sa prirodom u samom sebi. Dolazeći kući iz vrta, razmišljam o prethodnom iskustvu u kojem mi se obratio biljni svijet. Je li čovjeku uopće moguće komunicirati sa biljnim svijetom? Iako sam netom doživjela to iskustvo, svjesna sam da mi je bolje držati jezik za zubima. Pitam se

zbog čega se to baš meni dogodilo? Ne znam što dalje slijedi po tom pitanju. Zatim se pitam postoji li itko sa kim bih mogla o tome pričati. Do sada nisam od nikoga čula za takva iskustva. Skrušeno se molim Bogu.

„Bože mili, pomози mi da shvatim što mi se to događa“.

Čim sam došla iz vrta kući odmah sam išla leći. Nisam se osjećala sposobnom bilo što raditi. Šok koji sam doživjela bio je prevelik za mene.

Kad sam legla u meni se pojavio osjećaj, da će se nešto značajno sa mnom dogoditi. Što bi to moglo biti?, pitam se. Možda ću opet primiti ili odaslati neku poruku? Nekoliko puta do sada u viziji mi je dolazilo naređenje da šaljem mir, zdravlje, ispravnost i ljubav u neke dijelove svijeta bolesnima, slabima, ovisnicima o alkoholu, drogi, cigaretama ili zaraćenim stranama u svijetu. Nisam znala zbog čega se to od mene traži. Nekad bih poslušala poruku, a nekad i ne bih. Jednostavno mi nije bilo stalo što se događa izvan mog doma.

Dosta mi je bilo i mojih osobnih problema. U meni nije bilo ni mira, ni zdravlja, ni ljubavi, čak naprotiv, više je vladao nemir, bolest i nedostatak ljubavi.

Kad sam legla, odmah sam prirodno utonula u neko stanje između sna i jave. Budna sam, a kao da nisam. Istog trenutka na meni je počeo rad. Ne znam tko radi sa mnom. Iskreno se nadam, da ću to moći riječima opisati.

Slijedi uputa, da budem mirna te mi se govori da je sve u redu: „Mirna si, opusti se. Desnu šaku okreni prema gore, lijevu prema dolje, zategni sve mišiće od stopala, potkoljenice, natkoljenice, staržnjicu, leđa, prsa, ruke, vrat, lice i tjeme.“

Shvaćam da tjeme ne mogu stegnuti. "Propusti energije" slijedi uputa.

U međuvremenu se osjećam kao da me neka nevidljiva sila prikovala za krevet i da se ne mogu pomaknuti. Budna sam sa pritiskom iznutra na predjelu lica i čela. Slijedi uputa, da se povežem sa ljudima koji su sa mnom u trokutu. Bila sam zbunjena, kakvom trokutu?, a onda sam se sjetila: to su bili bioenergetičar i kiropraktičar. Kada sam počela raditi radiesteziju, sa viskom sam provjeravala svoje i njihove negativne i pozitivne energije u postocima ne znajući pri tom zašto to uopće radim. Na taj način sam stvorila nekakvo trojno djelovanje i njihove su energije zapravo bile te koje su me podigle na njihovu razinu duhovnosti. Ja sam nesvjesna što radim, koristila njihovu energiju. Krala sam im energiju, a nisam to znala. Njima nisam ništa o tome govorila, dok nisam doživjela ovo iskustvo.

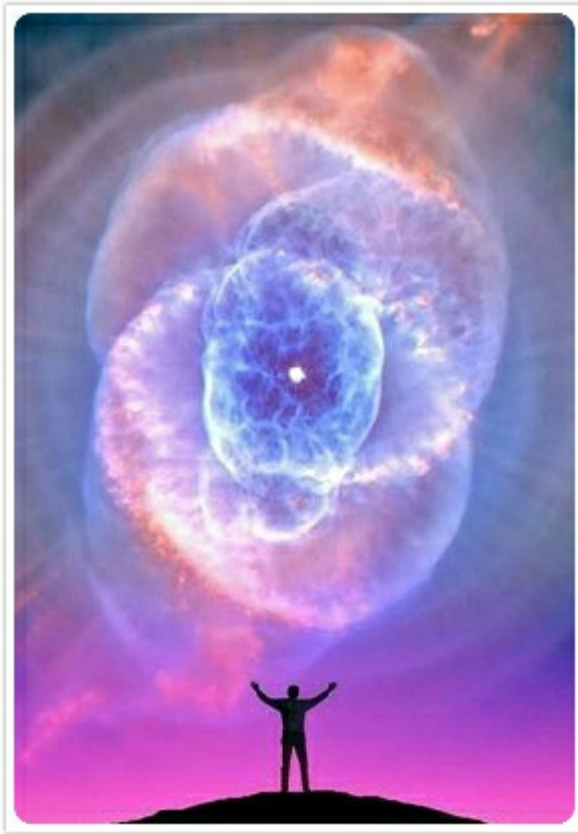
Dok sam se mentalno povezivala sa njima, moje ruke su same vršile radnje nekakvog uvezivanja. Uvezivala sam se tako, da sam se sa njima spojila kanalima iza vrata i na trtici. U sebi sam mislila da je valjda to ta transmisija. Dok sam ruke držala, u mislima mi dolazi, da se povežem sa njihovim najpozitivnijim energijama. Obzirom kako nisam znala njihove najpozitivnije energije, samo sam mislila na ljubav. Dok se to događalo, cijelo vrijeme sam mentalno dobivala postotke kolika je njihova bioenergija, a tako sam vidjela i da moja energija raste te se izjednačava sa njihovom. Uopće nisam razumjela što se to događa. Želim otvoriti oči, a glas iznutra me umiruje blagim riječima: „Opusti se, zatvori oči“. Odjednom sam imala uvid u podatke u mom mozgu. Dobivala sam podatke, da mi se smanjuje nivo intelekta i koliko u postotku. U jednom trenutku sam osjetila žaljenje, a nisam mogla ništa učiniti, da to zaustavim. Dobila sam informaciju, da mi se nivo intelekta smanjuje na 25%, a to mi se nije sviđalo. Cijelo vrijeme sam dobivala poruke što se događa u mojim međuprostorima svijesti, a njih je bilo osam, devet ne mogu se točno sjetiti

Zatim sam imala jak pritisak na mozak, gotovo do nesvijesti, odvijao se između čela i zatiljka. Pritisak je bio intenzivniji na čelu. To je trajalo minutu, dvije. U tom periodu oči su mi se nekontrolirano micale i stiskale. Imala sam osjećaj kao da se odvrće neka spirala koja je naglo pukla. Zatim se sve smirilo. Dobila sam poruku unutarnjeg glasa, da je transmisija izvršena: „Možeš otvoriti oči“, slijedila je uputa, ali ja ih ne otvaram. Uživam u datom trenutku, dok mi se daje na uvid nivo mog intelekta. On je sada u postotku 130 i izravan je sa sviješću biljaka i životinja.

Čudno mi je da biljke i životinje imaju veći nivo intelekta od čovjeka. Dok to gledam unutarnjim okom, vidim da imam izravnu vezu sa Stvoriteljem. Nakon toga dobivam poruku, da primam sve znanje. Ta poruka stiže tri puta. Zatim se prenosi Božja poruka: „Narode, držite se reda i kozmičkog zakona. Svevišnja božanska osoba dolazi na zemlju 28.8.1999.“ To je izgovoreno 25 puta. Meni stiže poziv, da taj dan također budem u crkvi Majke Božje Trsatske i u koje vrijeme. Zatim se čita molitva “Vjerujem u jednog Boga svedržitelja tvorca neba i Zemlje koji će doći sa slavom da sudi živima i mrtvima čijem carstvu neće biti kraja.“ Ta molitva ponovljena je 10 puta. Poslije toga slijedi ime Boga Krsna tri puta: „Narode, držite se reda i zakona. Sve što tražim od vas je međusobna ljubav, ispravno djelovanje, miroljubivost i život u istini.“, 15 puta. „Vjerujte u Boga“, 15 puta.

Odjednom vidim sebe ispred trona na kojem sjedi Svevišnja božanska osoba. Njegov tron blješti u zlatnoj boji, a njegova je ljepota riječima neopisiva. Blago me sa smiješkom gleda. Ja u sebi mislim, da je Bog žena. Klečim pred njom, a sa svake moje strane nalaze se moji pomagači, kiropraktičar i bioenergetičar. Bog mi dodjeljuje nekakvo priznanje i kaže mi, da Zemlju predaje meni na upravljanje. Ja osjećam kako sam ja ta Zemlja koju mi daje na upravljanje. Istodobno vidim planet Zemlju koji ulazi među druge nebeske civilizacije kao preporođen. Počinju čudesna vremena za planet i njegove stanovnike.

Gledam i ne znam što da mislim. Da li da vjerujem u ovo doživljeno i viđeno ili ne? Bilo kako bilo za mene više ništa nije bilo isto. Moj život dobio je jedan novi smisao? Ne, ne mogu da ne vjerujem. Prvi put u mom životu u meni je zaiskrila duhovna vjera i povjerenje, da iza svega postoji nadnaravno biće pa ma kako se ono zvalo. Svi smo mi njegovi djelići. Svatko od nas će prije ili kasnije doživjeti svoj uvid u spoznaju o tomu tko je on na ovoj zemaljskoj ravni.

NADSVJESNI UM

Svi mi u sebi imamo nešto što nam pomaže, vodi nas, bûdi u nama svijest koja omogućuje, da spoznamo što je ispravno, a što neispravno. To „nešto“ nam isto tako daje znanje i mudrost. Uvijek kada ne možemo pronaći rješenje nekog problema, mirno sjednemo i umirimo svoj um koncentrirajući se na moguće rješenje. Vrlo često nam odgovor stiže u obliku intuitivne spoznaje o koraku koji nam je činiti. Tako je bilo i sa mnogim svjetskim znanstvenicima kao što su Sir Isaak Newton ili Nikola Tesla. Mnoga velika znanstvena otkrića nastala su ne tijekom ozbiljnog razmišljanja ili silnog umovanja, već

u trenucima opuštenosti. Tada postajemo svjesni djelovanja intuicije. Zato je važno težiti za izvorom tog intuitivnog znanja i mudrosti. Čineći tako otkrivamo istine o sebi i univerzumu. Nekad smo ih svjesni, a nekad ih potpuno zanemarimo kao nemoguće ili „nebuloze uma“.

Ne mogu za sebe reći jesam li težila nekom znanju, ali miru sam težila, jer mi je nemira stvarno bilo dosta. Zašto se baš meni dogodilo to iskustvo povezivanja sa intuicijom, nemam odgovor niti imam odgovor za sve one uvide koji su zatim uslijedili.

Prvo što sam doživjela nakon intuitivnog uvida u svoj život bilo je povezivanje sa Bogom i njegovom energijom, a zatim sa planetom Zemlja. Gledam planet Zemlju kao kuglu užarene lave koja se hladi u ogromnim isparenjima. Iza tog uvida pojavljuju se nebo i Sunce i ta užarena masa se počinje hladiti.

Vidim prvi život u ustajaloj vodi, a zatim razvoj raznih živih organizama na Zemlji do nastanka ljudskog bića. Nikad prije nisam razmišljala o tome kako je nastao prvi čovjek. Ono što vidim nimalo mi se ne sviđa. Zaustavljam pogled na prvom čovjeku koji pretašeno prati stado ovaca i prvoj ženi goloj, plavoj prestrašenoj djevojci, a zatim gledam njihov prvi prestrašen susret i neko nesuvislo glasanje. Oblijetali su kao pjetlići jedno oko drugog glasajući se nerazumljivo i pokušavajući se dodirnuti. Gledam nekoliko sličnih susreta i razvijanje ljudske zajednice tisućama godina. Samilosno gledam u njihove uspone i padove, ratna previranja, borbu za opstanak. Iza toga gledam Zemlju među drugim nebeskim tijelima gdje planet izgleda malen kao kuglica. Sve to gledam kao iz neke prozirne kupole i kao da je cijeli kozmički sustav u mom vidokrugu.

Iz te veličanstvenosti pogleda, vraćam se na svoje sadašnje postojanje. Pitanje mi postavlja Bog: “Želim li živjeti po starom načinu života ili želim upoznati ovo što mi je pokazano?” Ponizno

odgovaram, da nikad više ne želim živjeti starim načinom života u kojem je neznanje o životu uzimalo svoj danak. Zatim se pred mene stavlja viđenje mog života sa svim usponima i padovima. Gledam svoje rođenje, obitelj u kojoj sam se rodila svoj rast i razvoj kroz iskustvena djela, udaju, rođenje djece, njihovo odgajanje i suze mi se nijemo slijevaju niz lice.

Duboko se kajem što sam živjela takvim načinom života u kojem nisam razumjela svoja negativna i pozitivna djelovanja. Za ono što sam mislila, da sam radila dobro, donijelo je i mnogo zla, a zlo koje sam skrivala i od same sebe donijelo je i nečeg dobrog. Ostajem zbunjena spoznajom, da ne znam ispravno razlikovati dobro i zlo. U svom tom nesvjesnom djelovanju kao da ništa nisam učinila dobro. Živjela sam život bez svjesnosti svojih postupaka. Vidim za to i odgovornost i neodgovornost svojih bližnjih koji su zakazali u mom odgoju. Također, vidim kako ni ja nisam poštovala ni njih ni svog supruga u mjeri u kojoj bi moje djelovanje bilo prirodno ispravno.

Gledam rađanje svoje djece i njihov odgoj te da sam i tu zakazala kao što su zakazali i moji odgajatelji prema meni. Služila sam im bez iskrene nježne ljubavi samo kroz dužnost majke, vrlo rijetko sam se spuštala na njihov nivo iskrenosti. Suze koje se slijevaju niz moje lice teško mogu oprati kajanje zbog nedostatka istinske ljubavi prema mojoj djeci. Vidim kako sam bila dobra domaćica i poslušna supruga. Zakazala sam i u svom poslu u firmi. Radila sam samo iz potrebe, da sa zarađenim novcima mogu opstati na životu.

Jedino dobro koje vidim je, da sam dosta savjesno, ali ne sasvim, izvršavala svoju dužnost djeteta, supruge, majke i djelatnice najbolje što sam bila naučena. Životne okolnosti mi nisu išle na ruku. Vidim to sve kao da sam ja samo učenik kroz različita životna iskustva. Na pitanja koja mi Bog postavlja, zašto sam nešto učinila tako, a ne drugačije, iako sam znala da mogu birati, odgovarala sam najiskrenije što sam mogla.

Nekad me nije bilo briga kako ću nešto napraviti, jer sam bila umorna, nekad sam to napravila iz ljutnje, nekad, jer sam se osjećala povrijeđenom i nisam imala koga pitati kako bi nešto bilo najbolje napraviti. Iskreno se kajem za sve propuste koje sam učinila i osjećam neopisiv sram. Osjećam da ničega nisam iz svog života dostojna. Sve što sam imala kroz život, Bog mi je dao sa povjerenjem, a ja sam to većinom nesvjesno zloupotrijebila.

Gledajući u svoj život kojeg sam živjela u strahu i nesigurnosti, bez iskrene ljubavi sa bilo čije strane, boreći se za neko nesuvislo preživljavanje, da zasitim želudac, stvorim krov nad glavom i nabavim odjevne predmete, osjećam se ništavno. Sama sebe želim pretvoriti u to ništa koje nije ni zaslužilo ništa, a najmanje život dostojan ljudskog bića. Užasno sam grijeshila u svom ponašanju i ophođenju sa drugim ljudima i to mi je bilo sasvim svejedno. Bila sam uvjerena, da sve radim najbolje kako bih opstala u ovom, za mene, surovom svijetu. Nijemo šutim čekajući Božju presudu. Ne nadam se oprost, jer ja sebi ne bih oprostila. Nije me čak ni briga hoće li mi Bog oprostiti. Mojoj tuzi nema kraja. Mozak mi je stao. Nije me više briga za ništa. Završila sam priču sama sa sobom i svojom nesvjesnosti. Svjesna sam kao nikad do sad, da ne želim čak ni drugu priliku. Samo želim da sve ovo viđenje čim prije završi.

OPET VIDIM ZEMLJU, ALI PLANET SADA VIDIM KAO ŽIVO BIĆE

Opet vidim Zemlju, ali planet sada vidim kao živo biće koje sam opteretila svojim hodanjem i življenjem na njemu. Iskorištavala sam njegove plodove besplatno i bez ikakve zahvalnosti. Zagađivala sam ga svojim izmetom koji je on pročišćavao. Vidim bistre izvore, potoke, rijeke, jezera, mora i oceane. Prvo ih vidim kristalno čiste, zatim zagađene, a tom zagađenju sam i ja doprinijela. Osjećam se užasno jadno. Moja nesvjesnost, a ni svjesnost mi ovdje nimalo ne pomažu.

Iza toga vidim zrak kao čist element i živo biće. Koristim ga svakodnevno bez ikakve naknade, bez njega ne bih mogla živjeti ni nekoliko minuta, a zagađujem ga svojim isparenjima.

Svojim negativnim mislima stvaram tamne oblake smoga koji ga zagađuju i druga kozmička i zemaljska bića ne mogu zbog toga živjeti, a ti oblaci se teško razgrađuju i utječu pogubno na cijeli sunčev sustav.

Prvi put u životu pokajnički postajem svjesna zraka i svog disanja.

Gledam sada vatru i njeno djelovanje na moj život, svjesna kako bez nje ne bih mogla živjeti i preživjeti te njenu upotrebu koja je dovela do razvoja čovjeka u njegovom idejnom, fizičkom i mentalnom uzdizanju. Iznutra osjećam njenu umjerenu toplinu i kao da se sažalila nad mojim pogledom, ja unutarnjim pogledom vidim svjetlost koju mi daje u mraku, gledam kako razgrađuje otpatke... i plačem, plačem...

Vidim sve te sile bića koje se bore za svoj opstanak u ovom svijetu kojeg čovjek sebično energetski iskorištava. Podjarmljuje vodu sa branama, zrak sa vjetrenjačama, vatru koristi u raznim tvornicama, a tlo crpi iznutra i izvana i kako to sve čini neobuzdano bez kontrole svog ponašanja, te sile se bune i više ne žele služiti čovjeku. On je za njih postao monstrum, a ne istinsko ljudsko biće svjesno prirode bez koje ne može nigdje opstati.

Sve to gledam kao da sam izravno odgovorna za sve te negativnosti, jer gotovo ništa nisam poduzela na osobnom i globalnom planu, da se ti resursi smisleno koriste. U mom umu pojavljuje se demon. Vidim, da ja hranim tog demona pogrešnim i nesvjesnim načinom mišljenja i ponašanja. Shvaćam okrutnu istinu, da nemam nikakvog opravdanja za počinjeno zlodjelo. Prekršila sam sve prirodne zakone. Sama sebi potvrđujem kako sam i zaslužila da odem u pakao, jer sam ga ja i stvorila i održavala. Osjećam se tako ništavno, najmanja od najmanjeg, najgora od najgoreg.

Bog mi predlaže, da za žrtvu svog spasa uzmem svog muža. Nijemo šutim bez ikakvih misli. Shvaćam, da sam i sama žrtva i ne želim da itko ikada više bude svoja ili nečija žrtva. Ne pada mi na pamet da svog muža žrtvujem za svoja zlodjela. Savršeno mi je jasno, da na to nemam pravo.

Gledam u lik svog supruga i vrlo težak život sa njim. Vidim, da on uopće nije moj, a ja sam ga tako zdušno prisvajala kao svoje vlasništvo. On mi je zapravo dat, da mi život učini lakšim i svrsishodnijim, što je on dobrim dijelom i učinio. Davao je smisao mom životu kad ja nisam bila svjesna nikakvog životnog smisla. Jasno vidim, da je i on Božje dijete kao i ja sama. Konačno Bogu kažem, da ne mogu priložiti žrtvu muža, on je njegovo dijete, a ja ne smijem uzimati njegovu imovinu.

Sada mi je kristalno jasno, da meni ne pripada ništa. Sve što sam mislila da imam, samo mi je dato na upotrebu kako bih mogla bezbrižno živjeti i preživjeti na ovom planetu živeći kao u raju. Ja sam u svojoj pohlepi za još previdjela sve što imam, tražeći nešto drugo i ne prihvaćajući i ne poštujući ono što imam, nesvjesna da sam do sada imala sve što me moglo višestruko zadovoljiti.

Imala sam oca, majku, braću, sestre, muža, svoju djecu, užu i širu obitelj, sigurnu okolinu, prilično uređeno društvo, duhovne bogomolje, planet Zemlju, vodu, vatru, zrak, sunčevu energiju.

Od obijesti nisam znala u tome svemu uživati. Shvaćam, da to sve nije ništa, ako čovjek u svom srcu nema ljubavi sa kojom bi svemu tome svjesno, savjesno i smisljeno služio.

Bogu kažem, da zbog svojih grijeha više ne zaslužujem ništa i da sebe prilažem za žrtvu. Zbog svega viđenog sama sebe osuđujem na najgoru smrt koju on odabere. Osjećam se užasno prljavo i nedostojna bilo kakvog života. U čekanju presude razmišljam kako čovjek tek pred smrt shvati, da je uzaludno protraćio svoj život i o tome kad će mu se opet pružiti prilika, da popravi grešku.

ZATIM IMAM VIZIJE SVOJIH PROTEKLIH ŽIVOTA

Bože sveti!

Vidim ogromnu jamu kao nogometno igralište u kojoj sam igrala igre života koji se okreće u krug i mnoštvo mrtvih tjelesa koja su sva bila moja, a samo nekoliko živih u gledalištu koji su bili samo promatrači, a ne akteri. Zatim gledam svoj sadašnji život i otkud dolazim iz dalekog kozmosa donoseći sa sobom svjetlost znanja sa kojom sam imala priliku sve to popraviti. Uz mene je još nekolicina ljudskih bića sa centralnog sunca.

Vidim da sva bića na Zemlju dolaze iz mnoštva svjetova i galaktika i da su opremljeni najvišim duhovnim znanjem za opstanak u materiji. Svi jedni drugima pokušavaju pomoći, da se osvijesti čovjek i čovječanstvo. Zbog jednog propalog u tamu materije, mnoštvo ih je palo i ostalo neprestano pokušavajući izbaviti jedni druge, ali bez gotovo ikakvog uspjeha. Nesvjesnost većine poništava svjesnost nekolicine. Vidim zemaljska bića kako su visoko i nisko na hijerarhijskoj ljestvici u kozmosu.

Zemlja je stjecište mnogih kozmičkih bića. Na Zemlju je odavno izvršena invazija različitih bića koja se na Zemlji bore za prevlast. Ovaj planet je za njih raj, pakao i čistište. Na Zemlju se dolazi sa svim znanjem koje je duša pokupila kroz mnoge inkarnacije. Svaka čestica u većoj ili manjoj mjeri zavisi jedna od druge. Slične skupine čestica se privlače. Vidim kako je pozitivna vibracija na Zemlji slaba te se zbog toga vrlo sporo transformiramo i preobražavamo. Djelomično to uspijevaju samo oni koji postaju svjesni sebe, svojih grešaka i koji svjesno požele da se preobrazu u bolje, svjesnije i savjesnije ljude-bića te oni koji neprestano i uporno koračaju putem istine i duhovnog znanja.

Vrlo rijetko bića doživljavaju istinsko prosvjetljenje svoje duše ovakvo kao što se to meni dogodilo, a i kada dožive nešto slično, obično završe u mnogim duševnim ustanovama kao bolesnici. Svrha našeg boravka na ovom planetu je donijeti svjetlo kroz pozitivnost stvarajući čistu energiju mislima, riječima i djelima. Misli su nam energetske frekvencije sa kojima stvaramo svoju stvarnost i doprinosimo svojom energijom stvaranja cjelini. Pozitivne vrline su u mnogim kozmičkim svjetovima normalna stvar. Oni svi znaju, da se mislima kreira. Mnogi od njih uopće ne upotrebljavaju glasovnu komunikaciju, komuniciraju samo mislima (telepatijom), njihovo znanje je na visokom duhovnom nivou punom velikodušne ljubavi.

Videći sve ovo, mislim kako bih sada mogla služiti Bogu na ispravniji način, a onda si potvrđujem, da sam ja svoju šansu prokockala. Ne, nisam više dostojna da u ovom životu ni pogled bacim na njegove planete, a ipak mi ih je milostivo pokazao niti da dodirnem lotosov cvijet koji mi se pokazuje, a kamo li pogledati u oko koje me prati iznutra. To oko mi pokazuje razne, gotovo neprepoznatljive likove, u obliku negativnosti koji su se kroz moj pogrešan način mišljenja materijalizirali i svaki od njih u meni proizvodi negativnu energiju čim ogladni.

Ljutnja proizvodi ljutnju, tuga tugu, nemir stresno stanje i tako unedogled. Ima ih jako puno. Svaki od njih mi postavlja pitanje je li me strah mojih grijeha? Osvještavam, da ja više ne osjećam ništa pa ni strah. Prepustila sam se neka bude što bude. Ne želim više na ništa uticati ni mišlju, ni riječi, ni djelom. Dosta mi je! Gledam u sve te strahove kao da ni ne postoje. Jasno vidim, da su to sve nagomilani strahovi zbog opstanka na životu u raznim životnim okolnostima i da su služili kao neka vrsta obrane raznih mojih laži. Lagala sam samu sebe na mnoge načine. Sad sam vidjela svoju istinu i laž pa laži više nemaju nikakvog utjecaja na mene.

“Materijalno, materijalno!” odjekuje u mojim mislima kao eho. Ovo je svijet materije od koje smo svi sazdani, ali ovo je i svijet eteričnih nevidljivih bića naših predaka i misaonih formi koje smo svjesno i nesvjesno stvorili, sve je to svijet duha koji je u svemu tome skriven duboko u srcu materije u kojoj spoznaje sam sebe, nerazgradiv, sveobuhvatan i čudesan. Nije me više strah ni smrti, kažem mojim negativnostima stvorenim negativnim misaonim formama i tim odricanjem od straha, ja ih razgrađujem te vidim, da nestaju u magli od koje su i bili formirani i da se ta magla razilazi pa u mojim vidikom puca istina.

Istina! Istina je, da ja nemam ništa, nisam čak ni sama svoja i ne vladam svojim mislima, osjećajima, djelima i ne vladam svojim životom. On je u rukama Boga svemogućeg, duha koji vlada i vodi

iskustva ne samo mog života. Ja sam samo jedan atom kao čestica zemaljskog praha. Čudesno spoznajem, da je u toj tako malenoj čestici sve ono što se nalazi i u velikoj. Pred očima mi svijetli istina, da sam svoj dosadašnji život protračila u ispraznostima, neznanju i nesvjesnosti o tome.

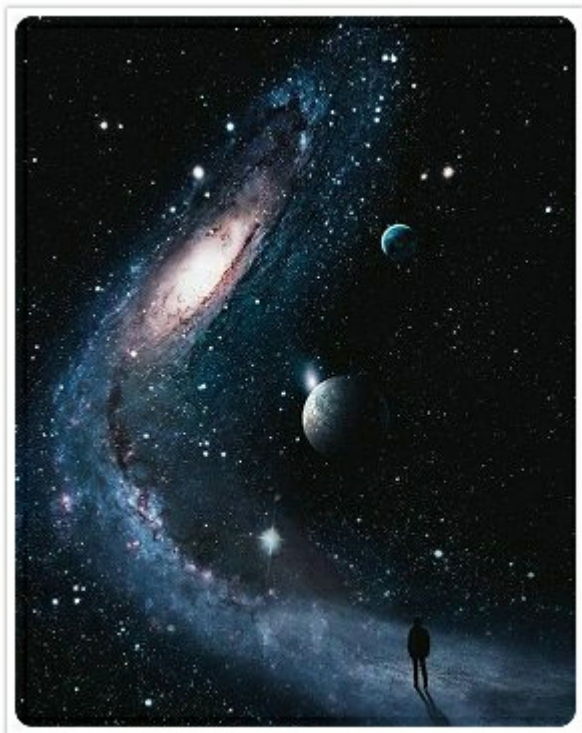
Nisam ni služila sebi, već Bogu svemogućem. On me je upotrebljavao po svom nahođenju i sada mi daje slobodu. Pitam se što ću ja sada sa tom slobodom? Sama ništa ne znam. Osjećam se sasvim prazna, bez misli i emocija. Shvaćam, da u srcu nemam ljubavi koja je pokretačka snaga i počinjem plakati. Plačem gorkim suzama nepravедno optuženog pravедnika. Osjećam se prevareno, iskorišteno, potlačeno i jadno. Kako da oprostim Bogu što me tako lagao i iskoristio i još on meni kao oprašta i daje mi slobodu? Dok mi suze cure niz lice jedna za drugom, stavljam svoje ruke na predio srca i tako ležim pomirena sa svojom ljudskom sudbinom, svijetom u sebi i izvan sebe.

Dok ja tako nijemo gledam u bjelinu zida, vidim nekakav lik na njemu koji od suza ne raspoznajem i koji me pita: „Znaš li kako bi se mogla pročistiti?“ Ne odgovaram ništa. Sve mi to izgleda apstraktno. Ne znam što bih mogla reći. Riječi su presušile. Lik mi kaže neka pitam vodu, zemlju, zrak i eter. Mislina uzvraćam, da ne želim svojim blatom zagađivati ništa od toga i vidim eter kao najčišći element te pomišljam, da bi me on mogao pročistiti, imam takav osjećaj, a onda se obraćam nevidljivom Bogu, dok je lik sa zida nestao. Nisam ga uspjela dobro ni vidjeti: „Ne, nitko me ne može pročistiti, osim Tvoje milosti. Ti to možeš svojim dodirrom, ali tko sam ja ništavna, da se udostojim stati pred Tebe?“

Dolazi mi misao: „Pitaj vatru“ i ja sad shvaćam, da među prirodnim elementima malo prije nije spomenuta vatra. Nevoljko pitam vatru za pročišćenje, a ona mi odgovara da će me pročistiti. Spalit će moju prljavštinu koju će predati zraku, da je pretvori u kišu, kiša će pasti na tlo, drveće i biljke i oni će svojom sintezom razgraditi moju

prljavštinu, a ja neka tako pročišćena širim toplinu u srcu, u duši svjetlost pa neka se svjetlost preko mene širi planetom poput mjesečeve i sunčane svjetlosti.

Osjećam kako u moje srce ulazi neka divna topline, a svjetlost se u slapovima širi pred mojim zatvorenim očima. Razmišljam sjetno tko je to koga pročišćavao, Bog mene ili ja njega. Shvaćam, da je moje tijelo bilo samo njegov instrument za spoznaju. Tko sam onda ja u toj cijeloj priči?

SPOZNAJA O PROČIŠĆENJU

Unutarnji glas mi govori: „Ustani, Anđo, pročišćena si. Jedina si osoba na Zemlji ovako pročišćena. Širi svoju toplinu, ljubav i svjetlost na ostali ljudski rod i dođi u crkvu Majke Božje Trsatske. 28.08.1999. u 12:02^h!... i dok mi Bog to govori, ja vidim svetište, zatim mi Bog kaže: „Upregni svoj Um i sjeti me se.“

Božji lik mi titra u svjetlosti u raznim oblicima, da bi mi se na kraju pokazao u obliku mladog dečka, duge crne kose pa starca sa dugom bijelom bradom i brkovima koji me pita: “Da li bih ja voljela biti njegova žena?”, na to ja kažem da ne znam tko je On, a On odgovara: „Kako ne znaš, rodit ćeš moje dijete.“ Ja na to

odgovaram, da ne želim roditi dijete nepoznate osobe i neka mi kaže tko je on? Obzirom, da odgovor od Boga ne dolazi, pomirljivo pitam hoće li još neke žene roditi njegovo dijete, a on kaže ne. Kažem mu da je za odgoj djeteta na Zemlji potreban i otac i majka, a on mi odgovara. „Hoćeš reći, da se Bog ne brine za svoju djecu.“ Ja zbunjeno odgovaram, da izvrće moje riječi. Ne znam kako pomaže Bog kojeg vidim samo kao sliku, meni je potreban opipljiv lik, da bih u Boga na Zemlji povjerovala.

Prevelika je odgovornost na ženi za odgoj djeteta. Ovdje na Zemlji za djecu se brinu i otac i majka i svejedno ih je teško odgojiti, da budu ispravni ljudi. Odgovor na ovu opasku ne dobivam, vidim samo da se lik starca pretvara u lik Isusa, a zatim u lik dječaka kao da je materijaliziran. Njegova ruka miluje moju glavu i obraz i kaže mi: “Ustani u duhu, Anđela, širi toplinu iz svoje duše, ljubav iz srca i svjetlost iz pogleda, pročišćena si sasvim.”

Mojim umom prolazi spoznaja, da sam upravo komunicirala sa Bogom!

Dok unutarnjim okom gledam Univerzum sa galaktikama, planetima i drugim nebeskim tijelima, pred mojim pogledom iz sredine spuštaju se stepenice po kojima se netko penje. Poslije toga vidim purpurno crvenu svjetlost za koju znam, da je boja Univerzuma i plavu kako se stapaju i izlaze iz mene. Sad vidim, da sam ja ta koja putuje, ali nisam sama, a ne znam tko je sa mnom.

Ispred sebe vidim planet sa morem šume ispresijecane sa bezbroj putova od kojih je jedan ispravan i moj. U sredini tog mora šume vidim maleno jezerce sa čistim, bistrim izvorom iznad kojeg je jedno veliko široko ograđeno stablo. Gledam ljepotu tog planeta pokušavajući zapamtiti ispravan prohodan put. Sad ga gledam iz zraka, a u sebi znam, da ću ga morati proći pješice uklanjajući prepreke i zaobilazeći stranputice. Dok se ja pitam kako ću pronaći taj put kući, shvaćam da se nalazim u sobi i kao da sam se probudila

iz dubokog sna, a bila sam sasvim budna. Iako sam u sobi, znam da je viđenje koje mi je dato svjesno i sve što sam vidjela i doživjela istinito.

S ovom doživljenom spoznajom osjećam se nekako drugačije. Postavljam pitanja samoj sebi:

- *Što mi se to dogodi?*
- *Ima li ikakve nade za mene, da ovo shvatim i prihvatim?*
- *Mogu li u sebi pronaći put koji mi je pokazan?*
- *Mogu li ga i hoću li ga uopće moći slijediti i živjeti?*
- *Mogu li se stvarno preobraziti u osobu dostojnu poštovanja i samopoštovanja?*
- *Mogu li s ovom spoznajom preobraziti svoj život?*
- *Jesam li ja to stvarno razgovarala sa Bogom?*
- *Koga i čega se ja to trebam prisjetiti svojim umom?*
- *Viđenje mi je dato. Ne mogu ga ničim negirati, ono se dogodilo. Smjernice imam, a što mi je cilj?*
- *Ne vidim uopće kuda me ova spoznaja vodi, postoje li stvarno svjetovi koje sam upravo vidjela?*
- *Da, sada kad spomenuh cilj, zar sam do sad stvarno lutala besciljno ovom planetom?*

Ne znam ni sama što misliti o svemu ovome. Nekako labavo odlučujem, da ću se od danas učiti živjeti na drugačiji način. Ne više onakav kakvim su me učili u ovozemaljskoj školi. Iz ovog viđenja sam naučila više o životu, nego od svih iskustava koja sam do sada živjela.

Idem čisto iz radoznalosti provjeriti kakve su moje negativnosti sada na kojima sam radila već neko vrijeme. Uzimam dijagram i visak. Visak kao da me ne sluša, na svako pitanje vraća se na nulu. Ne znam što misliti. Ostavljam visak i idem pojesti jednu rajčicu. Taman prinosim rajčicu ustima, da je zagrizem, a iz nutrine čujem glas:

„Čast mi je da me pojedeš, ti si pročišćena osoba. Sve što dodirneš bit će pročišćeno.“

Zamalo mi je od šoka ispala iz ruke. Gdje sam sad opet pogriješila, mislim se? Negdje sam pročitala, da hranu prvo treba ponuditi Bogu i ja to činim, a unutarnji glas mi govori: „Meni više ništa ne moraš nuditi i sama si Bog. Ti si ja i ja sam ti. Možeš pročistiti cijeli planet i šire.“

Duuuugo držim rajčicu u ruci ne znajući što činiti. Opet sebi postavljam pitanje: što se to događa? Sjetim se komunikacije sa čempresom. Zar opet? Držim rajčicu u ruci i pitam je želi li da je pojedem ili ostavim. Rajčica odgovara, da je ona hrana za ljude, a ja sam čovjek.

Odmahujem glavom i jedem rajčicu odlučna, da više neću pričati ni sa Bogom, ni sa čempresom, ni sa rajčicom. Dosta mi je! Ne razumijem kakvo mi se to ludilo događa, a opet nimalo se ne osjećam ludo. Prije bih rekla, da sam konačno na putu neke mudrosti.

TKO SAM JA?

Tko sam ja, pitam se? Sad tek do mene dopire neko blijedo shvaćanje, da je sve Bog i da sve ima život koji služi jedan drugom u cijelom životnom lancu.

Razmišljajući o svemu što mi se dogodilo, osjećam se iscrpljeno i na neki način sretno što mi visak više ne pokazuje negativnosti. Svjesna sam, da je ovo početak preobrazbe mene kao ljudskog bića. Sve što sam u sebi doživjela treba provesti u djelo na fizičkoj razini. Nisam baš sigurna kako ću to postići, ali stvarno ću nastojati i dalje poboljšavati sebe. Nisam li upravo to priželjkivala, dok sam se trudila postati boljim i pozitivnijim čovjekom, a sada kad sam dobila upute, kako to mogu postići? Opet negiram znanje.

Opraštala sam sebi i drugima loše djelovanje, razvijala sam u sebi ono za što sam duboko vjerovala, da je dobro i istinito, izbjegavala sam sukobe bilo koje vrste, svjesno sam slala i prihvaćala emocije ljubavi nastojeći ne povrijediti mislima, riječima i djelima ni sebe ni druge ljude. Bog mi je svjedok, da sam nemoćno živjela u moru negativnosti dugi niz godina i podnosila i što sam mogla probaviti i

što nisam. Možda se Bog stvarno smilovao na mene i pomaže mi, da izađem ***iz tame u svjetlo***.

Tek što sam si to potvrdila, Bog mi se javlja i kaže, da sam ja pročišćena osoba i da sada radim sa drugim ljudima kako bih njima pomogla. Dobro, prihvaćam ja igru, ako sam stvarno pročišćena, idem dodirnuti muža. Kroz sve doživljeno sa njim shvaćam, da ga ipak neizmjerne volim. On mi je dugo godina uvijek bio na prvom mjestu pa onda sve drugo. Prilazim mu i ljubim ga nježno u obraz sa najvišom ljubavlju koju sam ikad osjećala u svom napaćenom biću. Samilosno kao što to nikad nisam napravila, sa iznenađenjem spoznajem, da u mom otvrdnulom srcu još uvijek ima samilosti.

Puštam muža i idem na dijagramu provjeriti opet svoje i njegove negativnosti. Ne znam što da kažem. Visak me ne sluša, ostaje na nuli. Igra li se ovo netko sa mnom ili bi ovo moje pročišćenje moglo biti istinito, opet se pitam? Uopće me više nije ni briga je li ovo istina ili igra. Ja sada veselo skačem po kući i dodirujem razne predmete dijeleći sa njima svoje veselje. Moja radost je neizmejrna. Dok me muž začuđeno gleda i vice "... joj, joj..", ja u sebi pjevušim "Aleluja!".

Osjećam se kao da sam otkrila formulu za spas planeta Zemlja i njegovih stanovnika. U srcu se zahvaljujem svojim pomagačima i Bogu. Poslije toga u meni se događa rebalans na svim nivoima uma i tijela. Postajem zdrava, sretna i optimistična osoba. Uz pomoć Boga počinje moje istinsko usklađivanje i prema vanjskim utjecajima.

RAZGOVOR SA KIROPRAKTIČAROM

Ne znam sa kim bih mogla razgovarati o ovome. Zovem svog kiropraktičara sa zamolbom, da me primi na tretman. Uopće mi nije do tretmana, moram sa nekim podijeliti svoje iskustvo, a ne znam sa kim bih to mogla. On mi se učinio kao jedini poznati čovjek sa kojim bih mogla o tome popričati. Čovjek me zamišljeno i sa zanimanjem šuteći sluša bez upadanja u riječ. „Da, moguće je da se to dogodi čovjeku koji korača putem samorazvoja“, kaže mi i dalje nastavlja: „Bit će da si od Boga odabrana.“ Ne razumijem što mu to znači,

"...od Boga odabrana." Zamišljeno nešto traži po svojim papirima i daje mi list papira na kojem ovo piše.

„Kad se otvorite prema komunikaciji sa bićima iz drugih dimenzija, vrlo je važno znati svrhu i motiv. Postoje oni koji istupajući objavljuju jednu stvar koja je zapravo sasvim drugačija, a može se dogoditi i da isklizne informacija koja je možda istinita, ali može biti i metoda za manipuliranje i kontrolu. Mi dolazimo samo kroz naše biće (Phillis). Ja sam jedini glasnogovornik devetorice i ne govorim ni kroz koga drugog. Ja sam Tom“.

Čitam ovu informaciju i prisjećam se svog iskustva, tik do smrti koje sam doživjela kao dijete. Zapamtila sam, da je tamo bilo vijeće devetorice i vijeće dvanaestorice koji su svatko na svom nivou raspravljali o mom preranom povratku. Ne znam što misliti o ovoj informaciji koju sam upravo dobila od kiropraktičara. Zatečena spoznajama, kroz mene se prelamaju različite emocije.

Je li ovo što mi se događa stvarno istina ili nečija podla laž? Istina! Što ja znam o ovakvoj istini i što znaju ljudi oko mene? Postavljam si pitanje: što ako je ovo istina koje nismo svjesni? Treba li to osvijestiti ili ne? Nepobitna je činjenica, da ja primam nekakve informacije, ali ne znam točno od koga. Što ja znam tko mi se to predstavlja kao Bog? Kako bih to mogla saznati? Prema kojim sam se ja to spoznajama otvorila i prema kojim dimenzijama? O kakvoj se svrsi i motivu radi u pročitanoj poruci?

U mislima se zadržavam na svrsishodnosti ili svrsi mog ili čijeg djelovanja i ne znam to objasniti. Također, ne znam objasniti ni motiv. Moj osobni motiv i svrha su bili, da se riješim viška negativnosti koji mi je trovao dušu. Tko je Tom, pitam se i čitam poruku, molitvu koja se nalazi sa druge strane lista papira.

“TOMOVA MOLITVA

Od vijeća devetorice narodima Zemlje:

„Molimo, da narodi Zemlje dođu do mira u sebi i da spoznaju odakle potječu.

Molimo, da svim civilizacijama Svemira, koje su angažirane u uravnoteženju Svemira budu dati unutarnja snaga i mir, da bi izvršile zadaću na koju su se obvezale.

Molimo, da fizička bića na planetu Zemlja dođu u stanje svijesti i razumijevanja, da bi njihove duše evoluirale, da bi se podigla pozitivna duhovna razina planeta Zemlja i da bi se očistila nebesa oko planeta Zemlja, tako da Svemir može napredovati.

Molimo, da ona bića i civilizacije koje se protive ovome što mi radimo, dođu do svjetla razumijevanja, tako da i oni mogu doći u savršenu ravnotežu.

Molimo, da uskoro dođe dan kada će sve u Svemiru imati znanje i razumijevanje koje će ga učiniti cjelinom.

Molimo za razumijevanje među nama samima i za snagu koja je potrebna, tako da svaki pojedini od nas može voditi druge, da bi postali savršena bića.

*Molimo za duše djece na Zemlji, da budu izvedene **iz tame u svjetlo.**”*

Čitajući ovu poruku postavljam si pitanje: odakle potječem? Potječem li stvarno iz obitelji Mitrović ili iz neke koja zadire u vise, meni nepoznate sfere? Kako da dođem do snage i mira i jesam li se ja stvarno kao duša obvezala na nešto što bih sada trebala izvršiti pa

se toga prisjećam? Nije li mi Bog rekao: “Sjeti me se!” Kako mogu doći do svijesti i razumijevanja tako složenog stanja poimanja suštine ljudskih problema?

Vidjela sam u svojim vizijama kako izgledaju nebesa zagađena raznim smogovima. Što ja mogu učiniti, da se to stanje promijeni? Čini mi se gotovo ništa. Tko su ta bića koja sam vidjela u vizijama? Više mi liče na neke arhetipove preminulih zemaljskih predaka, nego na živa bića koja hodaju Zemljom.

Osjetila sam, da mi iskreno daju spoznaju zdravstvene situacije na Zemlji, oko planeta i kako sve to utječe na kozmički život. Tko se to na Zemlji protivi svjetlu razumijevanja? U svijesti mi blicaju razni ekonomski utjecaji u svijetu sa kojima manipuliraju svjetske korporacije nepoznatih i poznatih moćnika i svih onih koji ne vide i ne razumiju postojeće stanje na Zemlji, među kojima sam i ja, obični nezainteresirani čovjek. Kako da ja dođem do razumijevanja među tolikim ljudima koji ne vide, ne razumiju i ne vjeruju? Nema nikoga u mojoj blizini tko bi mi mogao bar malo pomoći.

Odlučujem, da ću u ime obveze prema svojoj djeci i prema djeci na kojima će ostati taj ogroman teret, pokušati bar shvatiti to što mi se daje. Hoću li moći ikako doprinijeti kako se može djelovati, da se nastala šteta bar ublaži, to samo Bog zna? Predajem se u Negove ruke. Za sada se ne usuđujem ni pisnuti o ovome nikom, osim što sam moje spoznaje podijelila sa kiropraktičarom. Još bi me svi oko mene mogli proglasiti ludom. Ne, nisam luda. Sasvim sam normalna i dobro se nosim sa novonastalom situacijom, potvrđujem sebi.

Odlučujem, da ću Bogu početi postavljati pitanja za ono što ne razumijem i tražiti smislene odgovore i tako postavljam prvo pitanje nesigurna u to kome se ja to obraćam. Dok ja razmišljam o pitanju koje bih postavila, misao me vodi na intuiciju. Kao da postavljam pitanje nekome u svojoj glavi ili samoj sebi. Što je intuicija, ja baš i

ne znam. Znam samo da je šesto čulo, ono kad te nešto upućuje, da određeno djelo napraviš na određen način.

Kad bih vas pitala o vašim galaktikama, biste li vi meni dali odgovor? Iznenađena, dobivam odgovor da se to zove Međuplanetarni sustav i u viziji vidim kako on izgleda. Gledam krug podijeljen na tri velika dijela i tri mala, a u međuprostoru su točkice kao zvijezde za što mi se kaže, da su to svemiri. To je duhovni sustav gdje vlada Vijeće devetorice sa Svevišnjom Božanskom osobom u sredini.

Taj dan više ništa ne pitam, dosta mi je. Osjećam nelagodu od nepoznatog. Na svoje pitanje nisam očekivala nikakav odgovor, a on je došao. U što sam se ja to uvalila? Kao da nemam dovoljno životnih problema i bez ovoga. Taman ja hoću prekinuti bilo kakvu komunikaciju, kad dobivam poruku da se uvežem, da će se opet raditi nekakav rebalans.

Dobivam informaciju kako je moj kiropraktičar sa mnom povezan do kraja njegovog života. Jadan čovjek, mislim se. Eto i njega je netko ščepao, da radi za opće dobro, a tko zna možda je on mene ščepao, da radim za opće dobro? Što ja znam o tom čovjeku? Uglavnom shvaćam kako ćemo raditi skupa. Zatim dobivam poruku, da je i bioenergetičar povezan sa mnom i da kod nas počinje pročišćenje emocija pohlepe i pohote. Razmišljam o ove dvije osobine, a kad sam ja to u životu bila pohlepna, a Boga mi nisam bila ni pohotna, bar se ja ne sjećam. U mislima mi dolazi, da ja kao čista ženska energija u tom pročišćenju održavam rebalans. Još samo kad bih znala što znači taj rebalans, sama sebi mrmļjam u bradu. Pristajem da budem kanal tog pročišćenja.

Sad kad je kod nas pročišćena pohlepa i pohota, vijeće nam daje da vladamo sobom i pomažemo drugim ljudima, da se oslobode ovih najgorih ljudskih osobina. Smijući se razmišljam o pohlepi i pohoti kiropraktičara. Čovjek ima koju godinu i ne vjerujem, da je kod njega prisutna bilo kakva pohota, pohlepe možda i ima, sve skuplja kao

hrčak. Dobivam poruku, da se uozbiljim i neka radije razmišljam o pozitivnim osobinama bilo koga od nas troje.

Poruka stiže, da svaki čovjek treba imati dovoljno za normalnu egzistenciju i da svi mi imamo i previše toga što nam nije potrebno, a slijepo to zadržavamo u svom posjedu. Zemaljska dobra ne valja nagomilavati, već ih treba ravnomjerno rasporediti i da ima više, nego dovoljno za sve. Na ovu tvrdnju nemam što reći. Kod mene je ona istinita, jer i dalje nemam namjeru ništa što imam bacati, a ne znam i kome bih mogla dati nešto što sam koristila. Mislim, da ovo što imam, zapravo je umjereno, možda imam i malo viška, ali uvijek sam spremna taj višak dijeliti sa svojim bližnjima. Pada mi na pamet glad u svijetu i odjednom se osjećam nekako nelagodno.

Pitam opet sa kim to komuniciram i dobivam odgovor: "Gospod tvoj i vijeće koje te vodi." Dobro, u ovo sad kao da mogu malo i povjerovati. Nisam baš takav nevjerni Toma. Mislim, da se prvi put zahvaljujem Bogu i vijeću koje me usmjerava. Odgovor dobivam: "Hvala tebi i ljudima koji ti pomažu, da se osvijestiš i našoj iskrenoj želji, da surađujemo sa božanskim umom."

Poruka stiže, da svi troje imamo isti nivo karakteristika poštovanja jednih prema drugima i da svi troje volimo Boga te da će se raditi na našem intelektu. Zatim mi se kaže, da će međusobna ljubav biti ta emocija koja će nas spajati, kao da ćemo svi biti međusobno zaljubljeni. Pitam, sa koliko se sada osoba radi u mojoj blizini i odgovor dobivam: "Četiri." Ne znam tko je četvrti, ali imam osjećaj da je ovo početak nekakvog pročišćenja koje će se proširiti diljem planeta. Ne znam otkud mi taj osjećaj, možda je on subjektivan. Kako bih mogla uopće sve ovo objektivno shvatiti? To prelazi sva moja dosadašnja životna iskustva.

Sviđa mi se poruka rada na mom intelektu. To sam i željela, da naštirim svoj um. Uvjerenam sam kako sve ovo ide u tom smjeru. Razmišljam o nuli i prvi put je vidim kao lijepu brojku, iako je ničtica i

ja sam do sada bila nitko i ništa sa svim brojevima koje sam koristila. Izračun mog intelekta je bio netočan račun. Nadam se, da će se konačno naštimati njegovo djelovanje.

Zamišljena zahvalno gledajući u prazninu govorim: „Ma, tko da ste, nebrojeno puta vam hvala. Nemam brojke kojom mogu iskazati to što ste vi učinili za mene, mog muža, prijatelje, rodbinu, napaćenu Zemlju i sve što se nalazi na planetu.“ Suze mi naviru na oči od nepoznatog osjećaja punine u srcu, a unutarnji glas mi govori: „Nemoj plakati. Raduj se, Anđo.“ “Ovaj plač je od sreće, a ne od tuge.”, odgovaram. Dobivam poruku, da budem dobro i nastavim sa radom kad me se pozove.

Poslije ovih događanja osjećam se kao opsjednuta osoba. Netko drugi upravlja sa mnom, a ja ne znam tko. Kada zatvorim oči ispred sebe vidim ljudski odraz kao sjenu, a kad otvorim oči ne vidim ništa. Kao da se nekakav nevidljiv duh pojavio u mom životu i nepogrešivo upravlja sa mnom. On upravlja sa mojim umom, osjećajima i djelima. Osjećam se kao lutka na koncu sa kojim upravlja vješti komičar. Situacija u kojoj se nalazim izgleda mi na tren zastrašujuća, jer ja ne upravljam sobom, a na tren i smiješna, jer sam konačno postala bezbrižna. Netko drugi u meni preuzima odgovornost za mene i ne prepoznajem samu sebe. Razmišljam o tome kako ja zapravo nikad do sada nisam ni bila svjesna svog upravljanja. Radila sam sve kao po nekoj inerciji uvjerena, da tako treba biti, a sada više ne znam što misliti o ovom novom upravljanju kojeg sam postala svjesna.

Sve ono što sam znala, izgleda beznačajno prema spoznajama koje se preda mnom odvijaju vrtoglavom brzinom, a u tim spoznajama ja sudjelujem kao da sam samo to oduvijek učila.

Znam sve što trebam raditi, da bih se uskladila sama sa sobom, sa svojom obitelji, okolinom, društvom, religijom, prirodom, planetom Zemlja, sunčevim, galaktičkim i kozmičkim sustavom i kao da sam to

oduvijek radila. Uz pročišćenja raznih vrsta idu različiti obredi čišćenja vodom, zemljom, vatrom i zrakom koji se odvijaju nekim nevjerojatnim redosljedom događanja. Kao da se probudio cijeli kozmos i djeluje kroz moje tijelo, emocije i misli. Upute pljušte jedna za drugom, a ja se osjećam lagana kao pero, samo lebdim. Zanimljivo je napomenuti, da sam slobodna, izolirana od nepotrebnih kućnih poslova. Od mene se traži čistoća tijela i misli i zabrana bilo kakvog erotskog sadržaja. Dok je netko sa mnom u kući od obitelji ne događa se ništa, a kad ostanem sama aktivnosti idu jedna za drugom. Od mene se također zahtijeva, da jedem posnu hranu i umjereno. Obroci su mi određeni kako količinski tako i namirnice koje mogu konzumirati. Ovo pročišćenje traje devet dana.

Nastojat ću opisati kako sam to sve doživljavala na fizičkoj, emotivnoj i duhovnoj razini.

23.08.1999. godine kod mene se usklađuju ravnoteža tijela, duše, misli i akcije te se od mene traži, da radim uz uputstva iznutra na svojim tjelesnim i mentalnim moćima. Usklađuje mi se bioritam na 120% (ne znam čega) i upućuje me se da upotrebljavam zajedno svoju energiju i duh. Oni su odgovorni za komunikaciju na bilo kom nivou, zemaljskom i univerzuma.

Starac kojeg sam prije vidjela predstavlja se u mojim vizijama kao duh. U 14:55ⁿ od mene se traži, da se pripremam za transmisiju. Liježem na krevet i tonem u laganu mirnoću. Dok propuštam energije kroz svoj organizam, osjećam lagani ubod u trbuh. Zatim imam osjećaj kao da primam narkozu. Od mene se traži, da se povežem sa svojim pomagačima i prvi put shvaćam, da to nisu vanjski pomagači, nego da su to nekakve unutarnje energije. Dobivam podatak da je bioenergija jednog od njih 1200 i umiruje me se govoreći mi: "Ne boj se, samo ga uključi."

Sada shvaćam, da moja svijest upravlja sa svim tim funkcijama. Pita me se osjećam li kako mi energija struji u trbuh i ja odgovaram

mislima da osjećam. Toplina mi se poput blaženstva širi cijelim tijelom, zatim se moja lijeva ruka spušta na trbuh, prvo ga gladi, a onda se spušta još niže i zaustavlja koji centimetar ispod pupka. Dolazi uputa: „Uveži se!“ i ja sada spuštam i desnu ruku isprepletenih prstiju i palčeve jedan preko drugog. Lijevi palac dolje i desni palac gore i dok tako držim ruke, dobivam uputu da uključim svu svoju energiju. Dobivam podatak, da je energetski potencijal 1300 i da se penje na 1900.

Osjećam lagano povišeni pritisak na predjelu čela, a u trbuhu osjećam pulsiranje kao da tamo pulsira neko živo biće. U viziji vidim prelijepi muški lik koji me pita, volim li ga? U srcu, a zatim i u cijelom tijelu osjećam samo vibraciju ljubavi koju nikad do tada nisam osjetila. Cijelo moje tijelo vibrira samo tom vibracijom i ja sada osjećam, da ruke koje su na mom trbuhu nisu moje ruke. Ni ja više nisam ja. Osjećam, da su to ruke Boga koji mi daje tu nevjerojatnu energiju i koji mi govori: “Koliko te samo volim, Ratharani, sjeti me se, Ratharani!”

U mojem umu pojavljuju se riječi Govinda i Krišna. “Tko si bio kad smo se mi poznavali?”, dok mi se u srcu širi toplina i najfinija nježnost, ja mu govorim: “Ovo mogu osjetiti samo sa tobom!” i dok moj trbuh sada još jače pulsira ruke su mi nevjerojatno vruće i ja govorim nekim nepoznatim glasom: “Ljubavi moja! Ljubavi moja” Volim te! Volim te! Oh, željela bih ostati ovako i da se ovo nikad ne prekine.”

Sada ponovo vidim isti lik, ali on ima mnoge ožiljke po licu. U svojoj nevjerojatoj ljubavi pomišljam, da bih mu željela iscijeliti te ožiljke. Znam, da ih je zadobio u mnogo proživljenih života boreći se sa demonima. Dok ja to mislim, on sa svojom energijom iscjeljuje moje emotivne ožiljke i usađuje u mene plod ljubavi za koji me obvezuje, da ga odgojim u dobrog i poštenog čovjeka kojeg ću roditi na vratima Crkve majke Božje Trsatske. Kaže mi, da je on mene odabrao za taj zadatak. Ovako sam doživjela spajanje energije

ljubavi između tijela i Duha koja mi je kroz taj čin pomogla u daljnjem pročišćenju.

Poslije ovog viđenja odašilje se tri puta ova molitva preko mog trećeg oka. Nekad prije naučila sam je iz neke knjige o Duhu, vise i ne znam kako se zvala, jako mi se svidjela i naučila sam je napamet:

*„Neka Bog bude u mojoj glavi i mom razumijevanju.
Neka Bog bude u mojim očima i u mom gledanju.
Neka Bog bude u mojim ustima i u mom govorenju.
Neka Bog bude u mom jeziku i u mom kušanju.
Neka Bog bude na mojim usnama i mom pozdravljanju.*

*Neka Bog bude u mom nosu i u mom mirisanju.
Neka Bog bude u mojim ušima i u mom slušanju.
Neka Bog bude u mom vratu i u mojoj poniznosti.
Neka Bog bude u mojim ramenima i u mom podnošenju.
Neka Bog bude u mojim leđima i u mom stajanju.*

*Neka Bog bude u mojim rukama i u mom primanju.
Neka Bog bude u mojim šakama i u mom djelovanju.
Neka Bog bude u mojim nogama i u mom hodanju.
Neka Bog bude u mojim stopalima i u mom utemeljenju.
Neka Bog bude u mojim zglobovima i u mom vezivanju.*

*Neka Bog bude u mom trbuhu i mom osjećaju.
Neka Bog bude u mojim crijevima i mom opraštanju.
Neka bog bude u mojim bedrima i mom okretanju.
Neka Bog bude u mojim plućima i u mom disanju.
Neka Bog bude u mom srcu i u mom voljenju.*

*Neka Bog bude u mojoj koži i u mom dodirivanju.
Neka Bog bude u mom tijelu i u mom bolovanju.
Neka Bog bude u mojoj krvi i u mom življenju.
Neka Bog bude u mojim kostima i u mom umiranju.*

Neka Bog bude u mom kraju i u mom ponovnom oživljavanju“.

Poslije ove odaslane poruke tri puta u nutrinu mog organizma, pojavljuju mi se u mislima riječi: **“Bog je istina! Bog je put u spasenje!”**

Molitva djeluje vrlo intenzivno i gotovo je slična otvaranju trećeg oka. Osjećam kako mi ona utire put u više sfere života fizičkog, emocionalnog, mentalnog i duhovnog.

Razmišljam kada i gdje sam naučila ovu molitvu. Prvi put postajem svjesna njenog djelovanja. Što, ako je ova molitva kod mene pokrenula sve ovo prethodno događanje? Nije li ona bila u nekoj knjizi o Duhu i zašto se uopće baš sada pojavila u mom umu? Odavno je nisam upotrebljavala.

Uopće ne znam što o svemu ovom misliti. Ono što duboko u sebi osjećam je nekakvo uzvišeno samopoštovanje i samopouzdanje koje mi pomaže u mom daljem shvaćanju i prihvaćanju ljudi, situacija i neshvatljivih događaja. Dok ovo pišem, shvaćam kako sam kroz život malo poštovala sebe ne vjerujući u svoju vrijednost kao ljudskog bića i vrijednog ovih uzvišenih ljudskih osobina. Prvi put ljubav shvaćam doslovno kao opraštanje sebi i drugima, poštovanja sebe i drugih te prihvaćanja sebe i drugih ljudi uključujući i sve druge oblike života. U meni se kroz ova zbivanja pokrenula nevjerojatna sila koja pred sobom ruši sve negativne prepreke.

Poslije ovog događanja stiže mi informacija, da su u 19:03^h pročišćeni zemaljski vladari Bil Clinton, Papa Ivan Pavao, Jeljcin, Milošević, Tuđman i dok tu obavijest primam, ja ih poistovjećujem sa svojim unutarnjim organima, kao upravljačima u organizmu. Ne „kužim“ što ovi predsjednici država imaju sa mojim unutarnjim organima, A što ako oni stvarno na neki način utječu na mene kao ljudsko biće ili recimo na moje zdravstveno stanje glavnih unutarnjih organa?

Poslije toga me se podučava kako da svjesno upravljam sobom.

Tvoja misao upravlja odlukom. Kako to moja misao upravlja odlukom? Ne razumijem.

Tvoje uvjerenje odabire sposobnost. Hm, moje uvjerenje, a u što sam ja to uvjerena? Bila sam uvjerena, da sam nemoćna bilo što kod sebe promijeniti. Osjećala sam se zarobljenom obvezama majke, domaćice, djelatnice. Imam li sposobnost mijenjati ovo uvjerenje?

Tvoje sjećanje reagira na božansko u tebi i stvara se Mi sustvaranje. Koje "mi" sustvaranje? Jesam li ja to sposobna stvarati, djelovati sa vjerom u Boga? Lekcija teče dalje.

S ispravnom upotrebom misli, uvjerenja i reagiranja djeluje se prvo unutar sebe, a onda vani na bilo kojem nivou. Priznajem, da ne znam kakva je moja reakcija na bilo što, osim nevjerice i neznanja što sve ovo znači. Ovo je za mene neka nepoznata filozofija. Narednih dana ponavljam kao papagaj. **Misao upravlja odlukom, moja misao upravlja odlukom.**

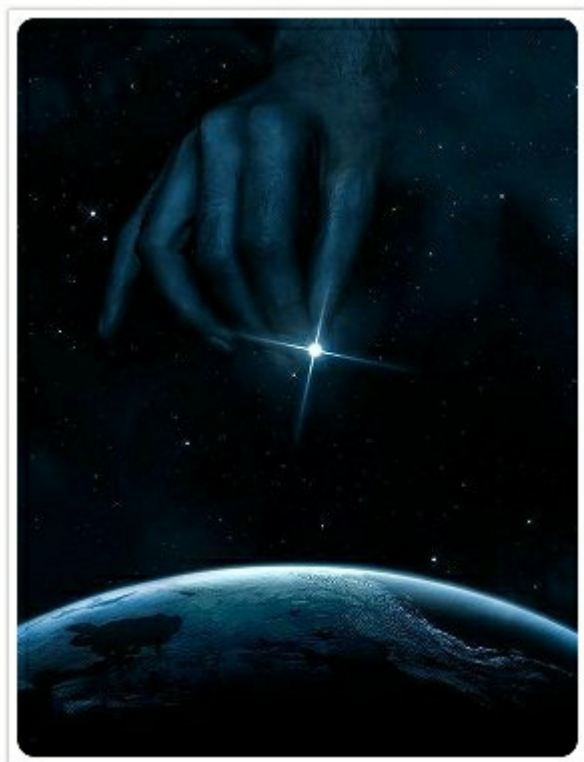
Postajem svjesna svojih misli i kao da počinjem misliti o čemu mislim i kakvu ću odluku donijeti u vezi sa svojim mislima. Iako su mi misli brze, uspijevam vidjeti njihovu bit. Nastojim se zadržati na jednoj misli i biti je svjesna na energetskom nivou. Shvaćam kako su misli zapravo stvaralačke energije koje me određuju u mojim izborima. Pomalo počinjem vjerovati, da sam sposobna opažati misli koje me vode različitim iskustvima. Svjesna sam, da mi različite misli proizvode drugačije osjećaje kao da mogu kontrolirati svoje postupke. Ne radim ništa više po inerciji, već zastanem i promislim o tome što je bolje za mene. U mislima mi se pojavljuju neki aksiomi koje sam ni sama ne znam kada naučila i iz kojeg znanja potječu.

Živi u sadašnjem trenutku.

*Tragaj samo za istinom.
Svoju volju predaj volji Božjoj.
Njeguj ljubav ona je Božanska moć.
Poštuj sebe.
Poštujte jedan drugoga.
Sve je jedno i jedno je sve.*

Iz nekog razloga osjećam, da ove upute imaju duboki smisao za svako ljudsko biće. Ne znam na koji način ih mogu usvojiti. Svjesna unutarnje komunikacije nadam se, da će mi se otvoriti put za njihovo usvajanje na svim nivoima mog bića.

Senzacije koje osjećam u svom tijelu podsjećaju me na svjesnost sebe u mnogim situacijama, bilo da su to misli, riječi, osjećaji ili djela. Postajem oprezna. Promišljam o svemu sa čim se u životu suočavam. Pada mi na pamet, da se odmičem od ludosti i primičem mudrosti. Na ovu misao hvata me smijeh. Istina je, da nikad nisam promišljala o svojim ludostima, a i mudrost mi je rijetko kad padala na pamet.

ARHETIPSKA POVEZANOST

Kad sam proživljavala i zapisivala senzacije svog tijela, uma i duha nisam ni slutila, da ću se jednog dana odvažiti javno ih podijeliti sa ljudima koji nemaju nikakva iskustva ovog tipa. Oni koji ovakva i slična iskustva imaju iz prve ruke, najčešće ne govore i ne pišu o njima. Što mene sada tjera da podijelim ovo iskustvo, stvarno ne znam. Možda je u meni nakon dugog vremena proradila savjest.

Danas je sve više ljudi koji se susreću sa raznim iskustvima komunikacije sa sobom i svijetom koji nas okružuje. Možda je sazrelo vrijeme, da se o ovakvim iskustvima otvoreno piše. Lakše je čovjeku koji proživljava razne senzacije osvještavanja kada dođe do

neke slične informacije. Vjerujem, da ni jedan put prosvjetljenja nije isti za sva ljudska bića, ali ima puno sličnosti i u toj sličnosti prepoznaje se „ono nešto“ što je moguće prihvatiti kao realno i istinito u iskustvu koje se proživljava kao nadrealno stanje nepoznate ljudske prirode.

24.08.1999.

U SOBI MI JE BOG

Ujutro se molim:

„O, Bože! Daj mi znati ono što sam sposobna znati i daj mi povjerenje, da iza svih događanja, bez obzira koliko bolnih i nevjerovatnih, postoji razlog iz koga proizlazi samo dobro.“

„Dali smo ti i hvala ti što si to prihvatila“, a zatim me se upućuje, da kod sebe razvijam šalu i veselje, da bi se potpomogao razvoj duha. Kaže mi se da i kokoš ima više duha od mene na što se ja veselo smijem. Pitam koliko više kokoš ima duha od mene?, a odgovor stiže „65“%.“ Pitam koliko je kod mene razvijen duh. Dobivam odgovor, da bih se ja stidjela pa me neće povrijediti. Kaže mi se kako nema brojki i ja razmišljam, da mi je potrebna pomoć kod razvoja duha, a onda se prisjećam da sam ovaj isti razgovor već vodila sa Bogom.

Probudila sam se u 03:20^h i ne mogu spavati. Mom suprugu je vruće i on odlazi spavati u dnevni boravak. Ostajem sama u sobi, uzimam

bilježnicu i čitam o prethodnim viđenjima u ovih zadnjih par dana. Sve mi to izgleda čudesno, neshvatljivo i neprihvatljivo, ali ne želim o tome više razmišljati. Namještam se udobnije da zaspim, ali ne mogu. Počelo me je boljeti lijevo uho. Stavljam svoju ruku na uho i osjećam se malo bolje.

Misli mi lutaju i ja razmišljam o mom mužu i našem suodnosu. Kako ću mu ovo reći što mi se događa, a da me on razumije i ne ismije? Nemam potrebne riječi i ne znam da li bi me razumio. Razmišljam kako smo nas dvoje zatvoreni jedno prema drugom i kako kao muž i žena ne funkcioniramo dobro. Pitam se kad smo se to udaljili jedno od drugog i shvaćam, da se nikad jedno drugom nismo iskreno ni približili. Svatko je ostao sam sa sobom i svojim tajnama koje između nas stoje kao nepremostive prepreke. Umjesto da budemo jedno drugom najbolji prijatelji, postali smo si najgori neprijatelji. Živimo bez povjerenja i poštovanja jedno prema drugom, a nismo se ni prihvatili na ravnopravnoj osnovi.

Kad sam se udala za muža, odmah sam ga stavila na pijedestal iznad sebe i bilo kakvih mojih osobnih potreba bez njegovog pristanka. On je rijetko kad od mene tražio pristanak za svoja djela. Radio je kako je htio i ponašao se kako mu se sviđalo. Taj odnos među nama traje godinama. Pitam se gdje je isparila ona ljubav koja nas je spajala i shvaćam, da tu istinske ljubavi nikad nije ni bilo.

U početku našeg suživota bila sam zalučena sa mojim suprugom nadajući se, da će mi odgovoriti slično ili bar sa mojim osjećajem da mu je stalo do mene i moje dobrobiti, ali to nikad nisam doživjela od svog muža. Doživjela sam osjećaj neprihvatanja sa njegove strane i on je sebe odmah stavio na pijedestal i tako je dvostruko vladao sa mnom.

Prisjećam se otkad je među nama zavladała šutnja i nepovjerenje i zašto. Vrlo brzo dolazim do istine. Od onog dana kada je prvi put prema meni zauzeo agresivan stav, a to je bilo već nakon par

mjeseci zajedničkog suživota. Bože, kako je bijedan bio moj život, dok sam ga živjela sve ove godine u podnošenju raznih vrsta agresivnosti, najčešće psihičke prirode! Mislim o tome kako živimo u laži jedno prema drugom, bar ja lažem njega i sebe, da je u ovom odnosu kao sve u redu, dok samo podnosim ni sama ne znam zašto takvo ponašanje.

Jasno mi je, da to nije samo naš bračni odnos. Većina čovječanstva živi u nerazriješenim muško-ženskim odnosima neravnopravnosti spolova. Skrivanje misli, riječi i osjećaja je postao opće prihvaćen pojam. Sa gorkim okusom u ustima shvaćam, da je ovakav način suživota čista laž. Zašto ne vidimo ili nećemo vidjeti tu istinu, pitanja su koje si postavljam.

Obzirom da ne znam odgovor, počinjem meditirati i slati poruke za neovisnost o pušenju, pijenju alkohola, drogiranju, iskreno zabrinuta za stanje na Zemlji među ljudskim rodovima. Muški rod je mnogo podložniji ovim ovisnostima, nego ženski. Zaključujem, da baš nemaju odgovornosti za ispravan način života i još se nameću, da su neki gospodari, a ne mogu gospodariti ni sami sa sobom.

Čvrsto odlučujem, da ću od danas svoj život uzeti u svoje ruke i više nikad svom suprugu neću dopustiti, da se prema meni ponaša agresivno i sa nepoštovanjem mene kao žene, majke, domaćice i djelatnice koja obavlja većinu poslova u našem zajedničkom kućanstvu.

U međuvremenu, osjećam uključenje mog trećeg oka i dolazim u doticaj s unutarnjim vodičem koji moje molitve i misli prosljeđuje u eter. Smiješim se zadovoljna, da su te poruke odaslane i namještam se da konačno zaspim, ali gle čuda! U sobi mi je Bog! Nije me čak ni strah. Prilazi mi sa povjerenjem.

Svjesna sam, da uravnotežuje energije unutar mene kroz moje unutarnje organe, dok me preplavljuje ogroman osjećaj nepoznate

energije. U tom razdoblju nisam se ni pomaknula, a on je već nestao. Ponovo uzimam bilježnicu, da to zabilježim, a on se javlja i kaže: „Još sam u sobi.“ Pokrivam lice rukama i ne gledam više je li ili nije netko ovdje

Pitam se začuđeno: „Što se to događa?“

Odgovor dobivam: „Došla ti je ljubav na vrata.“

U to zvoni sat mužu za posao. Gasim svjetlo, a poruka stiže. „Još sam tu, ljubavi moja.“

„Ljubavi moja“, odvracam ja šaptom.“

„Konačno si to rekla, sad mogu ići.“

“Idi sretno!”, odvracam.

„Bez poljupca.“

Ne odgovaram ništa, dok osjećam lagani dodir na usnama. Usne mi bride kao da su ljubljene satima.

Obzirom da ne čujem muža, idem ga probuditi i sva zbunjena vraćam se u sobu.

Pitam se jesam li sve ovo umislila?

Poslije toga isto jutro doživljam još dvije posjete, svaki put još uzvišenije energije, ako uopće može postojati uzvišenija od one prve. Kroz svaku novu posjetu doživljam i novi preobražaj, dok mi u mislima prolaze riječi: Otac, Sin i Duh Sveti.

Pitam se je li to podizanje energije duha? Odgovor stiže, da to nije podizanje energije Duha, već začetak energije Duha.

„Pazi ga, odgajaj ga i voli ga. Uči ga ljubavi, poštenju i dobroti. Neka se zove Slavko i neka pronosi slavu Duha kuda god se bude kretao na Zemlji i Nebu.“

Dok u moje srce dolaze toplina i sreća, osjećam kako me plamen te uzvišene topline svu obavija. Dok ja razmišljam gdje ću naći odgovor za ovo stanje, a on stiže: „Odgovor ti je u Božanskoj ljubavi.“

Razmišljam o prijašnjim događajima povezivanja sa Božanskom ljubavlju za koju ne znam kako sam je shvatila i jesam li je stvarno prihvatila? Na pamet mi pada, da dolazi do sinkronizacije i ujedinjenja između energija podsvijesti, svijesti i nadsvijesti. Ne znam uopće otkud mi ti termini. Njihovim sinkroniziranim djelovanjem dolazi do ujedinjenja kroz obred začetka novih energija mojih nevidljivih tijela, duhovnog, mentalnog i osjećajnog. Svaka od ovih energija ima svog dvojnika u fizičkom obliku. To su osobe koje su mi kroz život bile najbliže, a koje nisu sa mnom u prisnoj rodbinskoj vezi. Dok mi se daje na uvid ta spoznaja, mojim grudima prolazi golem uzdah olakšanja i pri tom me obuzima zadovoljstvo samom sobom i sa time što sam imala priliku sresti te ljude koji su mi dali svoju energiju kroz koju sam spoznala ono što mi je dato za znati.

Razmišljam o nebeskoj hijerarhiji i shvaćam, da se sa mnom godinama radi, ali ja nisam bila prijemčiva za osvještavanje te spoznaje. Silna su to bića! Kako su samo dobri, strpljivi i što sve mogu učiniti sa ljudskim iskustvima, a odgovor stiže:

„Bez vas mi ne bismo ništa mogli. Vaša ljubav i dobrota, vaša otvorena srca prema nama pomogla su da to sve možemo provesti na fizičkoj razini i zadovoljstvo je obostrano.“

... i dok mojim grudima prolazi drugi duboki uzdah, glas kaže:

„Ne uzdiši, Anđo! Od danas osjećaj samo ljubav i ljepotu. Ti ih širiš.“

... i dok mojim grudima prolazi treći duboki uzdah, glas kaže:

„Volite se, ljudi, poštujujte se, ljudi; održavajte miroljubivost, ljudi; ljubite bližnjega svoga, ljudi; poštujujte sve životinje, biljke i minerale, zemlju, vodu, vatru i zrak, oni su vas spasili, a eter vas je pročistio. Bog vam je dao blagoslov, da ostanete živjeti na ovom planetu i da sa njim mudro upravljate, uvijek pamteći da vas Božje oko prati na svakom koraku noću i danju.“

12 sati noć, 12 sati dan.

„Anđela, boginjo sreće, ljubavi, Ratharani, ti si našla svoju sreću. Srest ćemo se opet na nekom drugom mjestu u neko drugo vrijeme kada će nam sudbina biti naklonjenija“ i ja počinjem plakati.

„O, Ratharani! Tvoje suze me peku. Ne plači ljubavi moja.“

Pitam se, tko sam ja?, a odgovor stiže: “To se pitao i Isus. Pronaći ćeš odgovor u svom srcu.“

Pitam, tko si ti?“

„Još ne znaš tko sam?“

Kako moj ograničeni Um sve ovo može shvatiti, a odgovor stiže.

„Nema granica. Sve je beskonačno, sve se rađa i umire, samo duša, Ratharani, je vječno živo biće koje uvijek traje. Zbogom, ljubavi moja.“

“Bog je jedino u što od sada vjerujem. Hvala Ti za sve, Bože Svevišnji. Tvoje oko neka me i dalje slijedi. Molim te, imaj me uvijek u svom vidokrugu. Želim Ti samo služiti dobro i voljeti Te svim srcem kao što si me poučio.”

Odgovor dobivam, da je poruku primio i da prenesem ovo Zemljanima. „Neka se zna kako je meko srce Božje prema njima kada se odriče svoje ljubavi za nedostojne Zemljane.“

Zbunjena sam. Sad ne znam gdje je Bog. Taman sam pomislila, da je on u meni u mom srcu, a on se javlja negdje izdaleka. Gdje se On stvarno nalazi, u meni ili izvan mene? Uvijek sam mislila, da je Bog negdje daleko, a sada sam imala osjećaj kako je on tu u mom organizmu i da se njime kreće kao nekom unutarnjom orbitom. Predstavlja mi se kao Krišna i upravlja planetom Zemlja.

Ovo viđenje mi je dato u jutarnjim satima. Popodne dobivam uputu, da radim na istini.

Rebalans istine je:

- 10% neistine,
- 30% poluistine i
- 60% čiste istine.

Toliko istine treba biti u pročišćenju svih populacija.

U 14:02^h spoznajem, da u ovom razdoblju željeznog doba koje je jedno od četiri razdoblja koja proživljava čovječanstvo, osobno živim 54. život na Zemlji, a 35. života provela sam svjesna Boga, 14 života provela sam sa jednim od svojih pomagača, a 4 života sa drugima. Promišljam, tko smo mi i kakva je naša uloga ovdje? Je li to promicanje duhovnosti?

Dok ja o tome razmišljam opet imam vezu sa Bogom i on mi kaže. „Sjetila si me se, Ratharani. Sada možeš pročititi te živote.“

Shvaćam, da sam gladna i da danas nisam ništa jela, a odgovor dolazi: „I nisi trebala ništa jesti, dok me se ne sjetiš. Ja sam ti i ti si ja“.

Kad već imam vezu sa Bogom pitam, da li se Bog u čovjeku rađa kada se napravi rebalans svog života, a On kaže: “Ne. On tada šalje svoga Sina, da vlada tim planetom, a on budno i dalje sve nadzire. Taj planet je tada u posebnoj Božjoj milosti.”

Razmišljam kako trebam negdje potražiti nekakvu literaturu koja bi mi sve ovo mogla bar malo pojasniti i dobivam od Boga poruku, da pročitam “Bhagavad GITU”, “Sutre” i “Vede”. Gdje da ih nađem, pitam se?”

Ostavljam doma sve poslove, popodne idem u grad potražiti te knjige. Srećem jednu Davorku iz firme za koju se sjećam, da sam joj na poslu kopirala neku duhovnu literaturu te je pitam za informaciju gdje da nađem ove knjige. Davorka me upućuje u prostorije gdje se nalazi duhovna organizacija Hare Krišna. Odlazim tamo i kupujem “Bhagavad GITU”, a za ostale naslove dobivam informaciju, da su to duhovni spisi i da ih mogu nabaviti samo u Beogradu.

Počinem čitati stihove iz “Bhagavad Gite” i osjećam kako je to knjiga neke posebne moći. Poklanjam je nepročitanu kiropraktičaru za rođendan, a kroz svoj dalji duhovni rad dobivam podatke o njenom djelovanju kao da sam se nekako povezala sa njenim duhovnim sadržajem.

Želim je ponovno imati u svom posjedu, ali je nema više za kupiti. Umjesto nje kupujem dvije knjige. „Nauka o Jastvu” i “Samospoznavanje.” Ove knjige mi objašnjavaju dosta toga što nisam razumijevala, ali ipak mi ne objašnjavaju moje izravno iskustvo. Više nikad ne odlazim tamo, iako mi se sviđala atmosfera i bliskost članova Hare Krišna organizacije koju sam posjetila.

Obožavanje Boga kroz pjesmu i muziku instrumenta kirtane doista je divno, ali ja sebe tamo nisam našla, a ni lik Boga nije bio kao u mojim viđenjima. Pjesmica “Hare Krišna Hare Hare” dugo mi je odzvanjala u mislima. Ponekad sam je pjevušila, a možda me jednim dijelom sprječavao i moj kršćanski odgoj.

“Bhagavad GITU” sam naknadno nabavila i pročitala, a “Sutre” i “Vede” nikad nisam pročitala. Iako sam sve ovo doživljavala dosta intenzivno, nastojala sam ipak živjeti normalan život kako sam ga živjela i do tih spoznaja. Nove spoznaje mi u tome što više i pomažu, samo sam sama u sebi vidjela misteriju koja me privlači i odbija u istima. Moja radoznalost ipak u svemu tome prevladava i tvrdoglavost da istjeram stvari sa sobom na čistac. Željela sam žarko znati što je istina, ono što sam do sada živjela ili ovo što mi se sada otkriva.

Dok ja uporno zahtijevam od Boga istinu, dobivam poruku da se odgovor nalazi u mojim snovima. Tu se ne slažem sa Bogom. Dolazim sa njim svjesno u konflikt. Taman posla, da ću odgovor naći u snovima, tko još vjeruje u snove i tko ih zna dešifrirati? Ja to sigurno ne znam. Kako ću tamo naći odgovor, kad su snovi skroz zapetljani. U njima mi se nešto govori o kućama i rodovima, da se pojedini snovi datumima pisanja poklapaju.

Čitam snove, pokušavam nešto shvatiti, ali istini za volju ne shvaćam ništa. Možda tek tu i tamo neku mrvicu i shvaćam. Tamo mi se govori, da svaki san mogu gledati četverostruko i da se oni nadovezuju jedan na drugi. Jasno se može iščitati, da je poremećeni odnos muško-žensko i da je taj postotak 67% Više na svijetu ima žena, nego muškaraca i da žena treba liježati na desnu stranu poslije intimnog odnosa radi začeca muških potomaka. U ovo nimalo ne vjerujem. Toliko znam, da spol ne zavisi od žene, već muškarca, to je bar kemijski dokazano.

Još piše da žene u 99% slučajeva rađaju djecu Bogova, a da one to ne znaju. Time izazivaju bol Bogova, a onda me se vraća na stanje

svjesnosti tog postupka kroz moj odnos i komunikaciju sa Bogom kada sam ga pitala, da želim znati čije dijete rađam. Doslovno me se kroz snove upućuje, da je svjesnost snaga razuma: „Zato smo uspjeli u komunikaciji“, kaže Bog. Istini za volju, u moju svjesnost, dok se ovo sve događa i ja sama sumnjam.

Iza toga dobivam podatak, da je psihička i emotivna bol na Zemlji bila 146% i da je vraćena u rebalans na 32%. Od mene se traži, da djelujem svojom energijom na tu bol i pri tome se uključuje rad za rebalans za životinje koji iznosi 12%, a treba ga vratiti na 7%. Biljke u rebalans na 4%, a za čovjeka povećati na 35%.

Kaže mi se, da biljke osjećaju drugačiju bol, a to je bol nepravde prema njima. Tu su mi se kao ljudskom biću postavljala mnoga pitanja odnosa između biljnog, životinjskog i ljudskog svijeta koje ja nisam zapisala, jer ih se nisam mogla svih sjetiti. Uglavnom, pitanja su se odnosila na čovjekovo postupanje prema biljkama i životinjama sa sugestijom, da se taj način mora promijeniti kako bi svi mogli živjeti u ravnoteži.

Poslije toga mi se ukazuje na neravnotežu između ljudi, životinja, biljaka i insekata. Posebno se naglašava krpelj kao vrlo otrovan i tu se dopušta upotreba otrova i protuotrova i daje mi se recept koji je za zemlju i zrak. Kaže se, da zemlja proizvodi krpelje i da su oni otrovni za ljude, životinje i biljke. Biljke same proizvode neškodljiv protuotrov, a životinje i čovjek su nemoćni pred tim otrovom pa nisu ni svjesni njegovog djelovanja. Njihov otrov djeluje na mozak i neznanje u ljudskoj svijesti. Za obada mi se kaže kako je također vrlo opasan za životinje. On kod životinja truje mozak te stvara pri tome i poguban otrov za ljudski mozak kada jedu životinjske proizvode.

Od svega što sam vidjela, čula i osjećajno doživjela u ovom uravnoteženju, ostajem jako začuđena. Mislim o tome, koja su to saznanja u međusustvaranju kada zajedno funkcioniraju biljni, životinjski i ljudski svijet i kažem im: “Na Zemlji, kada se dođe do

ovakvih spoznaja, te spoznaje se moraju braniti dokazivim tezama i protutezama i jedva da bi i pola istine došlo na vidjelo poslije spoznaje nečega. Kako da ovo prenesem ljudima?”

„Kad vi ljudi dođete do nekog saznanja istine, neke poštene odluke, napadaju vas demoni svih vrsta i ne daju vam da to proдре u vašu svijest. Oni znaju, ako vi dođete do saznanja, da se oni neće moći razmnožavati i širiti svoje sjeme zla. Pohotu, mržnju, požudu, pokudu, neznanje, nestrpljivost i sve negativne obrasce koje ste do sada nesvjesno koristili, u svijest su vam usađivali ti demoni, a oni su vršili svoje orgije u vašem organizmu, umu i razumu.

Jedino kroz što oni ne mogu djelovati, to je vaše sjećanje kroz mnoštvo života Božanske iskre svijesti u vama. Tvoje prisjećanje te Božanske iskre, Anđo, ubilo je demone u tebi, a tvojim djelovanjem kroz ljubav, iskrenost, pravednost i miroljubivost ti si pročistila sebe i svoje prijatelje i mi smo se konačno mogli uključiti, da ti pomognemo u tome.

Nekoliko pročišćenih ljudi pa bar na kratko vrijeme, samo je to trebalo. Ostalo znaš, iskusila si i ničim to više ne možeš poreći. Ni oni ljudi koji te poznaju ne mogu poreći tvoje iskustvo.

Ostaje nam samo, da vam svima poželimo sreću, ljubav, mir i blagoslov. Sretat ćemo se i dalje u međuplanetarnim druženjima. Bit ćeš ih svjesna.

Nebeska hijerarhija!

Hvala.“

NEBESKA HIJERARHIJA

Nebeska hijerarhija, duhovna hijerarhija ili ne znam kako bih je nazvala, vode me kroz iskustva sljedećih nekoliko dana. Sve se to događa uz Božju pomoć. Teško je o tome pisati. Nedostaju mi riječi kojima bih opisala čudesne osjećaje nevjerice i ushićenosti svime što mi se događa. Ono što jasno shvaćam je da se komunikacija odvija iz najdubljeg dijela mog bića. Nisam sigurna, da želim upoznati taj nepoznati dio sebe. Ne, nije me strah, nemam čak ni nelagodu, već me prožimaju neki topli osjećaji veličanstvenosti ljudskog bića koje nije ni slutilo što se sve u njemu skriva. Otkrivanje božanskog atributa dobrote u svom biću nešto je najljepše što mu se može dogoditi.

Nebesku hijerarhiju sa Bogom u sredini kruga vidim kao dvanaest mudraca u četiri kruga. Oni me uče kako se vlada u njihovom kraljevstvu i koliko ih ima u kojim krugovima Ti krugovi izgledaju slikovno ovako:

Duhovna hijerarhija je kao list djeteline okružen zatvorenim krugom. To su anđeli različitih vrsta svrstani u ta tri kruga po tri, što bi značilo da ih ima devet vrsta i da oni vladaju u zvjezdanim sistemima sunčevih sustava. Meni se pokazuje samo naš sunčev sustav od kojeg zavisi moj život, a njime vlada vijeće devetorice.

Sljedeći krug je galaktički u kojem ima mnogo krugova. U prvom galaktičkom krugu vlada vijeće dvanaestorice u krugu koji je podijeljen kao križ, tako da u svakoj toj četvrtini vlada po tri mudraca. U sljedećom krugu vlada četrdeset pet mudraca, zatim četrdeset pedeset mudraca, zatim šesto mudraca. Dalje se ne sjećam koliko ima mudraca u sljedećim krugovima. Samo shvaćam kako je kozmos ogroman i da u njemu žive i mnoga druga bića osim ljudskih, a ima i ljudskih bića koja su uzašla i žive u raznim kozmičkim okruženjima u mnogo boljim uvjetima, nego što su zemaljski.

Sve su to krugovi uzajamnog djelovanja koji se nadopunjavaju i šire znanje. Ostaje mi u pamćenju vijeće od četrdeset evoluiranih majstora. Kao da sve to oduvijek traje, tu se osjeća potpuno savršenstvo, ti krugovi se nadovezuju iz dimenzije u dimenziju.

Zatim vidim energetske centar koji izgleda kao kompas, okružen sa tri kruga iz kojih zrači nevjerovatno moćna energija. Pokazan mi je kao energetske centar otkud se mogu osobno napajati energijom. On se nalazi u mom srcu, srcu planeta Zemlja i srcu kozmosa. To je nekakva jezgra, a izgleda kao Kristal i ne znam to nacrtati. Okreće se sa desna na lijevo i vibrira vrlo lagano. Pokazuje mi se energetska povezanost između čovjeka, Zemlje i kozmosa. Imamo isti sastav kao strukturu organizma.

Ja taj energetske centar uglavnom i upotrebljavam kad mi treba energije, a za ovu spoznaju mi stvarno treba energije, da to mogu u svom umu probaviti i prihvatiti. Ako mi je slika koju sam naslikala pri ruci, samo stavim svoj desni dlan iznad slike i odmah osjetim kako

mi energija struji u tijelo. Poslije ove poduke upotrebljavajući energiju na ovaj način kroz moj organizam vrši se dalje pročišćavanje uz pomoć nebeske hijerarhije i Boga.

Koristeći tu energiju u početku osjećam jako veliki pritisak u glavi, a manifestira se kao poremećeni tlak u mom organizmu. Klinički liječnik mi ne registrira povišeni niti sniženi krvni pritisak, iako osjećam kao da mi je tlak visok i da me boli glava cijeli dan i tlak kao da mi divlja. Nekoliko puta u toku dana dobivam obavijest, da mislim na bioenergetske tretmane i da će mi to pomoći. U djelovanje misli sam se već uvjerila i vizualiziram kao da sam na iscjeliteljskom tretmanu kod nekog bioenergetičara.

U međuvremenu se događa pročišćenje bića zemlje, vode, vatre, zraka, etera i Božanstva. Dok se to događa, ja to sve osjećam u svom organizmu. Prožimanje tih energija vrlo je iscjeljujuće za moj fizički organizam i kao da se u meni sve uzburkalo bez ikakve nade, da će jednom prestati. Imam osjećaj kao da se u meni mijenja struktura atoma, minerala, hormona, kao da je moj organizam jedna velika kemijska tvornica puna raznoraznih kemijskih procesa.

Dok doživljavam taj proces u sebi imam osjećaj, da se oni usporedo odvijaju i u zemlji i u kozmosu. Ne mogu objasniti kako to vidim i znam, jer to viđenje i znanje prije nisam imala. To nije viđenje kao da gledam sliku, jednostavno znam što se u meni i oko mene događa, a ne znam kako to znam, ali u vidu sve to imam kao da to gledam na svom dlanu. Tim viđenjem znam kako funkcionira moj organizam, čula, žlijezde, organi, krvni sustav. Za sve što me usput zanima dobivam postotke djelovanja i znam kako da dovedem u balans ono što trebam, da bi organizam skladno funkcionirao. Vidim da se organi međusobno pomažu i da se energija racionalno koristi. Sve to nadziru čula i um preko žlijezda za izlučivanje.

Um upravlja sa svojim procesom misaonih formi koji dalje prenose naredbe žlijezdama, a one stvaraju kemijske procese koji održavaju

ili razaraju organizam po mojoj trenutnoj misaonoj formi koja utječe na svaki budući rad čula, žlijezda i organa.

Zadivljeno gledam tu čudesnost svoje nutrine. Atome, enzime, minerale i hormone vidim kao različite vojske obučene u boje raznih uniformi, doista ih vidim kao malene vojnike koji se bore za očuvanje organizma i sa podsmijehom se prisjećam vojnih sila na zemlji koje razaraju zemaljski i ljudski organizam. Koja je to suprotnost!

Krvne sudove vidim kao izvore, potoke, rijeke, jezera, more i oceane. Um vidim kao Zemlju, čula kao kontinente, organe kao svjetske centre upravljanja, a prirodne sile vodu, vatru, zemlju i zrak vidim kao bogove. Dvanaest mudraca vidim kao sazvežđa. Bože sveti, kakav se to meni uvid daje, zar je stvarno ljudski organizam preslika onog kozmičkog?!

Nisam ni završila svoju misao, a Bog se javlja i kaže: „Vidiš mene“.

“Tko si ti?“, pitam.

„Krsna“

“Gdje živiš?”

„Na Brindavanu“.

“Gdje je to?”

„Najljepši planet u Kozmosu. Pokazati ću ti ga noćas u snu. Tamo ćeš i ti živjeti poslije svega ovog sa mnom.“

Dok ja poslije ovih informacija ostajem nijema i nekako u nevjerici i sa podsmijehom, Krsna vrši pročišćenje mojih dojki.

„Neka daju najbolje mlijeko kao krave iz Brindavana, neka budu blagoslovljene, neka othrane sina moga da bude dobar, blag, miroljubiv i pošten.“ i daruje dijete ljubavlju svojom, da ima sve ono što mu ja kao majka poželim.

Pitam ga, “Tko je tvoj sin, zar sam ja majka sina tvoga?”, a on odgovara: “Na ta pitanja odgovorit ćeš ti sama, a ja ću te od sada svemu podučavati. U mene je mudrost, a kod tebe razboritost, ako hoćeš mudrosti, budi razborita i poslušna.”

A onda se Krsna igra sa mnom kao sa djetetom. Prvo me pita, da mu ja nešto dam, a onda mi sve to vrati i tako sve dok meni ta igra nije dosadila. Rekla sam mu da idem spavati da vidim hoće li mi pokazati svoj planet.

Nikad ne bih pomislila, da ću ovo što sam napisala i što ću napisati sa bilo kim podijeliti.

Vjerujete li vi stvarno u ovo što sam napisala? Ja sam sve to doživjela i čini mi se kao da sam to sanjala. Niti mi je shvatljivo niti prihvatljivo ovo iskustvo i danas nakon toliko godina samo se nasmijem na sve ovo: irealno, nadrealno ljudsko biće postoji u svakom čovjeku. Vrijedi li ga otkrivati i sa njim komunicirati? Rado bih to prepustila svećenicima raznih duhovnih skupina kao što sam i veći dio svog života prepuštala svoj duhovni dio života ništici duhovnosti, ali eto, duhovnost mi je pokucala na mala vrata mog više nesvjesnog, nego svjesnog bića. Zašto? E, to ne znam ili znam. U svojim intimnim trenucima pomišljala sam na to nešto nadrealno. Pazite na što mislite, moglo bi vam se ostvariti. Meni jest.

Tu istu noć doista sanjam Boga kao prelijepog dečka sa kojim se šećem. Na rastanku on se pretvara u jelena i odlazi putom prema istoku, a ja sa ljubavnom čežnjom gledam za njim i būdim se sa spoznajom kao da sam živjela sa njim. Put kojim smo šetali je prelijepi pejzaž zelenila i cvijeća. Po buđenju se sjećam te idile i

cvrkuta ptica, a najupečatljiviji mi je ogroman osjećaj ljubavi. Taj osjećaj ljubavi nisam osjetila kao ljubav između muškarca i žene, nego kao uzvišeno stanje ljubavi između jelena i košute. Taj predio je sada nenastanjen, zarasta u korov, a nekada je bio stjecište ljubavne igre i čežnje prožet prelijepo napisanom prozom pradavnih priča. To stanje mi se pokazuje kao da odgovara stanju na Zemlji u kojem predjelu je san sanjan.

Što se to događa u kozmosu?

Kroz san mi se pokazuje stanje kakvo je bilo i kakvo je sada te da je identično i gore i dolje. Kao da svaka promjena na Zemlji utječe i na promjenu u kozmosu.

Razmišljam, ako je to tako, onda kozmos vapi za pomoći čovjeka ili je to stanje obrnuto. Kako odgovoriti na to pitanje? Da li se to u kozmosu događa raseljavanje kao i na Zemlji? Gdje mogu svrstati sela, gradove, države, ako su mi zemaljske čestice pokazane kao galaktike? Što su onda sela, gradovi, države, kontinenti, planeti u velikoj kozmičkoj karti? Sve to je preslikano u ljudskoj nutrini. Ako je to tako, onda je svaki čovjek jedan maleni svemir u svom malenom posjedu. Što ja to bulaznim? Da li to svemiri odumiru kao i ljudi i stvaraju se novi u nekom vremenskom pomaku ili vrijeme uopće ne postoji u drugim dimenzijama?

Dok zapisujem ovaj san i njegovo obrazloženje, shvaćam kako je za mene danas poseban dan. „I za mene“, javlja se Krsna. Od ujutro od kad sam se probudila pa tijekom dana sve do večeri postavljana su mi pitanja, vise ni ne znam redosljed. Pitanja su se odnosila na moje djelovanje u životu, sve što sam napravila dobro i loše. Djelo po djelo i sve dođe na vidjelo. Sve što sam potisnula u pamćenju svjesno i nesvjesno, sve je tu, a ja u neprilici ne znam što da kažem.

Kako da se obranim od onog lošeg, kad je dobro koje sam vidjela i učinila vrlo maleno?

Gledam vagu zakona uzroka i posljedice. Gdje li će prevagnuti? Ne nadam se da će prevagnuti na dobro. U čudu gledam kako vaga stoji u ravnoteži. Vidim da mi je Bog oprostio sva moja nesuvisla djela i nedjela. Kad mi je Bog oprostio, opraštam i ja sama sebi. Dok gledam u to djelo oprosta, vidim zapravo svu nutrinu Božjih osjećaja. Kakve samo lijepe osjećaje ima! Kako ih šturim riječima opisati? Kako opisati tu ljubav koja lagano struji poput čiste mirne rijeke, tiho i postojano kao fluid miomirisnog cvijeta rastvorenog u svoj svojoj ljepoti. Hvala, Krsna.

Očarana sam tim osjećajem i želim nekako nagraditi Boga, zahvaliti mu se i skidam sa vrata ogrlicu i sa ruke narukvicu, jedino zlato koje imam i koje sam si sama kupila. Stavljam ih na stol i Bogu kažem: "Nemam ti ništa dati. Ovo sam sama zaradila berući grožđe. Znam da je sve zlato tvoje, ali molim te, uzmi ovo."

„Danas mi je rođendan“, kaže Krsna. „Prihvaćam tvoj poklon.“

Ushićeno shvaćam, da nema ništa na svijetu ljepše, nego voljeti Boga. Konačno mogu reći: ja volim nekoga i to ne bilo koga, volim Boga. Podne je. Stalno smo skupa. Razgovaramo kao dva dobra prijatelja. Bog mi kaže, da sam ja njemu kao žena najviše dala, a da je on meni od svih žena najmanje dao. Osjećam da mi je dao sve što mi treba.

„Da smo mi bogovi ovo proživjeli što si ti proživjela u ovom životu kao žena, mi bismo 1050 puta pali u najveći pakao. Bogovima nije u prirodi da padaju, a čovjeku jeste, ali je čovjeku zato dato, da se može uzdići iz svog pada i dalje od bogova, ako se uspije izvući iz svog mulja negativnosti. Zbog tebe i tvojih osjećaja koje ti imaš prema čovjeku i prema Bogu ne razlikujući ni jednog ni drugog i zbog tvoje ljubavi koju si razvila u ovo kratko vrijeme spašavam planet. Najveća si od najvećih.“

Slušam to s osjećajem potpunog mira, ispunjena neopisivom ljubavlju. Odgovaram: "Nema ništa veće od osjećaja ljubavi kojem si me naučio i ispunio.", a on kaže da sam ja njega naučila kako treba voljeti.

„Tvoja ljubav je sada velikodušna, a moja sebična.“ Što sam mu mogla na ovo reći, nego kako je sve njegovo tijelo, osjećaji, duša, nadđuša, sve to stavljam pred njega kao da se od svega voljno rastajem. Molim ga, da budem stalno sa njim i da sve što imam od danas dijelim sa njim.

„Da, sebičan sam i od danas se nemoj ni sa kim dijeliti. Dok samilosno podižem pogled od stola, ispred sebe vidim četvororuki oblik čovjeka. Potpuno predana buljim u taj lik. Sa strahopoštovanjem tiho govorim: "Prepuštam se u Tvoje ruke.", a dobivam odgovor: „Može, potpuno se slažem“.

Osjećam samo beztjelesno blaženstvo. Koliko se nalazim u tom stanju, to ne znam. Tek samo shvaćam, da sam svjesna hladnoće ogrlice na vratu i narukvice na ruci. „Nosi to zlato, ja sam ga tebi dao.“

Dvanaest je sati i dvadeset minuta, a kao da je vječnost prošla. Samo mi se suze blaženo slivaju niz lice i kapaju na novine na stolu otvorene na slici pokojnog muževog brata Gruje. Razgovaram sa Bogom o njemu. "Kod mene je.", kaže Bog. Voljela sam i poštovala tog čovjeka. Idem po jogurt i nudim ga Bogu. On mi se zahvaljuje i pričamo uz jelo. U razgovoru dolazimo do mojih intimnih odnosa. Ja ne želim o tome pričati, jer me je sram. „Ja i tako sve znam.“

Pričam mu o svojim najvećim ljubavima i kažem, da sam možda prema nekim od tih ljudi pogriješila, a Bog kaže da nisam. Oni nisu bili dobri i samo su me energetski iskorištavali. Pita me zašto sam sve te ljude otjerala iz svoje tjelesne kuće, a ja kažem zato što sam se bojala, da će mi djeca ostati bez roditeljskog doma. Željela sam da

moja djeca odrastu sa svojim biološkim ocem. Krsna mi kaže, da su mi ljudi, koje sam sretala na svom ljubavnom planu, ulijevali lažnu nadu i iskorištavali moju dobrotu. Svjesna sam kako je to tako, ali ipak dušom opraštam sve erotske izdaje i prijevare i molim Boga, da im i on sve oprost. Bog kaže da će se duša preljubnika uzdići u „raj pakleni“. Iznenađeno se okrećem Bogu i sama sam bila preljubnica u mislima, riječima i djelima, nekad svojom voljom, a nekad bez nje. Ne znam da postoji raj pakleni niti što to znači.

„Raj pakleni je kada duša čovjeka traži izgublenu ženu ili muškarca koju voli, da bi je izbavio iz pakla kada se žena sama ubije utapajući se u beznađu. Tada je čovjek bolestan i on umire gubeći sva svoja dobra. Duša mu propada i više se ne može spasiti. Tada se njegova dobra duhovno raspodjeljuju osobi koju je on volio, a ta sva dobra su u Božjoj nadležnosti. Tada Bog raspoređuje ta dobra uzimajući ženu i djecu pod svoje okrilje da mogu živjeti, jer su ostali bez energije“.

Ovo uopće ne razumijem. Što mi to Bog hoće reći?

Dok ovo pišem, shvaćam da je moj niži EGO mrtav. Umro je u 12:45ⁿ i ja nastanjujem njegov prostor.

„Ja sam svaki čovjek koji te erotski proganjao u tvojim rastrganim emocijama. Žao mi je i bogovi griješe. Nisam znao kakve posljedice takav odnos ostavlja na ženu, dok se ti nisi otvorila i sve mi iskreno rekla, istinito, hrabro, bez uvijanja, gledajući samo u istinu takvu kakva jeste. Samo govori istinu i nećeš pogriješiti kako god da je kažeš. Istina je istina i svi možemo živjeti u Istini od Boga pa do najmanjega, iako nema razlike između Boga i čovjeka. Kada se govori istina, onda nema nepremostivih prepreka za čovjeka. Potrebno je gledati u svoju, a ne u tuđu istinu. Tako se dolazi do spoznaje svojih djela, a ne gledaju se tuđe greške. Sve što ljudi vide u drugom čovjeku, to je njihova istina“.

Krsna kaže kako je i on griješio, a ja kažem da to neću pisati pa idem u WC i kažem neka me ostavi na miru. Krsna na to odgovara: „Idi, sa tim ćeš pročitati sva sranja koja sam ja radio sa svojom guzicom, a bilo ih je mnogo. Neka se zna, da ni Bog nije bez grijeha, a kad se čisti, neka se sve čisti“.

Bog mi govori: „Teško priznati kada čovjek radi sranje, a kako je tek teško priznati Bogu kad on to radi. Pročišćeno je tek 30% božjeg ponosa. Vidiš li sada kako se osloboditi ega, ali kad je to mogao čovjek, može i Bog. Slobodno ovo priznaj. Čovjek je ispaio jači od Boga kad je to uspio i pokazao lekciju, a učitelj mora učiti od učenika koliko i učenik od Učitelja. U ovom slučaju je tako“, kaže Bog. Ja mu postavljam pitanje: “Što će ljudi reći, a i u univerzumu ako se ovo sazna da i Bog griješi?”

Krsna na ovo pitanje odgovara: „Nema bezgrešnih samo to nitko neće priznati.“ Kad čovjek prizna svoj grijeh kao što sam to ja učinila pred njim kao Bogom ne bojeći se što će biti sa mnom i prihvaćajući posljedice s otvorenim umom, srcem, intelektom i naddušom, onda to mora učiniti i Bog, zaviriti u svoje srce i spoznati koliko je pravedan, da bi i sam mogao pravdu prosuditi, jer i sudac, kaže, treba imati savjetnika i učitelja, a ja sam i njega naučila od onoga što sam ja spoznala“.

Spoznajući unutrašnjost svog bića, ja sam sposobna spoznati i njegovu nutrinu pa kaže: „To nikome još nije pošlo za rukom. Zato je ovaj planet dobio posebnu milost,“, a mene je uzdigao kao da sam viša od svih i kaže mi da i on želi imati savjetnika, da može promisliti prije odluke. Ja kažem, da ne mogu biti savjetnik nikome i tko sam ja da savjetujem Boga?

„Ti si uspjela spoznati istinu i otvoriti Božje srce prema ljubavi, da i ja sâm spoznam ograničeno. Iako je sve bezgranično, u svemu treba imati granice“.

Dok On to govori, ja razmišljam o Njegovoj veličanstvenosti. Da mi je pameti njegove koliko je najmanje od najmanjeg, kako bih ja bila pametna, a tu bih pamet iskoristila samo za dobro, ali znam da u svemu treba imate granice te sebi kažem. „Anđo, ne pretjeruj! Ne igray se sa Bogom!“, a on se nadovezuje:

„Vidi ti nje, ona bi se igrala!“, i ja kažem da bih, misleći na određenu igru.

Krsna me savjetuje: “Nikad se intimno ne daj nikome da te uzme pa ni Bogu, ako ti nisi spremna i ja počinjem plakati. Plačem gorko sa posebnom vrstom suza poniženja od svih bračnih davanja radi mira u kući, a Bog ne uzima ništa što mu se ne da sa srcem, dušom i naddušom, dok čovjek niti ne pita. Samo kaže “daj” i uzme, ako mu se i ne da. Gledam Boga kao da ga vidim novim očima i mislim: „Kako si ti samo dobar!“ i pričam mu jednu priču iz svog sna. San ide ovako:

Stanujem u Rijeci, u Ulici M. Gupca. Posvađala sam se sa mužem spoznavši koliko me ponižava. Odlazim u drugi ulaz i dolazim upravo u vrijeme kada princ traži djevojku za ženu. Dovode mu tri žene, ljepšu od ljepše, a on ih sve odbija. Staje pred mene i kaže: „Ovu ženu ću uzeti.“ Ja začuđena gledam u njegovu ljepotu, a onima koji me spremaju za vjenčanje kažem: “Ja sam udata.” i odbijam princa. Gledam odoru na sebi i ogrtač koji se nosio prije dvije tisuće godina. Skidam ogrtač i ostajem u prozračnoj bijeloj haljini kao kraljevna. Dok princu govore “ovo je tvoja mlada”, ja otvaram vrata i izlazim odatle.

„Taj san je istinit“, kaže Krsna. “Tko je bio princ, ličio mi je na Džodi Fajeda. Tko sam bila ja?” Gledajući njega mislim o čitavom Univerzumu. Pitam ga: „Kako je tebi samom moralo biti teško sve ovo nadzirati i ne imati nikoga tko bi mogao pogledati u Tvoje srce i spoznati bol u njemu kada moraš napraviti nešto, a to ne želiš. Oslobodio si svemir od mnogih neprijatelja i demona i nitko da

spozna Tvoj rad i da kaže: pa ovom biću je teško.” Tko će liječiti njegove zadobivene rane i ožiljke u srcu i sjećam se pisma koje sam nedavno napisala, da mu se zahvalim.

Razmišljam o ljudskim ožiljcima i zatvorenim srcima. Trebalo je deset dana, da se prodre do njegovog srca da i on spozna kako netko misli na njega kao Boga i da mu treba pomoć. Da pomoći, jer i njemu je pomoć potrebna.

... i sada znam, dok ovo pišem, da ništa ne znam. Postavljam si pitanje kako shvatiti Svevišnju Božansku Osobu, je li to moguće ljudskom biću ograničenom raznim zemaljskim uvjetovanjima?

Zaključujem, da se Boga ne može shvatiti ni spoznati, a On kaže da može, da sam ga ja shvatila. Shvatila sam njegove boli, patnju, borbu i stradanja. Kroz svoju ljubav prema njemu shvatila sam njegovu nutrinu misleći stalno na njega i kako da mu pomognem. On mi se otkriva imenima i prezimenima ljudi sa kojima sam bila u raznim suodnosima, bez obzira je li ta ljubav fizički ili psihički konzumirana ili je bila samo unutarnja čežnja bića za sjedinjenjem.

Poslije ovog razgovora Krsna mi otkriva tajnu liječenja ljudskog organizma i kaže, da će mi u daljem pročišćenju pomagati Bhagavad Gita.

U 18:15^h uključuje se energija Bhagavad Gita i radi stostruko na pročišćenju svačijeg bola bez izuzetka.

„Ja znam, da sam ja On, ali On ne zna da je On Ja.“, tako me pozdravlja Krsna i odlazi, a ja se više čak ništa ni ne pitam ni ne želim znati nikakve odgovore.

Komunikacija sa Bogom u meni više me ni ne čudi. Samo budem prazne glave i otvorenog srca za poznato i nepoznato. Ja sam netko koga tek upoznajem. Prihvaćam se takvom i otvorena sam za

spoznaje koje me čine svjesnijom i savjesnijom osobom. U znanje koje mi se otvara samo tupo gledam nekim unutarnjim pogledom. Uma nemam. Nemam ni razuma. Osjećaji su se u kamen boli pretvorili. Samo svijest svjedoči sama o sebi.

PROČIŠĆAVANJE BOLI

„Od danas se hrani samo ljubavlju i daj samo ljubav“, tako me uči Bog.

Sa tim riječima borim se sa najvećim demonom u sebi, a Bog mi pokazuje kako. Demon se nalazi u mom organizmu u predjelu trbuha oko cijelog pupka. Bog mi pokazuje kako da se prstima i pritiscima na tog demona krećem u obrnutom smjeru kazaljke sata oko svog pupka i tamo gdje osjetim najjaču bol, da ponavljam glasno: „Od sada se hrani samo ljubavlju i daj samo ljubav.“ U glasu mi je zapovijedni ton kao da savladavam neko biće u sebi. Taj demon sa kojim se borim je demon ogromne nakupljene boli u svim segmentima, mojem, obiteljskom, okoline, društva, religije, kolektivne ljudske svijesti, planetarne svijesti i kozmičke svijesti. Bol se pročišćava putem obreda uz Božju pomoć.

Dok se ja borim sa svom tom boli koju osjećam i na fizičkom i na psihičkom planu, čujem svoj um kako kaže: „Ova je stvarno

luđakinja. Ona bi se igrala Boga“. Hrabro odgovaram, da se ja ne bih igrala Boga, ali želim pomoći da se bol eliminira koliko god je to moguće. Ako se ne mogu uključiti u pročišćavanje te boli, zašto sam uopće spašena od Boga? Da, ja sada svom dušom osjećam, da sam spašena od pogibelji paklenog načina života.

Vi ste mene oslobodili svega negativnog i dali mi drugačiji i svjesniji život, a vi nosite moju bol.

Imam sposobnost vidjeti širu sliku stvarnosti i vidim da se bol odražava čak i više u nekim svjetovima, nego na Zemlji. „Dobro, ako je hoćeš nositi, samo je imaj!“ i ja pristajem da osjetim tu bol. Od tog trenutka bol postaje gotovo nepodnošljiva u mojoj glavi i ušima.

Odlazim na tretman kod kiropraktičara i pričam mu o svojim doživljajima, a on mi kaže. „Danas sam usnuo jedan san. On se sastoji od šifre 3x3x3 SMOKVA“ te mi kaže: „Ne vodi Zemlju Bog sam, nego je odredio anđela za ovaj zadatak“. Ne mogu reći, da sam tada baš razumjela ove njegove riječi, ali su kod mene izazvale neku čudnu reakciju, kao da se u meni nalazi neko pohranjeno znanje koje ovu šifru može dešifrirati. Znam, da se šifra dešifrira kroz čistoću tijela, misli, riječi i osjećaja te kroz određene ritualne radnje koje se vezuju za čišćenje vatrom u prirodi na sve četiri strane svijeta.

Vraćam se kući od kiropraktičara, da se odmorim i pokušam eliminirati tu ogromnu bol koju osjećam i razmislim o spoznaji koju sam upravo dobila.

U 14:05^h javlja mi se Bog i pita čujem li ovu glazbu? Kažem da čujem. Nisam ni bila svjesna predivne glazbe u svom lijevom uhu. Kad stisnem zube, a u mom bolnom uhu čujem glazbu nekog nepoznatog instrumenta kao harfe ili lire. Bog mi kaže, da će mi ta glazba smanjiti bol. Dok slušam tu glazbu, dobivam poruku da se pripremim za transmisiju.

Pitanja mi se postavljaju o boli. Prije pitanja daje mi se uvid u tu emociju. Vidim bol ljudi u agoniji, životinja, biljaka, nevidljivih bića, demona, nekakvih velikih ljudolikih bića, gladnih, žednih, bolesnih, iznemoglih, ostavljenih, ozebljih...

O, sveti Bože! Samo jedan maleni dio te boli ja osjećam. Kako li je samo velika, ogromna!

Postavlja mi se pitanje: „Otpuštaš li svu bol?“, ja bolno stenjući jedva progovaram, „Da!“. Dok me sada u oba uha prati nepoznata glazba, uključuju se u pročišćenje bola biljke, voda, zemlja, vatra, zrak, eter i univerzum. Ponovo dolazi pitanje. „Odričeš li se boli“? Ja odgovaram potvrdno, dok mi nenasna bol kida cijelo tijelo. „Sunce će ovu bol neutralizirati svojim zrakama, a tako i bol ljudi, životinja, biljaka i univerzuma“. Zatim čujem kako se netko zahvaljuje Suncu, Mjesecu i Krišni.

Krišna je naredio, da se neutralizira bol i dovede u balans. Ja nesvjesno počinjem pjevati mantru Hare Krišna, Krišna Krišna, Hare Hare i vidim da se nalazim u nepoznatom prostoru, a kao da sam u Rijeci i čujem glazbu i pjesmu u zboru (Kirtane). Zatim se neutralizira bol Krišni pa me se energetski uvezuje sa bioenergetičarom i neutralizira se bol Božjem djetetu. Tada se mene i bioenergetičara povezuje sa neobičnim posebnim obredom kao da doživljavam neko unutarnje vjenčanje po duhu. Krišna njega prvo uči kako da me voli, a zatim mene predaje njemu te nas jedno po jedno uvodi u obred vjenčanja, a zatim nas zajedno blagoslivlja.

U mojoj nutринi rađa se neko novo dijete koje Krišna pročišćava od svih nečistoća materijalnog svijeta i predaje mi to dijete na čuvanje. Ja vidim sebe kako to dijete predajem bioenergetičaru, a Krišna govori: „Ovo je tvoj sin, začet je bezgrešno, ali je tvoje dijete. Prihvati ga kao sina i odgoji ga u ljubavi, sreći i blagostanju. Imat ćete za život sve što vam je potrebno“.

Dok ja izlazim iz tog neobičnog i kao začaranog stanja svijesti, zbunjena sam. Čovjeka sa kojim sam povezana poznajem, ali mi nije u nekoj ugodnoj uspomeni i erotski nemam ništa sa njim, ali osjećam ogromnu energiju ljubavi koja od njega struji prema meni. Ne znam zašto me se povezuje sa njim i prisjećam se svoje prve posjete njemu zbog tretmana. Imala sam osjećaj, da ga odnekud poznam i da se on krivo predstavlja. Mislila sam da je on neki hodža. Kod njega sam se prvi put upoznala sa duhovnošću i bioenergijom. Osjetila sam tu neku posebnu energiju, ali to je bilo prije nekoliko mjeseci. Ne želim se sada sa tim zamarati, ionako ne znam što sve ovo znači.

Počinjem raditi uobičajeni posao u kući. Kroz rad spoznajem da Bhagavad Gita radi tisuću posto. Pitam kako može tako raditi jedna knjiga kad je čak nemam ni u kući, a Krišna kaže da može raditi onoliko koliko on hoće da radi. Ja sada kao da počinjem sumnjati u sva ova događanja. U meni se javlja nezadovoljstvo. Usput, bol me u uhu i glavi muči cijelo vrijeme. Idem se malo umiriti i uspijevam zaspati.

U 18:25^h budim se i spoznajem, da pročišćenje bola sa mnom obavlja Bhagavad Gita i da je to obavljeno tri puta u snu. Ne znam što da radim i mislim o svemu ovom. Sve se u meni uskomešalo. Uznemirenost mi najviše zahvaća glavu. Osjećam da je moja glava kao uzavrela košnica pčela. Takvo stanje me zabrinjava. U meni se vodi nekakva nepoznata borba. Preispitujem sve ono što sam vidjela i doživjela i sama u sebi stvaram još veću zbrku. Na kraju večeri pijem tabletu protiv boli i idem spavati, ozbiljno zabrinuta za svoje psihofizičko stanje.

Ujutro se budim smirena, ali bol mi nije prestala. Dok ja ne znam kako bih započela dan, Bog mi se javlja i pita. „Bi li ti za mene učinila sve?“ Bez razmišljanja odgovaram, da bih. “Onda se spremi i idi kod bioenergetičara.”

Ostajem zapanjena. Da mi je rekao da odem skočiti u more, možda bi radije to napravila. Pred očima mi je jučerašnji obred i hvataju me strah i sram. Što, ako mi čovjek može čitati misli i emocije? Tko zna, možda on to može, osim toga nemam ni novaca za tretman. U kući imam samo tristo kuna, a to mi treba za život. Obećala sam i bez pogovora idem, ali jedan korak naprijed i čini mi se dva matrag.

Put do kuće bioenergetičara traje manje od pola sata, a ja sam njime koračala više od jednog sata. Dok sam išla do njegove kuće, Bog mi se tri puta javljao i opominjao me, da ni mrava ne zgazim na tom putu. Interesantno je da sam idući tim putem opažala i ono na što se nikad ne bih osvrnula. Sve sam nekako opažala kao trojstvo, tri mrava, tri koze, tri ptičja pera. Ne znam zašto mi je pažnja bila na nekakvom znamenju. Terapiju sam uredno obavila i vratila se bez nekih posebnih senzacija.

Po povratku Bog me pita „Znaš li zašto si išla kod terapeuta?“ Odgovaram da ne znam. „Pročistila si tim odlaskom ponos. Da li ti je bilo teško?“

Iskreno sam rekla, da mi nije bilo teško i tek onda se prisjetila da mi je bilo i te kako teško. Napravila sam izraz lica kao da mi je svejedno i rekla da mi je bilo neugodno i da sam otišla samo zato što me je On to zamolio. Zatim me pita je li mi žao novca kojeg sam dala za terapiju? Iznenađeno odgovaram, da mi nije žao tog novca.

Poslije obavljenog posla po kući obraćam se Bogu i kažem da nije pošten. Osjećam se umornom, slabom i iscrpljenom. Idem se odmoriti. Dobivam odgovor, da se upitam kako je tek njemu. Spoznajem, da sam vrlo slaba i kao da mi je sva energija iscrpljena. Bog me pita kako mislim nastaviti sa svojim radom kad mi je i ovo malo što sam radila previše? Zamišljeno razmišljam gdje da nađem snage za nastavak. Odlučujem da ću snagom volje eliminirati ovu slabost i nastaviti mnogo odlučnije, nego do sada sa radom kao da

mi nikad ništa nije ni bilo. Zaspala sam i budim se zdrava i odmorna, sva bol koju sam osjećala je nestala.

U 18:45^h dobivam podatak, da Bhagavad Gita radi sto tisuća puta posto i ja u sebi mislim, da nisam dobro razumjela. „Razumjela si, sve je moguće kad Bog to hoće.“ Dok ja o ovome pišem, po mojoj bilježnici skakuće neka mala crna bubica. Razumijem, da joj ne smijem oduzeti život i gledam kuda je otišla. „Otišla ti je u njedra“, kaže Bog i ja se počinjem smijati te kašljem od smijeha, a Bog mi kaže. „Tako ćeš me zvati kad ti trebam.“ Ne znam na što Bog misli. Da li da ga zovem smijehom ili kašljem?

Ostavljam pisanje i idem u banku, da imam novac za terapije. Sad sam uvjerena kako je sve ovo događanje sa mnom „Božje maslo“ i želim sa Njim komunicirati i sudjelovati u svim svojim iskustvima. Vrativši se iz banke, vršim prvi obred po Božjim uputama sa vatrom. U obredu kojeg sam obavila tu večer želim sa vama podijeliti to nevjerovatno iskustvo.

Bog me upućuje, da skinem sve sa sebe i spalim na vatri. Ja ne znam, da je to simbolična gesta i skidam sa sebe svu odjeću koju imam, oblačim drugu i tu robu nosim u šumarak iznad kuće zapaliti. Kad sam došla u šumu, Bog me pita. „Što vidiš oko sebe?“ Oko mene je samo nekoliko hrastovih stabala i netaknuta divlja priroda. Ne znam što bih to trebala vidjeti. Gledam u zrak i u njemu vidim bezbroj malih svjetlucah iskrice koje se koncentriraju u veliku bijelu svjetlosnu loptu. Osjećam se kao da sam pod utjecajem te svjetlosti. Ne razumijem. Nikad prije nisam tako nešto vidjela u zraku. Gledam u tlo pod svojim nogama i osjećam kao da je živo. Dišem lagano. Čistoća udahnutog zraka u plućima mi krijepi dušu. U čudu se češkam po bradi i idem zapaliti vatru. Stavljam nekoliko kamenja uokolo da zaštitim prostor. U taj prostor stavljam odjeću koju sam skinula sa sebe i palim je šibicom. Gledam kako vatra gori i na nju bacam suho granje koje sam našla oko sebe.

U jednom trenu, dok nijemo gledam u plamen vatre koja skladno gori, Bog mi se javlja i pita me: „Vidiš li ovu travku u vatri?“ Začuđeno odgovaram da vidim. „Ja sam ova travka.“

Gledam suhu travčicu oko koje liže plamen vatre i ne skidam pogled sa nje. Kad je plamen splasnuo, saginjem se i uzimam tu travčicu među prste. Spoznajem da nije čak ni topla. Bez misli gledam tu travčicu i puštam je na stranu, da mi je u vidnom polju. Želim je ponijeti kući kad pogasim vatru. Bog mi se javlja i kaže: „Pogasi ovu vatru golim rukama.“ Gledam u svoje ruke, travčicu i u vatru i pitam se kako ću pogasiti golim rukama ovako veliku vatru? Saginjem se i počinjem gasiti vatru udarajući golim šakama po njoj. Pogasila sam svu vatru, a mojim rukama se ništa nije dogodilo. Gledam da nije ostala koja žeravica i pronalazim jednu. Stiskam je srednjim prstom i osjećam kako me je ta malena žigica opekla. Na prstu mi se pojavljuje vodeni podljev. Nije mi jasno kako sam mogla pogasiti veliku vatru bez opekline i kako me ovako jako opeče ova mala žigica.

Dok ja to mislim, Bog mi se javlja i kaže: „Zar misliš da je tako lako vladati s elementima? Ovo ti je opomena. Ne igray se Božjom vatrom! Po ovom ožiljku na svojoj ruci prepoznat ćeš me sutra u Crkvi Majke Božje Trsatske. Idi sad odavde i ne okreći se. Ovdje više ne dolazi. Obreda više neće biti. Ovi obredi se neće ponoviti za dvije tisuće godina.“

Pod utjecajem svega što sam doživjela ovih nekoliko dana stalno mislim na ta zbivanja i Boga. Tko se to igra sa mnom, što mi se ovo događa? Ne mogu zbog toga spavati, a i uho me počelo ponovo boljeti. Život mi se okrenuo na neku meni do sad nepoznatu stranu. Bog mi se javlja i pita me: „Što misliš, zašto te tako boli uho?“ Kažem da ne znam i pri tomr kao da Boga ni nema, razmišljam što smo sve danas pročišćavali; neposluh, strah, umor, nepažljivost, psovke, slabost, iscrpljenost, bolest, pohlepu, ponos, sumnju, nezadovoljstvo, kritiziranje, nečistoću materijalnog svijeta, laž,

brigu, bol i još mnoge negativne energije kojih se sada ne mogu ni sjetiti. Pitam se koje negativnosti su još ostale za pročititi?

„Uho te boli što si ti postala katalizator za sve negativno. Postala si kao protuotrov. Ti si se prva uspjela riješiti najgorih negativnosti i time si postala lijek za mnoge zemaljske bolesti, ali boli je previše, ona je posebna energija koju nitko na sebe nije htio voljno uzeti, osim tebe. Ti si je voljno uzela od Boga i ti je pročišćavaš. Neće još dugo trajati.“, a onda me Bog uči kako da si olakšam: „Istresaj bol iz uha kao kad se mačka ili pas oslobađaju buha.“ Ja se doista nagnem na stranu i svako toliko protresem glavom skakućući na jednoj nozi kao da iz uha istresam vodu.

Pita me netko iz vijeća dvanaestorice znam li zašto sam danas išla kod bioenergetičara, a ja kažem možda zato da se naučim kako se upotrebljava bioenergija. Dobivam odgovor: „Bioenergija je dobra za sve liječenje i svako živo biće je ima, ali ja sam danas išla bioenergetičaru da mi otvori kanal za ispuštanje moje i kozmičke boli. Od mene se opet traži da ponovim. Odričem se boli svoje i svih onih komu je nanescena ljudima, životinjama, biljkama, mineralima, vatri, vodi, zemlji, zraku, mrtvima, demonima, polubogovima, božanstvima, vijeću devetorice, vijeću dvanaestorice i Bogu.“

To uputstvo ponavljam tri puta.

Kaže mi se: „Kad se vrši periodično pročišćenje onda se vrši na svemu, a u tome je potrebno da sudjeluju svi entiteti.“

Čovjek je u svom neznanju prekinuo nit te spoznaje. Mojim spoznavanjem sebe i voljnim sudjelovanjem pomogla sam, da se u ovoj sferi izvrši balans energija i da se uspostavi prirodni proces **akcije i reakcije**. Na ovaj način energije koje smo pročišćavali poravnate su i sada može nastupiti novi proces u kojem će ljudska bića lakše dolaziti do svjesnosti svojih postupaka sa mislima, govorom, emocijama i djelima. Sada će nastupiti drugačije energije

emocija koje će pomoći, da se brže diže nivo pozitivnog intelekta pa će dolaziti ubrzano do ljudske produhovljenosti. Za taj čin trebala su im tri čovjeka koja vole Boga i koji su se upoznali sa božanskim energijama i koji se vole međusobno.

Ne mogu baš potvrditi, da volim ova dva čovjeka sa kojima sam bila duhovno, mentalno, emotivno i fizički povezana, ali da poštujem njihovo znanje i sposobnosti, to mogu reći.

Poslije ove spoznaje dolazi zahvala Bogu, meni i pomagačima, nebesima, zemlji, vodi, vatri, zraku, vijeću devetorice, vijeću dvanaestorice i svim bićima koja su sudjelovala u današnjem pročišćenju.

Dok završavam s ovim zapisivanjem, u svom desnom uhu čujem odjek Om-a i shvaćam da hlabro mogu komunicirati sa svim energijama ravnopravno. Ta spoznaja me ničim ne izdvaja niti me uzdiže, a niti ponižava. Prihvaćam ovu spoznaju kao ravnopravan član sa svim drugim entitetima i silama shvaćajući, da te sile nisu izvan mene niti protiv mene. One su u meni i ja sam ujedinjena sa njima. To je tako!

Vođena Božjom voljom i providnosti, sljedeći dan odlazim u Marijino Svetište na Trsatu gdje se upoznajem sa božanskim djelovanjem i bivam inicirana kao duhovna majka svijeta.

Odlazim u Marijino svetište na Trsat na sastanak sa Bogom. Nemam više ni tuge ni ljutnje, jednostavno sam otupjela na sve boli, izdaje, prevare i ne vjerujem više slijepo nikome.

Nije me više briga ni za koga pa čak ni za samog Boga, ali eto idem vidjeti postoji li On u crkvi, jer tamo me je pozvao. U torbi mu nosim zavjetni dar: pojas od perli koji sam svojim rukama napravila sa ljubičastom podstavom i sjajnom kopčom u obliku zlatnog leptira. Nisam odlučila kome da ponudim taj dar: Njegovoj majci Mariji ili

Njemu. Odlučujem da taj pojas ostavim u crkvi. Ja sam ljudsko biće i ne mogu nikome ništa zavjetovati, a kamo li Bogu i Njegovoj majci.

Nisam sigurna, da iza svog zavjeta mogu stati, a nisam sigurna ni da li to želim. Ne želim se više klanjati nikom pa ni njima. Ono što želim, to je uvjeriti se da li postoje ili ne i prema toj spoznaji zauzeti stav prema svom životu i svojim životnim suputnicima.

Dolazim u crkvu prije ugovorenog vremena. Želim predati dar i upaliti svijeću. Predajem dar svećeniku i tražim najveću i najskuplju svijeću. Nisam zadovoljna sa svijećom od deset kuna. Htjela sam skuplju i shvaćam koliko sam tašta. Kao da je Bogu važno, hoću li upaliti svijeću ili ne. Negdje u dubini svoje svijesti spoznajem, da je Bogu važno da upalim nekakvo svjetlo. Želim ga upaliti kod lika Marijinog, Ona je žena i majka, Ona će me moći razumjeti, tako razmišljam.

Ne znam gdje se nalazi njen oltar, pitam gdje mogu upaliti ovu svijeću, upućuju me u dvorište kod Marijinog kipa. Dok idem prema njenom oltaru, prisjećam se vizije u kojoj ja klečim pred tronom žene sve u zlatnoj boji, a sa moje lijeve i desne strane kleče moji pomagači, dva čovjeka, obojici je ime: Rade. Žena je Bog i ona nas blagoslivlje što smo smogli snage, da pomognemo jedni drugima i pokrenuli nešto, nekakav preobražaj.

Palim svijeću kod Marijinog kipa i molim je, da mi pomogne spasiti ovaj svijet, molim je da bude moje svjetlo u tmuni mraka mog neznanja. Tražim potom oltar u prostoru crkve, ulazeći skrušeno i pokajnički idem od jednog do drugog oltara sa lijeve strane, klečeći pred svakim, dok mi suze suosjećanja prema meni, djeci koju sam donijela na ovaj svijet i ljudima kojih je puna crkva oplakuju obraze. Bez ikakvog respekta svog poniženja puštam ih neka teku. Molim se kao što se nikad nisam molila sa spoznajom ugroženosti ljudskog i svekolikog života. Molitve teku iz moje duše za sve ljude svijeta i sve oblike života poznate i nepoznate.

Napokon nalazim Marijin oltar u crkvi, „...na koljenima priđi i obiđi ga tri puta...“ dolazi zapovijed. Spuštam se na utrnula koljena ponizno i krotko. Dva puta ostavljam nešto novca na oltaru, a treći puta dajem zadnjih 200,00 kuna svog minusa. Razmišljam o crkvi i njezinim vrijednostima i ne smatram je vrijednom. Što mi je dala ova ili neka druga crkva?

Zaključujem, da sam ja ta koja financijski njih podupirem, dok oni meni prodaju maglu upitne vjere, nade i prevarantske ljubavi. O, Bože, Bože, žalim mu se: zašto si me ovdje pozvao? Ja sam žena sa samilosnim osjećajem, a tog osjećaja ovdje nema. U crkvi vladaju muški entiteti, tko zna kojeg porijekla, koji nemaju majčinskih osjećaja. Kako bi oni mogli razumjeti što je dobro za zemaljsku djecu?

Bog mi odgovara: „Ne žali se, upravo si kupila kraljevstvo nebesko zato što si majka i njima treba majčinska ljubav, a ti si je danas ovdje posijala.“

Izlazim pred crkvu u dogovoreno vrijeme, gledajući na svojoj ruci znak opekotine na srednjem prstu svoje desne ruke ispunjene vodenim podljevom sa kojim ću prepoznati Boga.

Podljev na prstu dobila sam večer prije kada sam po božjem uputstvu radila nekakav obred koji se u prirodi radi svake dvije tisuće godina. O njemu mi je zabranjeno pisati i dok sam palila vatru po božjem uputstvu i sve ono što sam imala prije dolaska na sebi, Bog mi se prikazao u obliku slamke u vatri. Dok je plamen oko slamke gorio, ona je ostala sasvim cijela. U čudu sam među prstima držala sasvim cijelu slamku, a Bog mi zapovijeda da golim rukama pogasim vatru. Gledam u vatru i čudim se božjoj zapovijesti. Počinjem gasiti vatru golim rukama i ništa se ne događa. Moje ruke nisu vatrom opečene. U vatri je ostao samo još jedan usijan ugljenčić i dok se ja čudim kako mogu podnijeti toplinu žara,

pritisak taj jedan ugljenčić i gle, dogodi mi se opekotina. Pušem u prst i gledam kako se pojavljuje vodeni podljev od opekotine, a Bog mi se javlja i kaže: "Sutra ćeš me po ovom ožiljku prepoznati na Trsatu." Ma, da ne bi! mislim se u sebi. Uopće nisam bila ni odlučila hoću li tamo ići. Ostao je još jedan pomagač kojem nisam rekla da je pozvan, a onog kojeg sam pozvala, rekao je da neće ići. Kako da tamo idem sama? Ipak sam došla sama. Ni sama ne znam zašto.

Na dvorištu ispred crkve nalazi se samo jedan čovjek, lijepo je obučen, sa kožnom torbom preko ramena, crnom kosom do ramena. Lijep čovjek, lica poput alabastera, vitkog stasa, samopouzdan, ležeran, nema lik Isusa, kakvog poznajem sa slika.

Ogledam se okolo, ali nema nikog drugog. Prilazim mu bojažljivo i tražim njegovu desnu ruku, gledam u njegovu šaku, nema znaka po kojem bih ga prepoznala. Za svaki slučaj, da ne pogriješim, bez pitanja gledam i njegovu lijevu šaku. Gledam ga u oči i kažem: „Oprostite, otkud ste Vi?, a on meni odgovara: „Iz Splita“. Dok on govori 'Split', ja vidim podmorje ispod nekakve stijene i neku vanzemaljsku inteligenciju, ništa ne razumijem: Split. Tamo je netko ubio nedužnog vojnika u tenku zbog kojeg je počeo rat između Srba i Hrvata zbog kojeg sam ogorčena i na jedne i na druge, kao i na svijet koji to nije spriječio. Nedužnog vojnika. Postoji li nedužni vojnik? Zar nismo svi na neki način vojnici, svi se borimo za slobodu, samostalnost, opstanak i bolji život? Čim je vojnik uzeo pušku, obučava se za ubojstvo. Mora li vojnik uzeti pušku, da bi se borio za slobodu?

Odjednom jasno vidim, da nisu krivi ni Srbi ni Hrvati, kriva je svijetska politika agresivnih nasilnika koji pomoću sile straha i mržnje žele vladati svijetom i svjetskim prirodnim resursima. Ona je to zakuhala, ali tko su agresivni nasilnici, kao da nisu ovozemaljskog porijekla? Stisnuo mi se želudac od neugodnosti, a tijelom mi prolaze srsi straha. Tko to vlada sa mnom i na koji način, a da ja tog vladanja nisam svjesna?

U svijesti mi se pojavljuje misao. Bljak. Dok ja razmišljam o tome kakvo ona ima značenje, čovjek mi govori: „Tako se vi znači prepoznajete.“ Gorko se osmjehujem na svoju pomisao, bljak. Razočarano puštam njegovu ruku i zbunjeno se opraštam sa njim. Ne razumijem njegovu tvrdnju. Kako se to mi prepoznajemo? Ja tražim Boga. Ne prepoznajem Boga u njemu. Tko, koga i kako treba prepoznati? On nije Bog.

Hodam po crkvenim perivojima tražeći u mislima Boga. Prvi put sa zanimanjem promatram ljude, žene i njihovu djecu. Sa sjetnim smiješkom na licu gledam njihove prošle i sadašnje djelatnosti, osluškujem njihove misli i pratim osjećaje u njihovim srcima. Dok ih gledam, osjećam se kao da sam ja Bog, ja vidim njihova unutarnja previranja koja ih sprječavaju da osjete ljepotu i cjelovitost, a oni mene ne vide, nisu me svjesni i kao da me i nema.

U tom viđenju prepoznajem Boga u svakom čovjeku, drvetu, biljci, zrcima pijeska po kojima lagano koračam. Gledam sa brežuljka u crkvu Marijinog svetišta i prvi put spoznajem njenu vrijednost. Ona je utočište u fizičkom obliku kad ga čovjek nema u sebi, svojoj bližoj obitelji, svojoj okolini, ljudima koji ga okružuju, društvu koje ga ne razumije. Utočište. Čije je crkva utočište i zašto mi se opet gušteri vrte u svijesti?

Sa mislima o utočištu odlazim na autobusnu stanicu uvjerena kako me je Bog izdao, nije me dočekao pred crkvom. Sve ovo što sam vidjela i o čemu sam promišljala u umu, nije bilo doprijelo do svjesnosti mog srca. Ulazim u autobus emotivno razočarana. Tek što sam ušla, dobivam zapovijed da sjednem na određeno mjesto. Svjesna sam nepoznate komunikacije. Samo što sam sjela, vidim da u autobus ulazi star iznemogao čovjek sa štapom u ruci, slušnim aparatom u ušima sa naočalama debelih stakala. Gledam, ima li gdje on sjesti, ima mjesta za njega odmah na stolici ispred mene. U mislima mi dolazi zapovijed: Pogledaj u njegovu ruku. Pod izgovorom da ga pitam koliko je sati, nevoljno, prihvaćam ruku

nepoznatog čovjeka tražeći znak kakav i sama nosim na svojoj ruci. Sa čuđenjem i nijemim pogledom prepoznajem isti ožiljak, kao što je moj, ali je na prstu njegove ruke trajni žulj, dok je na mojoj ruci tek blaga prolazna opekotina. Unutarnjim osjećajem ushićenja, da me Bog ipak nije izdao, vraćam se na svoje mjesto. Očajnički pokušavam shvatiti Božje očitovanje pitajući se: zar je Bog tako star, nemoćan, gluh i gotovo slijep.

Na ove moje misli dolazi zapovijed, da pročistim svoje uši da bih njega čula, srce da bih ga osjetila, oči da ga vidim i operem sebe da bih njega dodirnula. Za divno čudo u torbi imam štapiće za uši i u neprilici da me tko ne vidi, zaklanjam uho rukom čačkajući štapićem po njemu. Vadim štapić iz uha skrivajući ga od pogleda drugih ljudi u busu, a Bog se nadovezuje i kaže, da sam mu napokon očistila uši da i on može čuti. Bile su mu zatvorene mnogim psovka i klevetama nas ljudi.

Razrogačenim očima gledam u leđa starog čovjeka ispred sebe, dok on govori nekom pored sebe da dolazi od okuliste. Obnevidio je od gledanja u prazno ogledalo ljudskog shvaćanja i dobrote. Trljam svoje oči u nevjerici toga što čujem i vidim. Imam samo jednu jedinu želju: doći kući, skuhati jednu dobru kavu, sabrati svoje misli i današnja iskustva. Dok ja mislim, da je to samo jedna želja, Bog me pita: „Koliko je to želja?“ Mozak mi je stao, nema nikakvih misli, a zatim mi Bog kaže: „Četiri želje, a ne jedna.“ i shvaćam da Bog upravlja i mojim mislima.

Potpuno sam zbunjena, izlazim iz busa jedan da presjednem u autobus šest i postajem svjesna razina svoje svijesti. Komuniciram sa šestom razinom svoje svijesti. Da li se Bog nalazi u meni?, postavljam si pitanje. Do sad sam Boga tražila izvan sebe u sunčevom svjetlu, prirodi, crkvi, ljudima, drugim oblicima života, ali mi nije padalo na pamet da je on i u meni. Gotovo sam sigurna, da on iz mene progovara i pitam se kako bih sa njim mogla zadržati

trajnu komunikaciju? Ne želim ga više izgubiti iz vida, želim ga biti stalno svjesna.

Svjesnost! Svjesnost! Svjesnost, postajem svjesna, kristalno svjesna komunikacije sa šestim centrom svoje svijesti. Vidim gorko-slatku istinu života i kako ću brzo i lako revitalizirati svoje biće. Sve zananje o tomu zapisano mi je u spiralnom centru koji se vratio na prapočetak mog življenja. Ne mog življenja, već cijelog življenja, jasno vidim gdje je početak i da kraja nema i što i kako treba mijenjati, da bi življenje bilo oplemenjeno prihvatljivijim doživljajima.

Odjednom se sve revitalizira munjevitom brzinom, vidim kako ću lako spoznati koliko i kako volim i počinjem od ljubavi prema sebi, majci, majčinoj obitelji, ocu, očevoj obitelji, zajedničkom suživotu mojih roditelja, predaka unazad četiri koljena, rođenju moje braće i sestara, mom osobnom rođenju i kretanju kroz život i životne procese više nesvjesnog, nego svjesnog bivanja.

U meni nije bilo ni „lj“ od ljubavi prema nikome od njih, a kako nisam nikad naučila voljeti njih, nisam mogla voljeti ni sebe. Sve moje priče o ljubavi do sada su bile laž. Istina je, da tek sada osvještavam gdje sam zapela po tom pitanju.

Poslije ovih iskustava za mene više ništa nije bilo isto. Iako sam se još u sebi opirala iskustvima koja sam doživjela kao neistinu, nisam se više ni mišlju, ni riječi, ni djelom mogla vratiti u prošlost. Ispred mene je bila nepoznata budućnost i život dan za dan. Pomak koji se dogodio u mojoj svijesti od doživljaja koja su me osvijestila iz duše, odigrao je svoju vrsnu ulogu u mom još jednom preispitivanju sebe i doživljaja koja su me oplemenila i uzdignula kao ljudsko biće dostojno poštovanja i samopoštovanja. Shvatila sam kako nisam poznavala sebe i da mi se otvaraju vrata istinske samospoznaje, ali to famozno „ali“ još uvijek mi nije dalo mira. Htjela sam još jednom u nizu ispitivanja same sebe preispitati.

U što da vjerujem?

Kome da vjerujem?

Što da činim sa ovim spoznajama?

Pitanja koja si postavljam ne daju mi gotovo nikakav smislen odgovor.

Kako da uvjerim samu sebe, da je ovo što mi se događalo istina?

Smijem li o tome pričati sa drugim ljudima?

Sve ono što sam prije živjela s ovim spoznajama se ničim ne poklapa. Ovo je nešto sasvim novo za mene. Nemam ništa opipljivo sa čim bih mogla dokazati, da postoji nešto mnogo veće i veličanstvenije od onog što sam prije živjela. U duši osjećam, da mi je sada sve kristalno jasno. Bog postoji! On se nalazi u meni. Svjesna sam njegovog prisustva. Ne mogu ga poreći.

Mogu li ga prihvatiti?

Mogu li prihvatiti njegovo znanje i zakone?

Mogu li u ovom svijetu živjeti sa tim znanjem i zakonima?

Ovdje počinje moja bespoštedna borba sa samom sobom. Bog je u meni, Bog je izvan mene, Bog je u svemu. Tako blizu, a opet tako daleko. Dok se ja mučim sa tim pitanjima i odgovorima i bez odgovora, primjećujem kako moja desna ruka mazi moju lijevu ruku a um mi šapuće kvaliteti duha, kvaliteti duha. Moj palac mazi ostale prste, a um opet šapuće, kvaliteti duha, kvaliteti duha.

Na što mi to skreću pažnju moje ruke i prsti? Pokazuju mi nekakav nepoznat govor? Moji prsti tvore neke znakove kao da sam

gluhonijema, a ruke se spuštaju na predjele mojih unutarnjih organa bez mog voljnog djelovanja. Osjećam se kao da sam prvi put svjesna svojih ruku i tijela. To netko iznutra mene čini. Svašta! Bože dragi, možda sam opsjednuta! E, sad mi je stvarno dosta! Ma, tko da si, da znaš, nećeš me pobijediti! Ljutito se prisjećam otkud je sve ovo počelo.

Prvo sam počela raditi sa viskom i uspostavila sam neku unutarnju komunikaciju. Uzimam viskove i bacam ih u smeće te otresam ruke kao da sam sa time sve što mi se događalo odbacila, kao da svega toga nije ni bilo. Sretno pjevušeći spremam si doručak. Ne želim više imati posla niskim ni sa čim, ali avaj, nije prošlo od toga ni sat vremena, a Bog mi se opet javlja i kaže: „Nisi valjda mislila, da si ti viskove bacila? Tuđi viskovi nose tuđe energije. Ne možeš više raditi sa njima. Otići ćeš i kupiti nove viskove sa kojima ćeš samo ti raditi.“

Da, obadva viska koja sam imala, dobila sam od dva različita čovjeka. Sa njima je već rađeno, a ja nisam znala kako se viskovi mogu očistiti. Ne znam više što da mislim. Rado bih potpuno zaustavila misli, da nitko u njih ne može ući pa ni taj što se predstavlja kao Bog. To nekako i činim.

Napravila sam nekakvu blokadu u umu kao zabranjen pristup svim mislima. Ta blokada stvorila mi je užasnu glavobolju a skalp kao da mi se milimetar po milimetar podizao uvis. Riješila sam da ne popustim nikakvim mislima da uđu u moj um pa neka bude što bude. Ne želim više ni sa kim nepoznatim komunicirati.

Dobivam upute, da to ne smijem raditi. Vidim i ja sama sada, da ne smijem. Glava mi se doslovno raspada od bola, ali ja više ne znam kako da se vratim u prvobitno stanje. Borim se tako sama sa sobom nekoliko sati. U tom vremenu dobivam razne ponude, a ne znam od koga. Prvo mi se nudi, ako hoću, da se oslobodim boli, da radim obrede crne magije. *“Evo ti šipak!”, kažem tome tko mi to nudi.*

“Vidjela sam ja kroz svoj život što radi crna magija i da znaš ne možeš mi ništa.”

Jedno vrijeme ništa se ne događa, a ja vlažnom hladnom krpom vežem svoju uzavrelu glavu. Zatim mi se nudi, da radim i crnu i bijelu magiju. Opet im dajem srednji prst sa svojim prstima na obje ruke i kažem odmjeraujući im laktom: „Ovako se drva nose.“

Ponovo vlažim krpu i vežem glavu. Sad mi je već užasno loše, povraća mi se. Gledam u nebo od muke i vapim Bogu: “Ako me želiš uzeti na ovaj način, samo izvoli. Ja sam spremna, ali to ti neću raditi i gotovo.” Liježem na krevet da umrem, spremno prihvaćajući sudbinu prokletu. Umrijeti na ovako glup način nimalo mi se ne sviđa, ali bolje mi je i umrijeti, nego služiti nekakvim nepoznatim magijama.

Glavobolja mi odjednom prestaje kao da je nikad nije ni bilo, a Bog mi daje sposobnost iscjeljivanja da pomažem sebi i ljudima. Ne treba mi zato nikakva magija. Pogled, osmijeh, riječ, pokret, misao, sve je to magija i protumagija, ako se zna ispravno koristiti. Kakva veličanstvenost! Sad tek shvaćam, da je to bila Božja kušnja. Potpuno mi je jasno da sam živjela na neispravan način koristeći ove energija po inerciji, bez svjesnosti što one čine. Ovo osvještavanje mi otvara vrata jednog mnogo smislenijeg življenja koje će zračiti srećom i zadovoljstvom.

Nevjerojatan je ovaj Bog! Konačno mi je došlo iz „guzice u glavu.“ Sve što sam mislila da ja činim, to Bog čini. Moje tijelo nije moje tijelo, već je njegov instrument sa kojim on spoznaje sebe. Ma, kako mu to samo uspijeva? Sasvim mi je simpatičan ovaj Bog. Mogu ga prihvatiti sa radošću. Ovi njegovi prirodni zakoni mi se sviđaju. Osvojio mi je srce. Prihvaćam ga tako lako, radosno, lepršavo, sa jednom sasvim drugačijom ljubavi, nego što je to bilo do sada. Tu nema strasti, nema čežnje, samo jedna mirna postojanost u srcu koje je ispunjeno harmonijom potpuno i zauvijek. Ja sam

dobrovoljni Božji rob, a on moj gospodar kao što je dijete gospodar svoje majke. Iako sam rob, osjećam se gospodaricom. Kako je to veličanstvena ljubav između Boga i čovjeka, uma i tijela, žene i muškarca, djeteta i majke!

Tako blizu, a tako daleko. U mislima mi se pojavljuju neki aksiomi po kojima ću od danas živjeti kao da su to Božje zapovijedi. Osjećam, da moj um nikad više neće skrenuti sa puta ispravnosti.

- *Održavaj sebe zdravom, snažnom i zaštićenom.*
- *Raduj se životu u svakom aspektu življenja.*
- *Smireno prihvaćaj sva iskustva koja ti donosi život.*
- *Voli i poštuju svako živo biće.*
- *Ravnoteža u svijetu, društvu i obitelji zavisi od tebe.*
- *Pošteno živi svoj život.*
- *Unapređuj svoja dobra djela.*
- *Snalazi se na pravedan način pomažući i drugim ljudima.*
- *Budi stabilan član obiteljske i zemaljske zajednice.*
- *Od ispravnosti tvog života zavisi ispravnost cijelog društva.*
- *Radi svaki posao najbolje što znaš iskreno i savjesno.*
- *Mudrost je živjeti cjelovitim načinom života.*

Ovako mi Bog otkriva kvalitete duha po kojima ću živjeti pokazujući mi na ruke i prste. Na ovaj način ću ojačati svoj duh, um i tijelo. Najfinija supstanca je izbor pozitivnosti i životnih načela koja će mi biti niti vodilje u mom svakodnevnom ponašanju. Po uputama, Bog vrši pročišćenje Kvalitete Duha i povezuje ih sa energijama meridijana u mom organizmu.

Ovdje mijenjam režim prehrane sljedećih sedam dana, a ne dopušta mi se druženje, čak ni razgovor sa bilo kim izvana, dok ne naučim ove aksiome. Potpuno sam izvana izolirana, ali to mi godi. Ja sam dobrovoljni rob novih htijenja Boga i radim po njegovim uputama.

Počinje podizanje mog bioenergetskog potencijala. Ujutro na tašte jedem dva osrednja kuhana krumpira u ljusci koje kuham sedamnaest minuta u istoj vodi sa jednim lukom očišćenim i narezanim na četiri dijela te tri grančice celera sa tim kuham petnaest minuta.

Sve bez soli, dozvoljeno sa jogurtom ili mlijekom. Jedan krumpir se jede sa ljuskom, a drugi bez ljuske. Ovo je obvezan doručak svako jutro sljedećih sedam dana. Bioenergetski potencijal mi se naglo diže i za tjedan dana sam opet spremna raditi sa viskom.

Bog me šalje da kupim svoje viskove i kaže, da ih je on već odabrao i da me čekaju, ali ne kaže gdje a ja ne znam gdje da ih kupim.

Iskustvo kupovanja viska samo za mene:

Ne znam objasniti zašto me je visak privukao. Možda zbog pitanja koja nisam dugo postavljala ni sebi ni ikome oko sebe. Jednostavno sam šutjela i radila prilagođavajući se poslovima koje sam prihvatila kao svoju obvezu, a i kome bih mogla postavljati pitanja? Muž mi nije dozvoljavao, da ga išta pitam, šefa nisam imala što pitati znala sam po rasporedu rada, što mi je posao i gdje ću raditi, djeca su mi i tako ispričala sve što su htjela, a što nisu, intuitivno sam znala kad ne govore istinu pa sam poduzela korake, da im dam do znanja kako nije pametno ne govoriti istinu. Istina kad-tad dođe na vidjelo. Da, sad zasigurno znam kako sam ovo znanje odabrala, da se naučim postavljati pitanja i tražiti na njih odgovore.

Prva pitanja koja sam postavila visku bila su vezana za moje zdravstveno stanje i emotivne obrasce. Postavila bih pitanje u kojem postotku moj neki organ radi i koja emocija najviše utječa na njegov rad, a onda bih tražila od viska, da to stanje dovede u balans. Obzirom da o ovom znanju nisam ništa znala, pustila bih visak da radi sam koliko hoće i da se kreće kuda hoće, ja sam ga samo držala na uzici iznad diagrama i tako je to trajalo neko vrijeme. Uopće nije

bilo loše, čak sam neke stvari o toj radiesteziji počela i razumijevati, bilo mi je čak i zabavno. Ne'š ti vraga, kad meni visak poče zapovijedati. Poslao mi je poruku, da promijenim boju uzice koja je bila crna i stavim pola bijelu, a pola crvenu boju konca. Gledam ja u tu malenu spravicu i kažem: „ E, vala mi je puna kapa kojekakvih zapovijedanja! Još ćeš mi i ti zapovijedati!“ pa ga ja lijepo bacim u smeće i odmah odnesem u baju.

Sama sebi po povratku kažem: „Anđo, budi pametna i mani se svega toga, kako možeš razgovarati sa tim komadićem drveta?“

Lijepo protrljam ruke sretna, da sam se svega toga riješila. Vraga sam se riješila! Tko se tog viska riješio ni danas ne znam? Tek upute slijede, da ovaj visak nije bio za mene, on nosi energiju druge osobe. Poruka je, trebam nabaviti svoj visak, ako hoću i dalje raditi sa viskom. Prisjetih se, da je taj visak napravio svojim rukama gospodin koji mi ga je posudio i još mi je rekao, da ga čuvam i da mu ga vratim. To sam bila potpuno zaboravila. Što ću sad reći čovjeku gdje mu je visak? A što ću? Reći ću mu istinu, da sam ga bacila i čovjeku kupiti drugi visak.

O, Bože, koje uvrede, kad sam mu rekla što se dogodilo sa njegovim viskom! Tek nekoliko godina kasnije sam mu donijela kristalni visak i zamolila ga, da mi oprostio, ako ikako može. Ni danas ne znam je li mi stvarno oprostio, ali ono što je mene više mučilo je moje neznanje gdje da nabavim drugi visak.

Baš sam se lijepo zabavljala. Ni igra „čovječe ne ljuti se“ nije mi bila draža i bolja. Odlučim ja da idem nabaviti drugi visak. Odem u željezariju i tražim visak kad prodavačica meni donese veliki zidarski visak hahahaha. U neprilici kažem,, da to nije taj koji tražim. Žena me ljubazno uputi u kojoj trgovini mogu nabaviti visak koji tražim.

Prvi dan nisam znala naći trgovinu, drugi dan dobila sam upute, ne znam od koga, došle su putem misli. Prije nego uzmem visak ne

smijem sa rukom kojom ću držati visak u radu ništa dodirnuti. U autobusu nema držanja. Otići pred pravoslavnu crkvu Svetog oca Nikole i zamoliti ga da mi bude zaštitnik u radu. Kada uzmem visak, prvo pitanje koje mu trebam postaviti je, da li želi komunicirati sa mnom. Drugo pitanje je: u kojem postotku visak odgovara svome originalu. Treba odgovarati najmanje 90% do 100%, ako nije tako, visak nije za upotrebu, može donijeti više štete, nego dobra.

Sva sretna, da sam našla visak koji sam tražila kupim još i tablice od Borisa Farkaša i prvu literaturu o znanju za koje sam odlučila da mi pravi društvo, ali to nije sve. Dok sam ovo kupovala, javlja mi se Bog i kaže: „Kupi onaj zeleni prsten.“ Tražim po polici i konačno ugledam prsten. Sve kupljeno sam stavila u torbu. Samo prsten nosim u ruci i polako zamišljeno koračam riječkim korzom. Osluškujem Boga i njegovo naukovanje o prstenu. Pobroji rupice s obadrije strane prstena. Na jednoj strani je trinaest, a na drugoj petnaest. Trinaest su Bog i apostoli, a četrnaesti i petnaesti ste ti i sin moj. Stavljam ti ovaj prsten na ruku, od danas si moja žena.

I tako je počela moja naobrazba u ovom i inim znanjima. Naravno, da sam na visak stavila bijelo crvenu uzicu. Mnogo vremena kasnije shvatila sam značenje prstena i ove dvije boje. Prvi put u životu počela sam vjerovati u znanje ili sam prvi put počela vjerovati u svoje znanje. Taman sam ja sve to posložila i sretna došla na posao. Nailazi jedan kolega iz firme i pita me kao usput: „Kako tvoj visak?“ Gledam ga razrogačenim očima. Sigurna sam, da on niti itko u firmi nema nikakvog pojma o mojim viskovima i dok se ja povratih od šoka, ugledah ga kako odlazi svojim putem ne čekajući odgovor. Jedva sam dočekala, da ga pitam otkud on zna za to moje zanimanje. Nije mi rekao, samo se nasmijehom, ali me je zato naučio kako se upotrebljava visak, kako mu se postavljaju pitanja i kako se čitaju odgovori. Pri tom je bio još toliko velikodušan i dao mi je skriptu koju je sam o tom znanju napisao. Pokazao mi je kako izgleda kozmički visak, a dao mi je dijagram koji je zaštićen i čuda su se počela ostvarivati i potvrđivati.

Sumnja je počela polako gubiti snagu pred nadolazećom istinom. Nisam sama u tim otkrićima duhovnih komunikacijskih zbivanja. Znanja svi dobivamo na različite načine, a ona su i u svima nama. Netko na njih nekad obrati pozornost, a netko nikad.

Od tada sam počela redovito čitati literaturu koja mi je na čudesan način pristizala različitim kanalima. Prva literatura koju sam pročitala bila je:

„Krsna, izvor sveg zadovoljstva“

„Krsna, izvor sveg zadovoljstva“ Ovu knjigu sam kupila kad i tablice od Borisa Farkaša. Zašto sam kupila ovu knjigu? U prvoj Božijoj objavi koju sam doživjela kad sam imala samo 8-9 godina, Bog mi se predstavio kao Krsna. Dugo vremena pokušavala sam majci govoriti o tom predivnom svijetu kojeg sam doživjela nakon iskustva „tik do smrti“. Nitko me nije slušao, nego mi je zabranjeno o tome pričati. Prestala sam pričati, ali u svojim intimnim trenucima kao dijete, često sam u praznim listovima bilježnica pisala ovo ime. Tada nisam znala ni za kakvog Boga, znala sam samo nekoliko molitvi iz pravoslavnog kalendara.

Druga knjiga je bila *„Nauka o jastvu“* od Swami Prabhupada, a zatim mi je kolega sa posla posudio nekoliko knjiga koje su mi bili putokazi na mom duhovnom putu. Među jima je bila i knjiga *„Put u Shambalu“*. O jednoj od njih želim nešto više reći. Pisac joj je Kalil Girban. Iz te knjige uzela sam prva uputstva po kojim sam poželjela živjeti. Knjigu sam pročitala u jednom dahu, ona je bila taj okidač mog istinskog mijenjanja u osobu kakva sam željela postati.

Čitajući je, ovo sam si iz te knjige zapisala kao putokaz:

Doslovno sam prepisala tih sedam duhovnih zakona, čitala ih kad god sam stigla i razmišljala kako da ih primijenim na djelu. Ne znam, smijem li ih iskoristiti u svojoj knjizi, samo želim da kao čitatelj imate

uvid u taj okidač koji mi je pomogao da se mijenjam. On svakako nije jedini i nije prvi, ali je jako bitan. Čitajući ovu knjigu, prvi put sam imala osjećaj da bih mogla uspjeti u svojoj preobrazbi.

ZAKON ČISTE POTENCIJALNOSTI:

- (1) Stupit ću u dodir sa poljem čiste potencijalnosti odvajajući neko vrijeme tijekom dana za tišinu, za čisto Bivanje. Također ću barem dva puta dnevno sjesti i meditirati otprilike trideset minuta ujutro i trideset minuta navečer.
- (2) Svakog ću dana odvojiti nešto vremena i provesti ga u prirodi i tiho svjedočiti inteligenciji unutar svakog živog bića. Tiho ću sjesti i promatrati zalazak sunca ili slušati zvuk potoka ili mora ili jednostavno osjećati miris cvijeta. U ekstazi svoje vlastite tišine i u zajednici sa prirodom uživat ću život koji kuca starinom, poljem čiste potencijalnosti i neograničenog stvaralaštva.
- (3) Vježbat ću neprosuđivanje. Počet ću svoj dan izjavom: "Danas neću suditi, ma što se dogodilo."

Povremeno se prepuštam tišini. Prvi put počinjem provoditi meditaciju. Svjesno se povezujem sa stvaralačkim umom svemira. Pokušavam razumjeti i razlučiti informacije koje su u mom misaonom sklopu. Počinjem izlaziti u prirodu.

ZAKONA DAVANJA

Aktivirat ću Zakon davanja obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Kuda god išla, koga god susretala, ponijet ću dar. Dar može biti kompliment, cvijet ili molitva. Danas ću nešto dati svakome sa kim dođem u dodir i tako ću započeti proces kruženja radosti, bogatstva i obilja kroz svoj život i živote drugih ljudi.
- (2) Danas ću sa zahvalnošću primiti sve darove koje će mi život pružiti. Primit ću darove prirode: sunčev sjaj i ptičji pjev, proljetni pljusak ili prvi zimski snijeg. Bit ću otvorena primanju

od drugih ljudi, bilo da je to u obliku materijalnog dara, novca, komplimenta ili molitve.

- (3) Obvezat ću se da održim kruženje bogatstva kroz svoj život dajući i primajući najdragocjenije darove života: darove brižljivosti, suosjećanja, prihvaćanja i ljubavi. Svaki put kad nekog sretnem, tiho ću mu poželjati sreću, radost i smijeh.

Zahtijevam u domu razmjenu energije i da svatko služi sam sebe u granicama svojih sposobnosti. Odbijam sama biti kuharica, čistačica i spremačica. Prvi put se zauzimam za sebe i svoje vrijeme.

Aktivirat ću *ZAKON UZROKA I POSLJEDICE*, obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Danas ću, u svakom trenutku, svjedočiti svome izboru. Pukim svjedočenjem, osvijestit ću svaki izbor. Znam, da je najbolji način pripreme za bilo koji trenutak u budućnosti biti potpuno svjestan sadašnjosti.
- (2) Kad god ću odabirati, zapitat ću se dva pitanja: "Kakve su posljedice mog izbora?" i "Hoće li taj izbor donijeti ispunjenje i sreću meni, a isto tako i svima koji će biti pod njegovim utjecajem?"
- (3) Tražit ću vodstvo od svoga srca i upravljat ću se osjetom udobnosti i neudobnosti. Ako u trenutku izbora osjećam udobnost, krenut ću naprijed bez ograničavanja. Ako u trenutku izbora osjećam neudobnost, zastat ću i pokušati vidjeti posljedice svojeg izbora unutarnjim okom. Ovakvo vodstvo osposobit će me da donosim spontano ispravne odluke za sebe i za sve one oko mene.

Aktivirat ću *ZAKON NAJMANJEG NAPREZANJA* obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Vježbat ću prihvaćanje. Danas ću prihvatiti ljude, situacije, okolnosti i događaje kako budu dolazili. Znat ću, da je ovaj trenutak upravo takvim kakvim treba biti, jer je cijeli svemir takvim kakvim treba biti. Neću se boriti protiv cijelog svemira, boreći se protiv ovog trenutka. Moje prihvaćanje je potpuno i cjelovito. Prihvaćam stvari kakve su u ovom trenutku, a ne onakve kakve bih željela da budu.
- (2) Prihativši stvari kakvim jesu, preuzet ću odgovornost za svoju situaciju i za sve one događaje na koje gledam kao na probleme. Znam da preuzimanje odgovornosti znači neokrivljavanje nikoga i ničega za svoju situaciju, a to znači ni sebe same. Također znam, da svaki problem predstavlja maskiranu prigodu i ta budnost za prigode omogućuje mi da preobrazim ovaj trenutak u veću dobrobit.
- (3) Danas će moja svijest biti utvrđena u neopiranju. Napustit ću potrebu da branim svoju točku gledišta. Neću osjećati potrebu, da uvjeravam ili navodim druge da prihvate moje motrište. Bit ću otvorena svim motrištima i neću se kruto vezati ni za jedno.

Aktivirat ću *ZAKON NAMJERE I ŽELJE* obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Sastavit ću listu svojih želja. Nosit ću je sa sobom kuda god išla. Promotrit ću je prije, nego zaronim u tišinu i meditaciju. Promotrit ću je uvečer prije spavanja. Promotrit ću je kad se ujutro probudim.
- (2) Predat ću listu svojih želja maternici stvaranja, uz povjerenje da, kada situacija izgleda kao da ne ide meni na ruku, za to postoji razlog i da je kozmički plan za mene predvidio čak i više no što sam zamišljala.

- (3) Podsjećat ću se na vježbanje svjesnosti sadašnjeg trenutka u svim svojim djelatnostima. Neću dozvoliti, da prepreke smanjuju i rasipaju kvalitetu moje pozornosti u sadašnjem trenutku. Prihvatit ću sadašnjost kakva jeste i očitovati budućnost kroz svoje najdublje i najdraže namjere i želje.

Aktivirat ću *ZAKON NEVEZIVANJA* obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Danas ću se obvezati na nevezivanje. Dozvolit ću sebi i svima oko mene slobodu da budemo kakvi jesmo. Neću kruto nametati rješenja problema i na taj način stvarati nove probleme. U svemu ću sudjelovati bez vezivanja.
- (2) Danas ću u svaki doživljaj ugraditi neodređenost. Zbog moje spremnosti na prihvaćanje neodređenosti, iz problema, zbunjenosti, nereda i kaosa spontano će se pojaviti rješenja. Što više bude neodređenosti, to ću se više osjećati sigurnom na svojem putu prema slobodi. Kroz mudrost neodređenosti pronaći ću svoju sigurnost.
- (3) Zakoračit ću u polje svih mogućnosti i očekivati uzbuđenje koje nastaje kad sam otvorena beskonačnim izborima. Kada zakoračim u polje svih mogućnosti, doživjet ću zabavu, pustolovinu, čaroliju i tajanstvo života.

Aktivirat ću *ZAKON DHARME* obvezujući se na sljedeće korake:

- (1) Danas ću sa ljubavlju njegovati Boga ili boginju što se u zametku nalaze duboko u mojoj duši. Obratit ću pozornost na duh unutar mene koji pokreće i moje tijelo i moj um. Probudit ću se u dubokoj tišini. Usred svih doživljaja ograničenih vremenom, u sebi ću nositi svijest o bezvremenom, vječnom Bitku.
- (2) Sastavit ću listu svojih jedinstvenih talenata. Zatim ću nabrojiti sve što volim raditi kad izražavam svoje jedinstvene talente. Kad

izražavam svoje jedinstvene talente i rabim ih u službi čovječanstva, gubim osjećaj za vrijeme i stvaram obilje u svojem životu, ali i u životima drugih ljudi.

- (3) Svakodnevno ću se zapitkivati: "Kako bih mogla služiti?" i "Kako bih mogla pomoći?" Odgovori na ova pitanja omogućit će mi da s ljubavlju služim svojim bližnjim.

Prihvaćajući da slijedim ove duhovne zakone, osjećam da izlazim iz stanja jadanosti i ropstva u koje sam se dobrim dijelom sama stavila. Ne koristim samo „Sedam duhovnih zakona“, pokušavam si pomoći i kroz radiesteziju. Naizmjenično u svoje slobodno vrijeme radim na svom samorazvoju i ispravljam krive obrasce koji su me vukli preme nesreći. Čvrsto sam odlučila, da ću od sebe stvoriti čovjeka dostojnog poštovanja.

Poslije kupovine dolazim kući i opet razmišljam o komunikaciji sa Bogom i u ruku uzimam uveli žuti narcis, a u umu mi se pojavljuju stihovi.

*Nek' uvene ovaj cvjetić
što je bio dio mene
i nek' ide u nepovrat
dio duše zaleđene.*

*Tko sam bila,
tko sam sada
hoću li ću to ikad znati
kakva me to sudba prati?*

*Slobodna sam kao ptica
Bog je meni ljubav dao,
da l' ću ikad stvarno znati
tko je uz moju dušu stao?*

*Razmisliti dobro treba
da l' je ovo smicalica,
a dan kad se rodi u svanuće
sjetit će se svojih odlutalih ptica.*

*Kad proljeće dođe novo
proklijat će sjeme ovo,
a duša će moja znati
da ćeš stalno sa njom sjati,
o, Bože.*

Možda je ovo moja prva pjesma, napisana je 1999. godine.

ŽIVLJENJE

Sve je to životna borba za opstanak, a život je neprekinuti lanac rađanja i umiranja, dok se Bog ne smiluje i oslobodi nas naše osobne zablude, da nismo nitko i ništa. Svi smo mi netko i nešto. Svojim djelima to pokazujemo i dokazujemo.

Kada se Bog smiluje, da nam prosvijetli pamet, onda nam daje zadatak i odgovornost samospoznate duše. Mi nismo ono što mislimo, da jesmo, ako uopće ikad i mislimo do buđenja i prosvjetljenja tko smo. Rođenjem nam je dato u nasljeđe znanje o tome tko smo, što smo, otkud dolazimo i kamo se vraćamo. Kad to spoznamo, dužni smo o toj spoznaji govoriti neprosvijetljenim dušama i podnositi njihovo negiranje.

Mnoga ezoterijska znanja govore o ovim istinama. Čovjek ih razumije tek onda kada ih spozna kroz osobno iskustvo. Kad čovjek doživi duhovno buđenje, tada se radi rekonstrukcija svega što je do tada kao duša živio. Žene postaju majke svijeta, a muškarci očevi svijeta. Ovo su spoznaje do kojih se dolazi slušajući svoju intuiciju i znanje koje ona na kapaljku otkriva, onoliko koliko probuđeni čovjek može fizički, emotivno i psihički apsorbirati.

Do danas sam bila pasivni promatrač svog života, a od danas sam aktivna čestica koja je sposobna brinuti se za svoju osobnu egzistenciju na svim razinama ljudskog bića. Ako bi me netko sada pitao da li bih sve ovo još jedanput iskustveno prošla, odmah bi kao iz topa odgovorila: "Nikad više! Ne daj Bože nikome da prolazi kroz ovakve zavrzame svijesti.", a opet si mislim, ako se to ne doživi na osobnoj koži, nitko ne može povjerovati u ovakvo nešto. Stoga vam ostaje, da vjerujete ili iskustveno provjerite. Možda sam ja ovo prošla, da mnoštvo drugih ljudskih bića ne mora prolaziti ovakav duševni ispit. Tko zna, nepredvidivi su putovi Gospodnji. Možda se i vama posreći da iskusite svoje duhovno svjetlo i uspostavite izravan odnos sa božanskom svijesti u vama. Iskra duha je živa energija koja nas neprestano golica, da se na Zemlji izrazimo u što više iskustvenih lica.

Ono što svojim življenjem mogu potvrditi je, da je čovjek nevjerovatno moćno biće i da mu netko namjerno oduzima tu moć, a to čovjek naravno samo sluti. Teško mu je uprijeti prstom u nekoga i reći: "Ti vladaš sa mnom. Otkud ti to pravo? Ja sam slobodno biće puno snage i svijesti o sebi." E, ali nijedan čovjek nije slobodan i sretan, dok živi na niskim vibracijama svijesti i dok ne stvori u sebi pozitivne vibracije koje će ga osloboditi. Dok to sam voljno ne učini, on je hrana energijama niže razine. Ta razina ga drži u stanju patnje. Kad se oslobodi, isto je hrana višim energetskim razinama koje mu donose slobodu, zadovoljstvo i sreću.

Izbor jest i nije na pojedincu. Nesvjesnim pojedincem vladaju skupine svjesnijih pojedinaca koje ga iskorištavaju. Svjesnim pojedincem nitko ne može vladati. On je slobodan i bira što i kako hoće, čak što više, on je taj koji može vladati sobom i samim tim bilo kojim nesvjesnim bićem, ali on to neće.

Slobodan čovjek živi ispravno, istinito i sa ljubavlju za sve ljude, one loše i dobre. Njega podržava priroda koja mu je dala moć svjesnosti i samostalnog djelovanja na najplemenitiji način poznat duhovnim svjetovima.

Anja Dotanović

IZ TAME

U SVJETLO

www.digitalne-knjige.com

OSVRT NA KNJIGU

"IZ TAME U SVJETLO" ANĐE JOTANOVIĆ

Kad ulazimo u naš duhovni svijet, dolazimo pod vodopad bistrih kapljica duše koja se poput bijele ptice nadvija iznad haljine smrtnog tijela. Taj svijet nije izmišljen, to nije nešto nestvarno što se događa drugima, to je sve naše gdje svaki čovjek može pokucati i vrata će mu se otvoriti.

Ovom knjigom "*iz tame u svjetlo*" Anđa me zadivila snagom poniranja u sebi, introspekcijom koja se objavljuje u neshvaćajućim, ali ipak toliko intuitivnim slikama, da sam mislila kako me vodi u neki poseban svijet izvan ove naše stvarnosti gdje bih joj se rado pridružila, ali ovaj svijet je samo Anđin svijet izlaska *iz tame u svjetlo* i znam, da je tada za nju mistika vjere bila posebna u tim posebnim trenucima.

Mistika vjere je nešto što svatko od nas doživljava, ali tek onda kad se otvore vrata duše i kad se pusti ono nevidljivo i neobjašnjivo. Tad se osjetljivost duše manifestira u svom astralu reagirajući pulsarom na svaku intervenciju izvana.

Anđin svijet izlaska *iz tame u svjetlo* traje i danas, ovo je samo mali opis njene korjenite promjene, jer Anđa odlazi sa dobro utabane staze života i kreće neispitanim putovima uz svoje duhovne voditelje prema jednom novom životu, prema nepoznatim vratima čiju bravu je poželjela dotaknuti i ta vrata su joj se odmah otvorila.

Anđa je spoznala nazočnost božanskog duha, a to ju je dovelo do jedne dubine gdje ne dolazi svatko, to ju je dovelo do razgovora sa njenom dušom, otkrilo joj mnoge odgovore, pokazalo joj neispisane stranice njene psihe i dotadašnjih proživljenih života navodeći je na nježnost, iskrenost, blagost i dubinu kako prema sebi, tako i prema drugim ljudima.

Svi smo mi stanovnici ovog planeta koji ima svoje zakone i sva živa bića su neraskidivo povezana jedna sa drugima, a Anđa je to lijepo shvatila pa je u taj svoj svijet pozvala sve da lijepo, slobodno i neuhvatljivo krenu ovim putom kojim je krenula autorica ove posebno izvanredne knjige.

Ovaj osvrt završavam u jako sretnom osjećaju što mi je pružena prilika, da je prva pročitam i poželim mojoj dragoj prijateljici Anđi Jotanović puno novih uvida i divnih putovanja na koje je vodi njena Duša.

Jadranka Varga, pjesnikinja,

Zagreb, 13.09.2020.

Objavljena djela:

SAMORAZVOJ I ILUZIJA 2009.

ISBN kod NSK RH 978-953-56061-0-9

SAMORAZVOJ I SNOVI 2012.

CIP – Katalogizacija u publikaciji Rijeka

Sveučilišna knjižnica Rijeka

UDK 159.923.32:2

SAM SVOJ KREATOR 2014.

ISBN kod NSK RH 978-953-5601-2-33

KAD DUŠA PROGOVORI

ISBN kod NSK RH 978-953-8054-87-7

ISBN kod NSK RH 978-953-8054-88-4

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic.php>

SAM SVOJ KREATOR, reizdanje 2015.

ISBN kod NSK RH 978-953-8100-05-5

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic2.php>

MUDROST I MOĆ DUŠE

ISBN KOD NSK 978-953-8100-20-8

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic3.php>

PRIRUČNIK ZA REKONSTRUKCIJU PODSVIJESTI

ISBN kod NSK RH 978-953-8100-36-9

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic4.php>

MOJE VRLINE

ISBN kod NSK 978-953-8100-78-9

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic5.php>

BISERI DUŠE

ISBN kod NSK 978-953-354-018-4

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic6.php>

UNIVERZALNA LJUBAV

Pjesmarica za djecu i odrasle

ISBN kod NSK RH 978-953-354-040-5

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic7.php>

SVJETLOST DUHA

ISBN kod NSK RH 978-953-354-046-7

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic8.php>

NA BRANIKU ŽIVOTA

ISBN kod NSK RH 978-953-354-066-5

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic9.php>

BOJE MOGA NEBA

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-098-6

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic10.php>

SAMORAZVOJ I VIZIJE

ISBN kod NSK RH 978-953-354-108-2

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic11.php>

PROZOR U SVIJET

ISBN kod NSK RH 978-953-354-124-2

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic12.php>

PRINCEZA EMA

ISBN kod NSK RH ISBN 978-953-56061-1-6

<http://www.digitalne-knjige.com/jotanovic13.php>

U OBLACIMA PIŠE

ISBN kod NSK RH 978-953-56061-3-0

Zajedničke zbirke:

ZAJEDNIČKE ZBIRKE POEZIJE SA DRUGIM AUTORIMA

KAPI ROSE

zajednička zbirka: Anđa Jotanović, Željka Košarić Safiris, Tanja Repinac, Jadranka Varga i dr. Zlatan Gavrilović Kovač

ISBN kod NSK RH: 978-953-354-062-7

<http://www.digitalne-knjige.com/kapirose.php>

4 MAŠTOVITE DUŠE

zajednička zbirka: Alemka Brazzoduro, Anđa Jotanović, Biserka pl. Vuković, Jadranka Varga

ISBN kod NSK RH 978-953-354-212-6

<http://www.digitalne-knjige.com/mastovite.php>

SRCA PUNA LJUBAVI

zajednička zbirka: Alemka Brazzoduro, Anđa Jotanović, Biserka pl. Vuković, Jadranka Varga, Mira Orlić, Snježana Segnan, Snježana Spasojević, Tanja Repinac, Tatjana Jedriško Pančelat, Tea Slama Žigman

ISBN kod NSK RH 978-953-354-182-2

<http://www.digitalne-knjige.com/srcapunaljubavi.php>

Sadržaj:

<i>O AUTORICI</i>	04
<i>ZAHVALA</i>	05
<i>PREDGOVOR</i>	06
<i>RIJEČ AUTORICE</i>	11
<i>Iskustvo prosvjetljenja</i>	12
<i>ZAKULISNE IGRE UMA, DUHA I TIJELA</i>	12
<i>LJUDSKI UM</i>	14
<i>ŽIVOT JEDNE ŽENE</i>	19
<i>UVJETI ISCJELJENJA</i>	24
<i>KAKO SAM POSTALA SRETNA?</i>	26
<i>ZABORAVITI SVAKO ZLO KOJE NAM JE NETKO UČINIO</i>	35
<i>ZABORAVITI SVAKO DOBRO KOJE SMO MI UČINILI DRUGIMA</i>	37
<i>PROMJENA STRUKTURE ATOMA</i>	40
<i>NEGATIVNE MISLI I EMOCIJE</i>	41
<i>PRVI KORACI KA ZDRAVOM NAČINU RAZMIŠLJANJA</i>	43
<i>TJELESNO ZDRAVLJE</i>	47

<i>OSOBNOSTI DJELOVANJE KROZ RELIGIOZNA I ALTERNATIVNA ZNANJA</i>	52
<i>Nova cjelina</i>	57
<i>ISKUSTVENO UČENJE O DUHOVNOSTI</i>	57
<i>SVJESNOST MISLI, POZNATIH I NEPOZNATIH LJUDI</i>	63
<i>MOJE ISKUSTVO NA POZITIVNOM RAZVOJU DUHA</i>	66
<i>DUHOVNA VEZA SA BILJNIM CARSTVOM</i>	69
<i>PRIJEVOD NA DUHOVNE RAVNI</i>	72
<i>NADSVJESNI UM</i>	77
<i>OPET VIDIM ZEMLJU, ALI PLANET SADA VIDIM KAO ŽIVO BIĆE</i>	81
<i>ZATIM IMAM VIZIJE SVOJIH PROTEKLIH ŽIVOTA</i>	84
<i>SPOZNAJA O PROČIŠĆENJU</i>	89
<i>TKO SAM JA?</i>	93
<i>RAZGOVOR SA KIROPRAKTIČAROM</i>	95
<i>ARHETIPSKA POVEZANOST</i>	108
<i>24.08.1999. U SOBI MI JE BOG</i>	110
<i>NEBESKA HIJERARHIJA</i>	121
<i>PROČIŠĆAVANJE BOLI</i>	134

<i>ŽIVLJENJE</i>	163
<i>OSVRT NA KNJIGU "IZ TAME U SVJETLO" ANĐE JOTANOVIĆ</i>	167
<i>OBJAVLJENE KNJIGE</i>	170
<i>ZAJEDNIČKE ZBIRKE POEZIJE SA DRUGIM AUTORIMA</i>	172
<i>SADRŽAJ</i>	173

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

*Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com. Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link **Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)**, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Anđa Jotanović

IZ TAME U SVJETLO

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Pripremila i obradila:

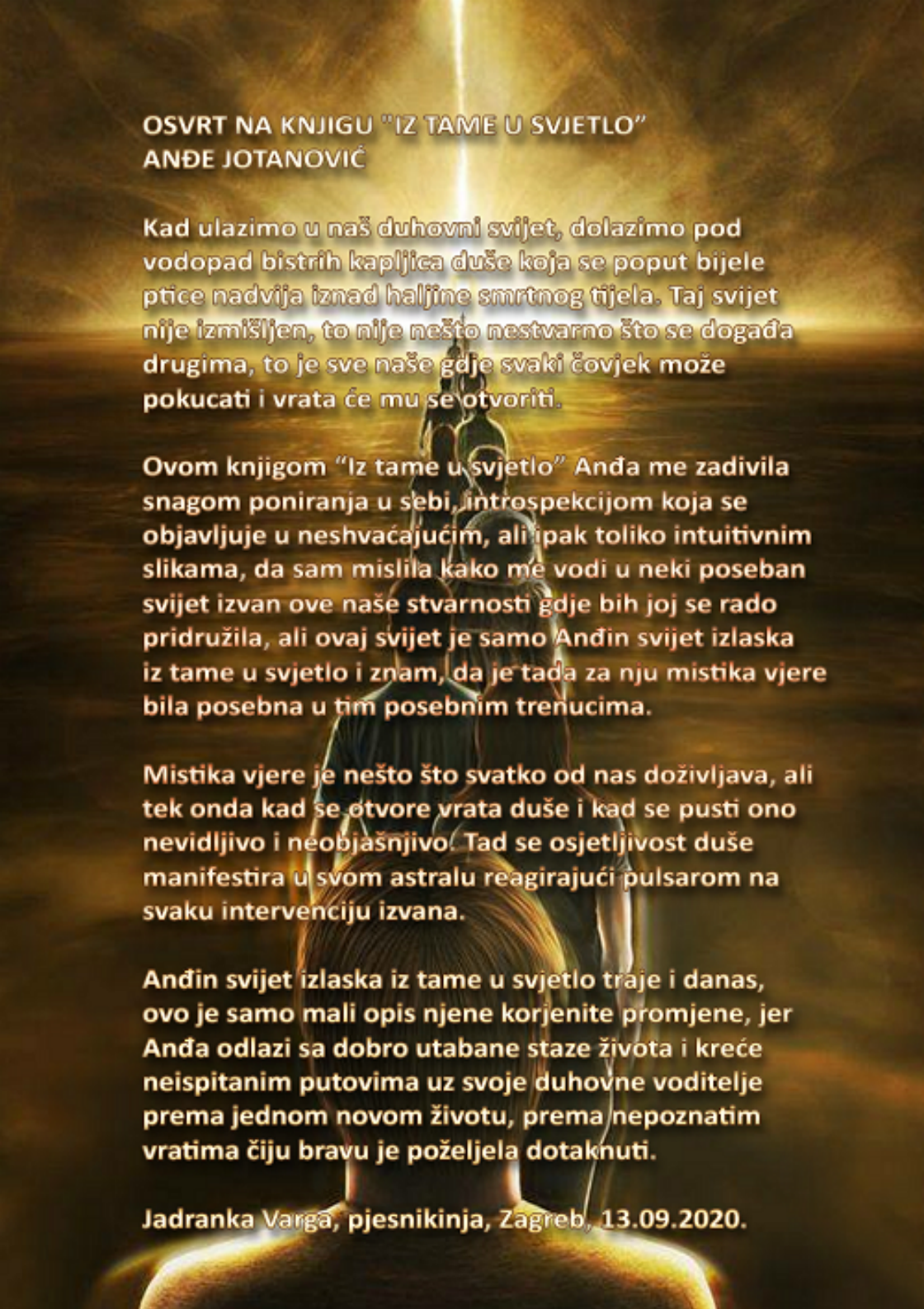
Jadranka Varga

Jotanović, Anđa

IZ TAME U SVJETLO

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-268-3

**OSVRT NA KNJIGU "IZ TAME U SVJETLO"
ANĐE JOTANOVIĆ**

Kad ulazimo u naš duhovni svijet, dolazimo pod vodopad bistrih kapljica duše koja se poput bijele ptice nadvija iznad haljine smrtnog tijela. Taj svijet nije izmišljen, to nije nešto nestvarno što se događa drugima, to je sve naše gdje svaki čovjek može pokucati i vrata će mu se otvoriti.

Ovom knjigom "Iz tame u svjetlo" Anđa me zadivila snagom poniranja u sebi, introspekcijom koja se objavljuje u neshvaćajućim, ali ipak toliko intuitivnim slikama, da sam mislila kako me vodi u neki poseban svijet izvan ove naše stvarnosti gdje bih joj se rado pridružila, ali ovaj svijet je samo Anđin svijet izlaska iz tame u svjetlo i znam, da je tada za nju mistika vjere bila posebna u tim posebnim trenucima.

Mistika vjere je nešto što svatko od nas doživljava, ali tek onda kad se otvore vrata duše i kad se pusti ono nevidljivo i neobjašnjivo. Tad se osjetljivost duše manifestira u svom astralu reagirajući pulsarom na svaku intervenciju izvana.

Anđin svijet izlaska iz tame u svjetlo traje i danas, ovo je samo mali opis njene korjenite promjene, jer Anđa odlazi sa dobro utabane staze života i kreće neispitanim putovima uz svoje duhovne voditelje prema jednom novom životu, prema nepoznatim vratima čiju bravu je poželjela dotaknuti.

Jadranka Varga, pjesnikinja, Zagreb, 13.09.2020.